b9

tranzit.ro
sibiu 2020

arta, artistul, curatorul, instituțiile
în context local/global…
art, artist, curator, institutions
in a local / global context…

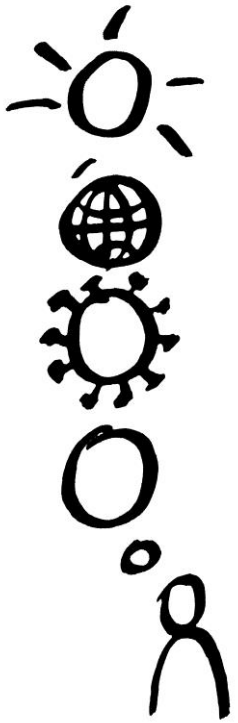

statement

trăim într-un context indiferent (din perspectiva oficială) ...țară fără proiect...
au trecut 30 de ani ... fiecare generație încearcă, o ia de la capăt,
speră și face ce poate pentru a fi puțin mai bine...nu-i puțin ...

we live in an indifferent context (from the official perspective)...country without a project... 30 years have passed ... each generation tries, starts from the beginning, hopes and does what it can to be a little better ... is not a small thing...

trăim (colectiv) într-un fel de memorie scurtă ...o tot luăm de la capăt
în loc să articulăm, prezent, viitor...instituții, proiecte...realitatea...

și covid 19...

we live (collectively) in a kind of short term memory... we keep starting from the beginning instead of articulating, present,future ... institutions, projects ...reality...

and covid 19...

fragmente /martori ai timpului ...some fragments/witnesses of the time...

o scanare de idei, poziții și oameni... „o fixare tipărită a unui context „

a scan of ideas, positions and people „a printed fixation of a context”... mai mult sau mai puțin întâmplător/more or less accidentally...un puzzle incomplet/an incomplete puzzle...

digest

fragmente din texte/statmenturi găsite (în cărți, ziare,TV, facebook, wikipedia)...
contribuții comisionate unora pe care i-am întîlnit sau îi cunosc...

fragments from texts/statements found (in books, newspapers, TV, facebook, Wikipedia)... commissioned contributions (from people I know, meet)...

(o scanare din 5 in 5 ani/a scan every 5 years)

contribuții

artiști

alina teodorescu ...**eduard constantin** ...**iulia borș** ...**marilena oprescu singer** - **sonia...**
rozalia iorga – mihai...**ștefan mihailov**...**robert băjenaru** ...**szilard gaspar** ...**sara budrala...**

curatori, teoreticieni

alexandra popa ...**anca rujoiu** ...**cristina bogdan… doina anghel**...
iris ordean...**valentina iancu**

facebook

artiști

alex mihăileanu… anca francesca stefănescu… andrei gudu… andreea nedelea…
anne hjort gottu… bogdan matei… bogdan & magdalena pelmuș… cristian ștefănescu…
francis chiuariu… greta… hybrid sensorium… horea bernea… iuliana dumitru…
ioana vreme moser… istoc ionel… johan miller… liviu coman & raluca cosoiu…
loreta nicolcea… marion baruch… marius rusu… mircea nicolae… olivia mihălțianu…
olivia nițiș/ciprian ciuclea - fillip… olivier holzl… răzvan neagoe… simion cernica - frances…
teodora axente… teresa carrara… tudor toader… tudor pătrașcu… valentin boiangiu

curatori

anca mihuleț… attila s tordai… bogdan ghiu… contrasens - dana sarmeș… cristian nae…
daria ghiu… diana marincu… diana ursan… irina cios… iuliana dumitru… liviana dan…
livia pancu… raluca voinea… simona năstac…

teoreticieni

…aurelian crăiuțu… claire bishop…coco fusco…daniel hug…deborah fisher…elizabeth
farrelly…giorgio agamben… jamie metzl…johnjoe mc fadden…judith butler …kate
brown…klaus siebenhaar… maja &reuben fowkes …ruxandra hurezean…sam jacob

instituții

art encounters… art safari… art non stop… centrul de interese… diptych… etaj… în context…
institutul prezentului… ivan gallery… kunsthalle bega… mare… mnac… mnar…
muzeul copilului… muzeul memoriei… muzeul queer… 101… one world…
rezidența brd… salonul de proiecte … state of the arts… swichlab…
transit.ro… white cuib…

I'm SO tired of him.
Truly, so INCREDIBLY tired. I'm tired of people pretending that he's not a hateful, lecherous, narcissistic, megalomaniacal, nepotistic, rapacious, compulsively lying, lifelong conman. I'm tired of his lies. I'm tired of his sickening moral bankruptcy. I'm tired of his face, his voice, his smirk, his family. I'm tired of his complete inability to say even one thing that is remotely kind, or humble, or appropriate, or TRUE, ever.
So. Damned. Tired.
This is Hamza Bendelladj
An Algerian hacker who extracted $4 billion from 217 different banks and donated it all to poor African countries and Palestine. He was arrested in Bangkok and sentenced to
Just remember: When we dump Trump, they all go too.
Vicky Jo Varner
JUN 8 AT 4:34 PM

Chicago Ikon
Trump supporters storm US Capitol
MARK THE DATES
Journalism is printing what someone else does not want printed. Everything else is public relations.
-George Orwell
Post-Truth Politics and the Rise of "Bullshit"

TIME
2015
AMERICA,
WHAT HAS CHANGED
WHAT HASN'T.

NOT ALL BLACKS
ARE CRIMINALS
NOT ALL WHITES
ARE RACIST
NOT ALL COPS
ARE BAD
IGNORANCE COMES
IN ALL
COLORS!!

The New York Times

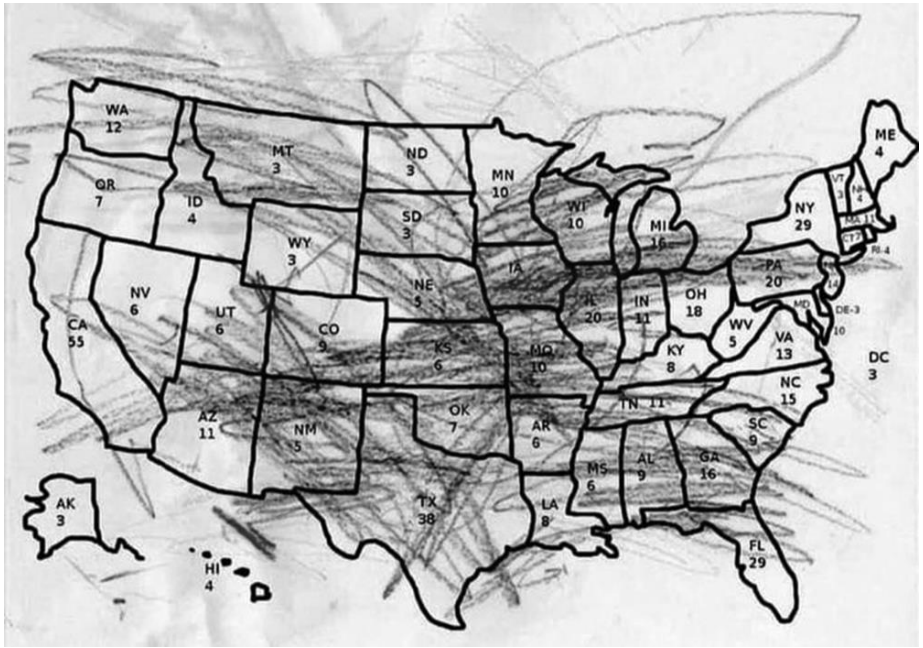

politics

”the activities associated with the governance of a country or area, especially the debate between parties having power.(Government, local government, affairs of state, public affairs, diplomacy, party politics...)

Politics (from Greek: *Πολιτικά*, *politiká*, 'affairs of the cities') is the **set of activities** that are associated with **making decisions in groups, or other forms of power relations between individuals, such as the distribution of resources or status**. The academic study of politics is referred to as **political science**.

It may be used positively in the context of a "**political solution**" which is **compromising and non-violent**, or descriptively as "the art or science of government.

A variety of methods are deployed in politics, which include promoting one's own political views among people, negotiation with other political subjects, making laws, and exercising force, including warfare against adversaries. Politics is exercised on a wide range of social levels, from clans and tribes of traditional societies, through modern local governments, companies and institutions up to sovereign states, to the international level. **In modern nation states, people often form political parties to represent their ideas**. Members of a party often agree to take the same position on many issues and agree to support the same changes to law and the same leaders. An election is usually a competition between different parties.

A political system is a framework which defines acceptable political methods within a society. The history of political thought can be traced back to early antiquity, with seminal works such as Plato's *Republic*, Aristotle's *Politics,* Chanakya's *Arthashastra* and *Chanakya Niti* (3rd century BCE), as well as the works of Confucius”. (**wikipedia**)

„Cancelarul Germaniei Angela Merkel, înainte de ultima sa președinție la Consiliul UE: **Europa nu este numai o moștenire istorică, ci „un proiect care ne duce spre viitor". Lumea are nevoie de „vocea puternică a Europei"**

Tranziția către o economie neutră din punct de vedere climatic, suveranitatea digitală și tehnologică și o mai mare responsabilitate a Europei pe scena globală sunt prioritățile pe care cancelarul german Angela Merkel le pune în prim-planul agendei Uniunii Europene pentru următoarele șase luni. Cu mai puțin de două săptămâni înainte de asumarea, la 1 iulie, președinției Consiliului UE pentru ultima oară în calitate de lider al Germaniei și înaintea unui summit european virtual și crucial privind finanțarea viitorului post-criză al Europei, Angela Merkel a prezentat joi, în Bundestag, ambițiile pe care Berlinul și le asumă concomitent cu cea mai mare provocare din istoria Uniunii Europene: gestionarea consecințelor pandemiei de COVID-19 și crearea unei Europe mai reziliente și mai autonome.

„**Nici o țară nu poate supraviețui crizei în izolare și de una singură**"...**„Europa are nevoie de noi cum și noi avem nevoie de ea"**...

Reziliența și valorile UE, suveranitatea economică a Europei și parteneriatul cu SUA, principalele priorități post-coronavirus...urgența acțiunilor din următoarele șase luni și necesitatea unei gândiri pragmatice pe parcursul următoarelor 18 luni.

Cele trei priorități evocate de Merkel vizează protecția climatică și tranziția către o economie neutră din punct de vedere climatic, digitalizarea economiei și a societății, cu accent pe independență și reducere a dependenței exagerate de părți terțe, și o responsabilitate globală mai mare pentru Europa...

Europa trebuie „să poată decide singură unde este necesară independența europeană și cum dorim să o punem în aplicare"...

Europa să își capete suveranitatea tehnologică și digitală și precizând că pandemia a scos la iveală provocările unor anumite dependențe UE față de alți actori...**crearea unei infrastructuri securizate de date la nivel european**.

Lumea are nevoie de „vocea puternică a Europei pentru protecția demnității umane, a democrației și a libertății",

Europa să își asume o mai mare responsabilitate globală....

O temă centrală a acestei priorități va fi relația Uniunii Europene cu Africa,...

Statele Unite sunt cel mai apropiat partener al Uniunii Europene în materie de politică externă și de securitate...

China un actor ce folosește narativul dezinformării și al propagandei împotriva Occidentului"...

Proteste Belarus

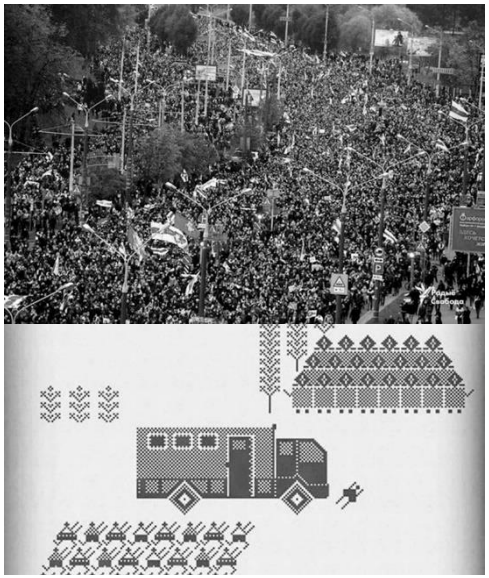

Armenia în război

Proteste Chile

Proteste feministe Polonia

Protest Rusia 2020...2021

jurnalista Irina Slavina și-a dat foc în semn de revoltă

Protest

"(also called a **demonstration**…) **is a public expression of objection, disapproval or dissent towards an idea or action, typically a political one**. Protests can take many different forms, **from individual statements to mass demonstrations**. Protesters may organize a protest as a way of publicly making their opinions heard in an attempt to influence public opinion or government policy, or they may undertake **direct action in an attempt to enact desired changes** themselves. Where protests are part of a systematic and **peaceful nonviolent campaign to achieve a particular objective, and involve the use of pressure as well as persuasion**, they go beyond mere protest and may be better described as cases of **civil resistance or nonviolent resistance**.

Various forms of self-expression and protest are sometimes restricted by governmental policy (such as the requirement of protest permits), economic circumstances, religious orthodoxy, social structures, or media monopoly. One state reaction to protests is the use of riot police. Observers have noted an increased militarization of protest policing in many countries, with police deploying armored vehicles and snipers against protesters. When such **restrictions** occur, protests may assume the form of **open civil disobedience**, more subtle forms of resistance against the restrictions, or may spill over into other areas such as culture and emigration.

A protest itself may at times be the subject of a **counter-protest**. In such cases, counter-protesters demonstrate their support for the person, policy, action, etc. that is the subject of the original protest. Protesters and counter-protesters can sometimes violently clash". **(from wikipedia)**

USRPLUS 2020 40 de angajamente la guvernare

„O Românie fără hoție

1 **Fără Penali în Funcții Publice** Interzicerea ocupării de funcții publice alese pentru persoanele condamnate penal care nu s-au reabilitat.

2 **Fără pensii speciale** Eliminarea pensiilor speciale și calcularea tuturor pensiilor după același sistem. Egalitatea românilor în fața pensiei înseamnă la contribuție egală, pensie egală.

3 **Să nu mori cu dreptatea în mână** Vindecarea justiției prin corectarea legilor Justiției, desființarea Secției Speciale, repornirea activității DNA. Mai mult, justiție funcțională pentru cetățeni prin măsuri clare care vor face ca aceștia să primească soluții rapide și echitabile pentru dosarele lor.

4 **Un stat reformat** 300 parlamentari, primari în 2 tururi și reforma electorală Schimbarea modului în care sunt ocupate funcțiile publice prin: limitarea numărului de parlamentari la 300, alegerea primarilor în două tururi, creșterea reprezentării românilor din diaspora, vot prin corespondență și vot electronic, liste deschise de candidați.

5 **Transparență totală** Publicarea online și accesul cetățenilor la toate cheltuielile publice, contractele de achiziții publice și la toate informațiile relevante privind instituțiile statului, de la Guvern până la primării.

6 **Primării mai puține și mai eficiente** Reducerea numărului de primării prin comasare voluntară, în vederea creșterii calității serviciilor publice furnizate locuitorilor. Reforma administrativă va viza și gestionarea eficientă a zonei metropolitane din jurul orașelor cu peste 100.000 de locuitori.

7 **Fără mii de agenții** Desființarea sau reorganizarea agențiilor, autorităților și instituțiilor care deși sunt finanțate cu bani publici sau beneficiază de privilegii de la stat, nu sunt în mod real în serviciul cetățeanului. În plus, obligativitatea ca acestea sa raporteze public indicatorii de performanță, numărul de beneficiari și bugetul cheltuit.

8 **Cetățenie digitală** Crearea infrastructurii necesare pentru ca cetățenii să nu mai plimbe hârtii între instituții, ci informațiile să circule electronic, sigur, rapid și ușor de urmărit. Construirea „autostrăzilor digitale" între instituțiile statului care au baze de date, astfel încât acestea să comunice eficient între ele.

9 **Sănătate cu prioritate** Fond de 1 miliard de euro pentru o infrastructură sanitară modernă Constituirea unui Fond Național de Inovație în Sănătate și dezvoltarea de soluții digitalizate și de telemedicină pentru o practică medicală fără birocrație și îmbunătățirea relației medic-pacient.

10 **Stimulente pentru a ne menține sănătoși, nu bolnavi**

11 **Dreptul de a alege în sănătate** Dreptul fiecărui român să-și aleagă asiguratorul de sănătate – în sistemul de stat sau privat - și să aibă o sumă garantată de stat cu care să facă efectiv acest lucru.

12 **Acces garantat la medicamente esențiale** Garantarea accesului românilor, în regim 100% compensat, la medicamentele esențiale de pe lista Organizației Mondiale a Sănătății.

13 **Siguranța pacientului pe primul loc** Creșterea calității actului medical și a siguranței pacientului prin măsuri care asigură profesionalizarea continuă. Crearea primului Program Național de Îmbunătățire a Calității Actului Medical prin care vor fi recompensate educațional și financiar echipele medicale care își îmbunătățesc rezultatele, precum și spitalele care implementează proiecte concrete de creștere a siguranței actului medical și a experienței pacientului

14 **Medic și pacient la un click distanță** Constituirea unui Fond Național de Inovație în Sănătate prin care să fie stimulată dezvoltarea de soluții digitalizate și de telemedicină prin care să debirocratizăm practica medicală și să apropiem medicul de pacient.

Educație ca la carte

15 **Fără politică la școală** Depolitizarea învățământul preuniversitar românesc și așezarea copilului în centrul sistemului. Desființarea inspectoratelor școlare și transformarea directorilor de școli în manageri performanți, aleși prin concurs.

16 **Dreptul de a alege în educație** Să poți alege școala la care merge copilul tău, din mai multe opțiuni bune. Deciziile în școlile publice să fie luate nu de minister și primărie, ci de consiliul de administrație al școlii. Regândirea materiilor și stabilirea unui curriculum național simplificat, completat de unul suplimentar ales de elev sau de școală. Un proces mai ușor de înființare și funcționare a grădinițelor, școlilor și liceelor private.

17 **Școala de la 8 la 5, masă caldă și școală după școală** Creșterea calității învățământului prin reorganizarea programului elevilor. Astfel, în intervalul 8.00-17.00 elevii participă la orele de studiu dimineața, la prânz au parte de o masa caldă, iar după-amiază se pot implica în activități opționale (teme, activități sportive, cluburi de interes etc).

18 **Sprijin pentru școala online** Organizarea și dezvoltarea a 8 Centre Regionale pentru Suport în Educație Online, care să ofere școlilor sprijin în desfășurarea orelor online; de la conectarea la internet de mare viteză și achiziția de echipamente, până la formarea de competențe digitale pentru cadrele didactice.

Economia pe care țara o merită

19 **Antreprenoriat fără birocrație** Reducerea birocrației impusă de stat pentru întreprinderile românești. Continuăm procesul de debirocratizare prin analiza permanentă a poverii administrative pe mediul de afaceri și reducerea cerințelor inutile.

20 **Bani europeni investiți în industrii ale viitorului** Dezvoltarea României prin investiții în industrii strategice la nivel european și în avantaje competitive la nivel local: tehnologie verde, digital, eco turism, industrii creative.

21„**Clasa de mijloc la sate": susținerea fermierilor mici și mijlocii** Creșterea competitivității și a performanței economice a fermierilor mici și mijlocii prin acces la: know-how, forme asociative și centre de colectare cu servicii integrate ("food hubs") și la canale de vânzare variate.

22 **Acces la finanțare pentru antreprenori** Facilitarea accesului la informații și la finanțare pentru antreprenori, oportunități în funcție de stadiul afacerii și diversificarea surselor de finanțare.

23 **Lider european în îngrijirea vârstnicilor** Revigorarea Institutului Ana Aslan și crearea unei rețele naționale la standarde europene pentru asistență medicală geriatrică, cercetare și gerontologie socială, îngrijire geriatrică și paliativă.

24 **Gazele din Marea Neagră contribuie la pensiile românilor** Demararea proiectului strategic de exploatare a gazelor naturale din Marea Neagră și folosirea veniturilor obținute pentru a investi prin fondurile de pensii administrate privat, în beneficiul românilor (pensia privată obligatorie).

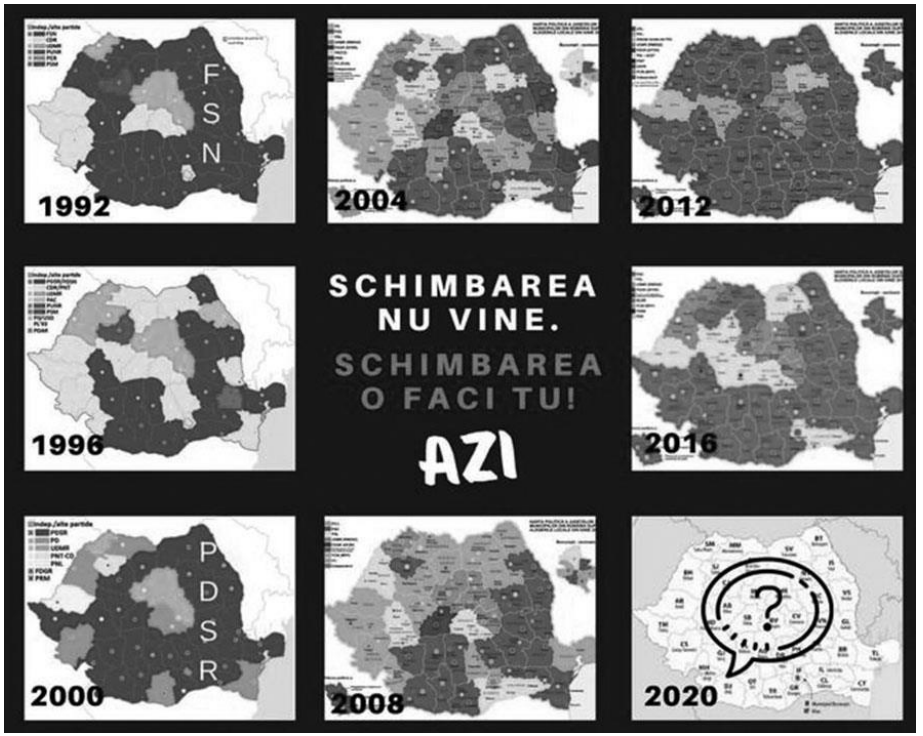

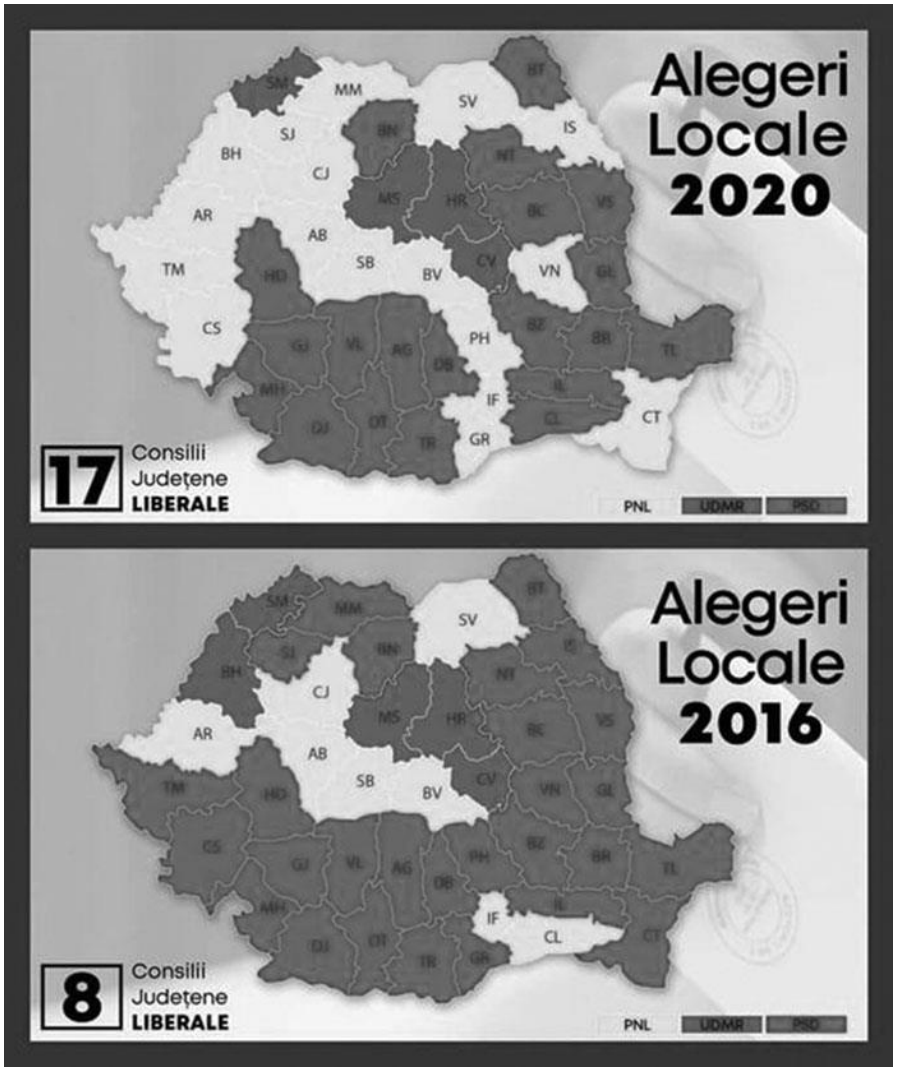
Alegeri
Locale
2020
17
Consilii
Județene
LIBERALE
PNL
UDMR
PSD
Alegeri
Locale
2016
8
Consilii
Județene
LIBERALE
PNL
UDMR
PSD

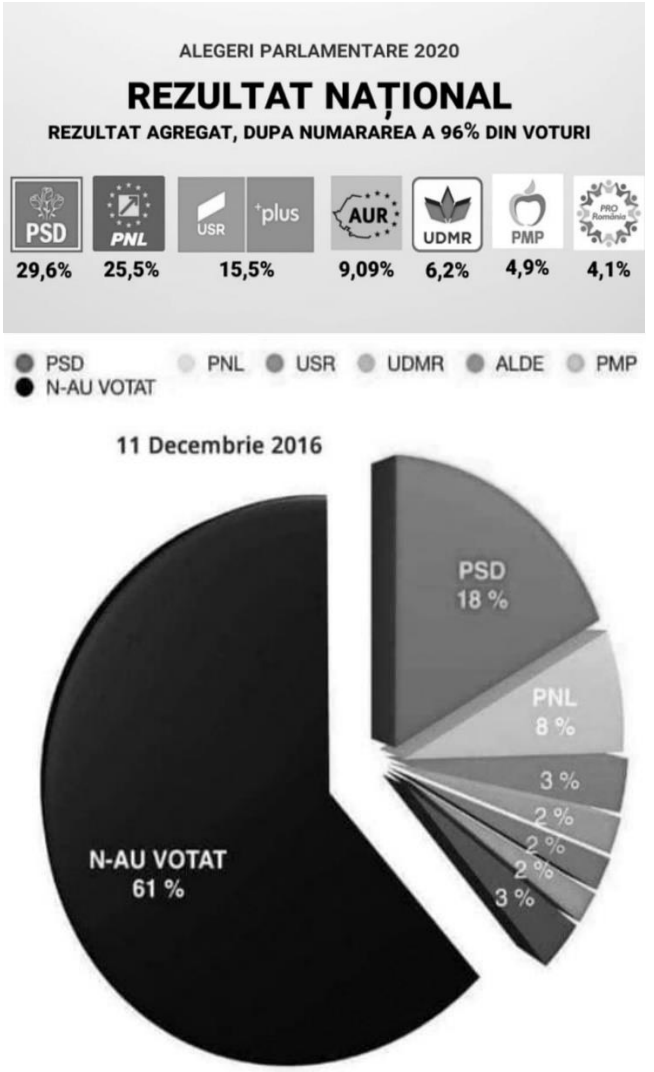
ALEGERI PARLAMENTARE 2020
REZULTAT NAȚIONAL
REZULTAT AGREGAT, DUPA NUMARAREA A 96% DIN VOTURI
PSD
29,6%
PNL
25,5%
USR
+plus
15,5%
AUR
9,09%
UDMR
6,2%
PMP
4,9%
PRO Romania
4,1%
PSD
N-AU VOTAT
PNL
USR
UDMR
ALDE
PMP
11 Decembrie 2016
PSD
18 %
PNL
8 %
3 %
2 %
2 %
2 %
3 %
N-AU VOTAT
61 %

românia 5 ani de la colectiv

„Băi, mai treziți-vă nene!

AUR are susținători pentru că exact ăștia sunt cetățenii noștri românache. Exact asta cred ei, exact asta vor și de aia i-au votat.

Există băi oameni care plâng după Zelea Codreanu. Există oameni care plâng după Antonescu. Există băieți care se duc în tabere de antrenament în munți că poate vine războiul cu ungurii. Există din ăștia cu pitici pe creier care nu vor să poarte mască. Există nene din ăia care vor să bage Sfântul Duh în tine cu forța. Există trepănați din ăștia care o dau cu steagul și patria. Există. Există unii care tot spun că vor unirea cu Moldova, deși nu e clar dacă Moldova vrea.

Există pseudo-mambo-jambo de ideologii lui peste, de vând ura și demența la pliculeț. Există unii care urăsc tot ce mișcă și care cred că au misiunea sfântă să ne mântuiască pe toți. Există băiețași din ăștia de 20-30 de ani care s-au apucat să învețe istorie de pe net și au ajuns la ideea că Mișcarea Legionară era ceva mișto și anti-sistem. Și că Antonescu era un fel de DNA împotriva politicienilor corupți. Aia știu ei. Voi poate habar nu aveți, că erați ocupați cu altele, dar eu îi am pe cap de vreo doi ani.

Sunteți speriați? Stați așa. Că de abia acum o să aveți motive. Că toata viermuiala asta care pe mine voia să mă despice în patru și să dea cu sare, de se întreabă pe aici neica nimeni „Da ce are domnule Hodor asta? A luat-o razna? L-au plătit liberalii, pluseriștii și marțienii” o să fie pe televizoarele voastre de astăzi. În breaking. Și măcar asta mă bucură. Lasă. Să îi vedeți și voi cum vă spun direct că o să vă distrugă dacă nu sunteți cu ei. Când am scris eu ați zis că poate nu am ce face în timpul liber.

EXISTĂ băi din ăștia. Ce pielea mea? Unde trăiți?

Ieșiți în pana mea afară și uitați-vă în jur. Oamenii ăștia Există. Nu e Putin, nu sunt serviciile lui peste și nici maistermainzii nu știu cui. Sunt oameni reali și asta cred.

Și nu de ieri de astăzi. Există de multă vreme. Acum s-au strâns frumos și au intrat în Parlament.

Și știți a cui e vina? Nu. Nu a mea, că eu am spus, am scris și v-am îndemnat să ieșiți și să votați PNL sau USR-Plus. Nu e a mea băi mari autori de scenarii.

Voi sunteți de vină. Aia 70% care ați stat cu degetul în gură duminică sunteți de vină.

Vreți să știți cine naiba sunt AUR ăștia?

Voi i-ați băgat în Parlament, voi i-ați validat, voi le faceți acum publicitate gratis. Felicitări!

Voi sunteți.”

Raluca Voinea

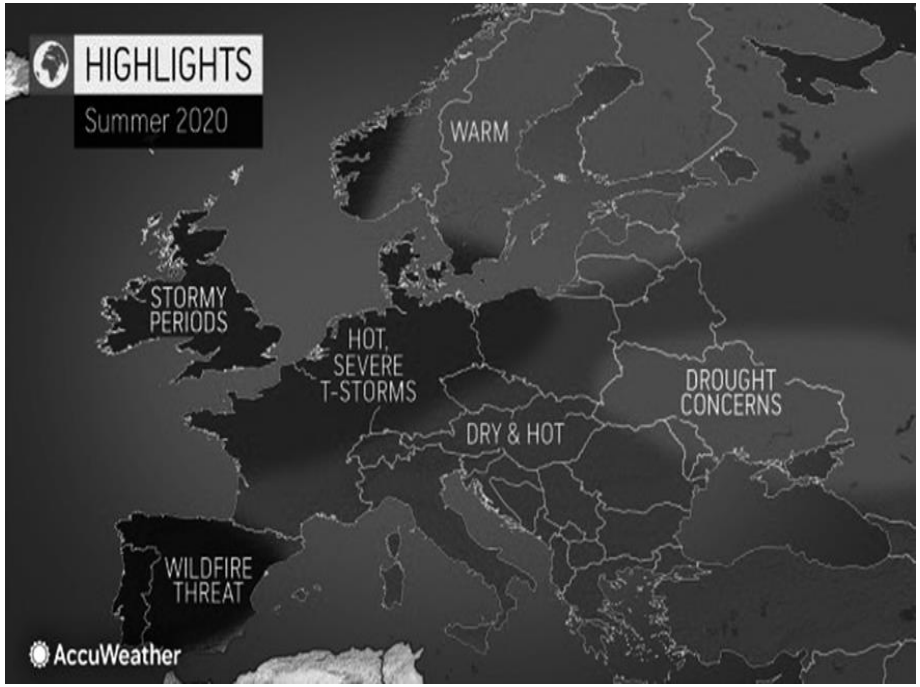

Global warming

Global warming „is the long-term heating of Earth's climate system observed since the pre-industrial period (between 1850 and 1900) due to human activities, primarily fossil fuel burning, which increases heat-trapping greenhouse gas levels in Earth's atmosphere.

Climate change Average global temperatures from 2010 to 2019 compared to a baseline average from 1951 to 1978 (Source: NASA)

Climate change includes both the global warming driven by human emissions of greenhouse gases, and the resulting large-scale shifts in weather patterns... since the mid-20th century the rate of human impact on Earth's climate system and the global scale of that impact have been unprecedented.

That human activity has caused climate change is not disputed by any scientific body of national or international standing. The largest driver has been **the emission of greenhouse gases**, of which more than 90% are carbon dioxide (CO2) and methane. **Fossil fuel** burning for energy consumption is the main source of these emissions, with additional contributions from **agriculture, deforestation, and industrial processes**. Temperature rise is accelerated or tempered by climate feedbacks, such as loss of sunlight-reflecting snow and ice cover, increased water vapour (a greenhouse gas itself), and changes to land and ocean carbon sinks.

Because land surfaces heat faster than ocean surfaces, deserts are expanding and heat waves and wildfires are more common. Surface temperature rise is greatest in the Arctic, where it has contributed to melting permafrost, and the retreat of glaciers and sea ice. Increasing atmospheric energy and rates of evaporation cause more

intense storms and weather extremes, which damage infrastructure and agriculture. Rising temperatures are limiting ocean productivity and harming fish stocks in most parts of the globe. Current and anticipated effects from undernutrition, heat stress and disease have led the World Health Organization to declare climate change the greatest threat to global health in the 21st century. Environmental effects include the extinction or relocation of many species as their ecosystems change, most immediately in coral reefs, mountains, and the Arctic. Even if efforts to minimize future warming are successful, some effects will continue for centuries, including rising sea levels, rising ocean temperatures, and ocean acidification from elevated levels of CO

Some effects of climate change Heat wave intensification. Events like the June 2019 European heat wave are becoming more common. Many of these effects are already observed at the current level of warming, which is about 1.1 °C (2.0 °F).[15] The Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) has issued a series of reports that project significant increases in these impacts as warming continues to 1.5 °C (2.7 °F) and beyond. Under the Paris Agreement, nations agreed to keep warming "well under 2.0 °C (3.6 °F)" by reducing greenhouse gas emissions. However, under those pledges, global warming would reach about 2.8 °C (5.0 °F) by the end of the century, and current policies will result in about 3.0 °C (5.4 °F) of warming. Limiting warming to 1.5 °C (2.7 °F) would require halving emissions by 2030, then reaching near-zero levels by 2050.

Mitigation efforts include the research, development, and deployment of low-carbon energy technologies, enhanced energy efficiency, policies to reduce fossil fuel emissions, reforestation, and forest preservation. Climate engineering techniques, most prominently solar radiation management and carbon dioxide removal, have substantial limitations and carry large uncertainties. Societies and governments are also working to adapt to current and future global-warming effects through improved coastline protection, better disaster management, and the development of more resistant crops.

Humans The effects of climate change on humans, mostly due to warming and shifts in precipitation, have been detected worldwide.(...) The World Health Organization (WHO) has estimated that between 2030 and 2050, climate change is expected to cause approximately 250,000 additional deaths per year, from **malnutrition, malaria, diarrhea and heat stress**. (...)

Environmental migration, both within and between countries. Up to 1 billion people could be displaced due to climate change by 2050, with 200 million being the most repeated prediction)". (**wikipedia**)

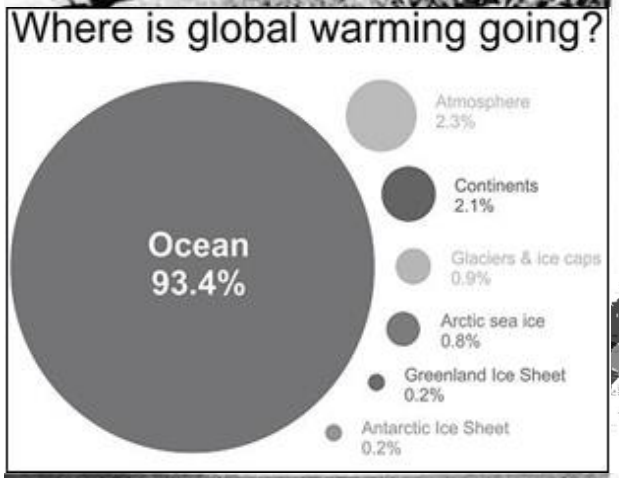
Where is global warming going?
Ocean
93.4%
Atmosphere
2.3%
Continents
2.1%
Glaciers & ice caps
0.9%
Arctic sea ice
0.8%
Greenland Ice Sheet
0.2%
Antarctic Ice Sheet
0.2%

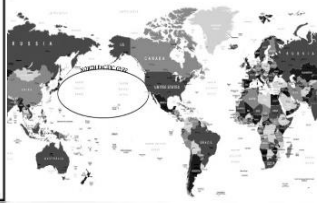

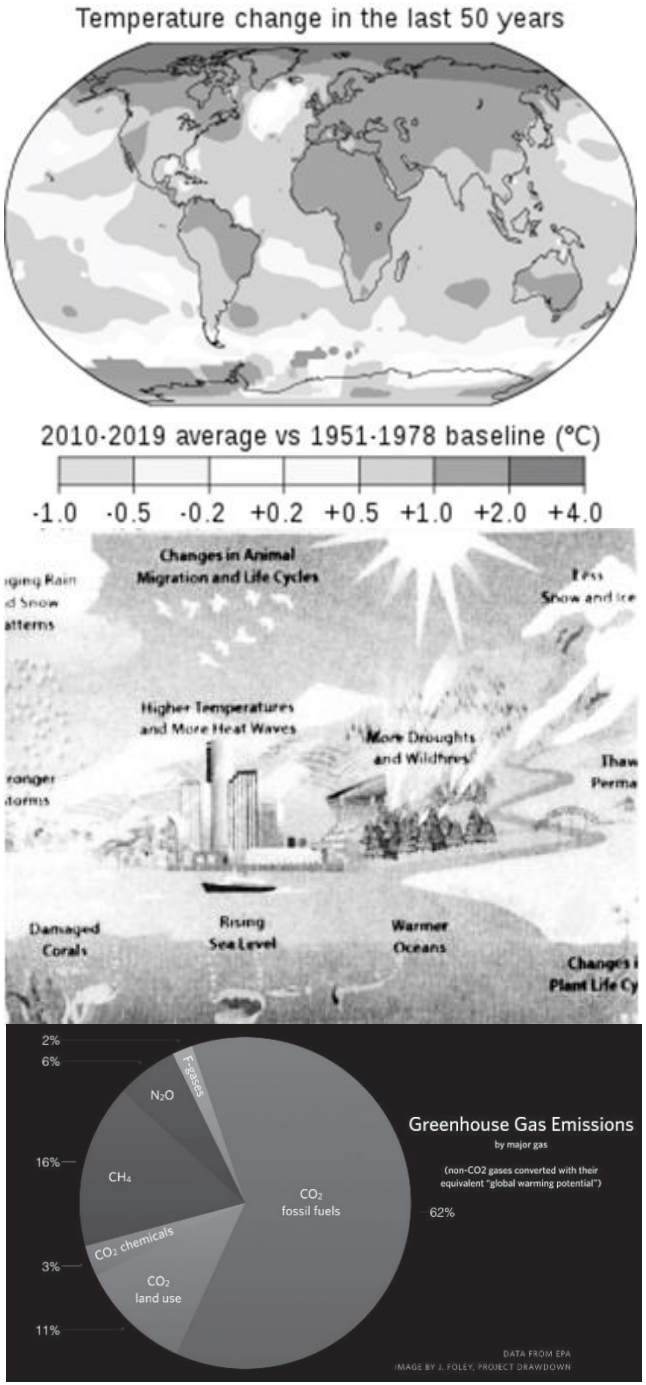
Temperature change in the last 50 years
2010-2019 average vs 1951-1978 baseline (°C)
-1.0 -0.5 -0.2 +0.2 +0.5 +1.0 +2.0 +4.0
Changes in Animal Migration and Life Cycles
Higher Temperatures and More Heat Waves
More Droughts and Wildfires
Damaged Corals
Rising Sea Level
Warmer Oceans
2%
6%
16%
3%
11%
F-gases
N2O
CH4
CO2 fossil fuels
CO2 chemicals
CO2 land use
Greenhouse Gas Emissions
by major gas
(non-CO2 gases converted with their equivalent "global warming potential")
62%
DATA FROM EPA
IMAGE BY J. FOLEY, PROJECT DRAWDOWN

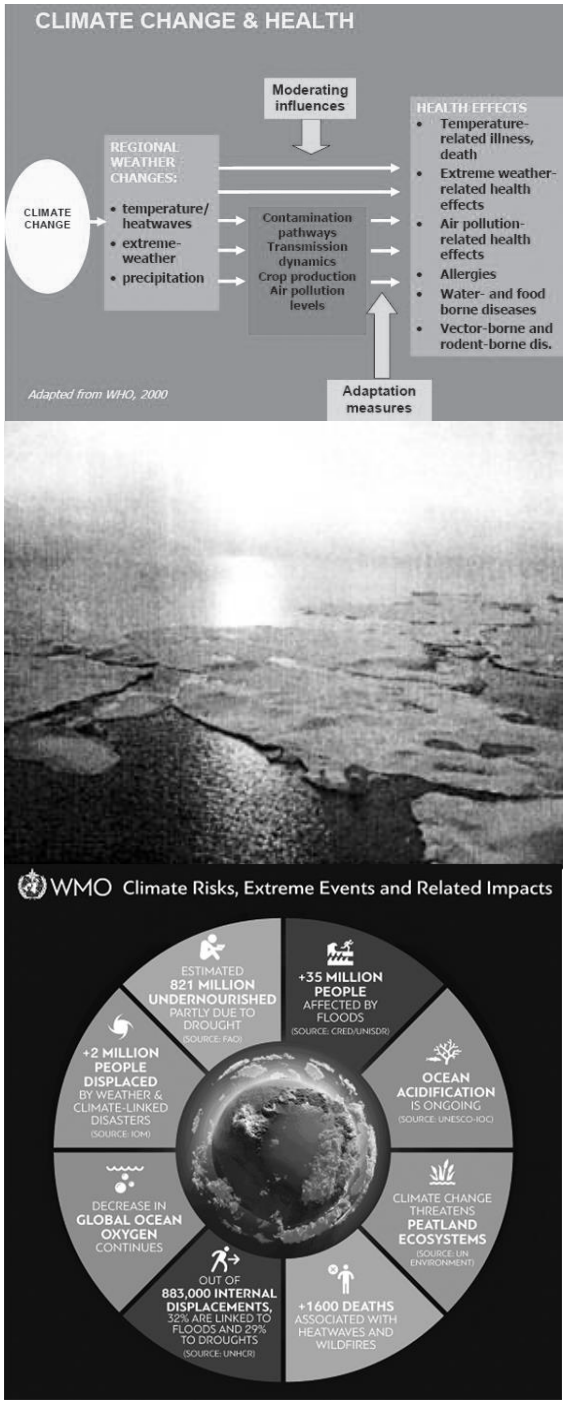
CLIMATE CHANGE & HEALTH
Moderating influences
CLIMATE CHANGE
REGIONAL WEATHER CHANGES:
• temperature/ heatwaves
• extreme-weather
• precipitation
Contamination pathways
Transmission dynamics
Crop production
Air pollution levels
HEALTH EFFECTS
• Temperature-related illness, death
• Extreme weather-related health effects
• Air pollution-related health effects
• Allergies
• Water- and food borne diseases
• Vector-borne and rodent-borne dis.
Adaptation measures
Adapted from WHO, 2000
WMO Climate Risks, Extreme Events and Related Impacts
ESTIMATED 821 MILLION UNDERNOURISHED PARTLY DUE TO DROUGHT (SOURCE: FAO)
+35 MILLION PEOPLE AFFECTED BY FLOODS (SOURCE: CRED/UNISDR)
OCEAN ACIDIFICATION IS ONGOING (SOURCE: UNESCO-IOC)
CLIMATE CHANGE THREATENS PEATLAND ECOSYSTEMS (SOURCE: UN ENVIRONMENT)
+1600 DEATHS ASSOCIATED WITH HEATWAVES AND WILDFIRES
OUT OF 883,000 INTERNAL DISPLACEMENTS, 32% ARE LINKED TO FLOODS AND 29% TO DROUGHTS (SOURCE: UNHCR)
DECREASE IN GLOBAL OCEAN OXYGEN CONTINUES
+2 MILLION PEOPLE DISPLACED BY WEATHER & CLIMATE-LINKED DISASTERS (SOURCE: IOM)

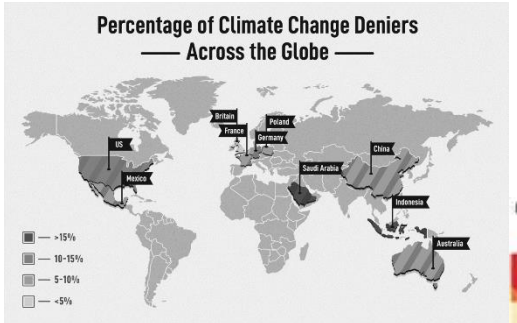
Percentage of Climate Change Deniers
—— Across the Globe ——
Britain
France
Poland
Germany
US
Mexico
Saudi Arabia
China
Indonesia
Australia
>15%
10-15%
5-10%
<5%

There is NO planet B.
WE WILL GO TO SCHOOL IF YOU KEEP THE CLIMATE COOL
EURE INTELLIGENT IST HOCH ??? UNSER DEICH IST ES NICHT
THIS PLANET IS GETTING HOTTER THAN YOUNG
Abgase sind nicht so

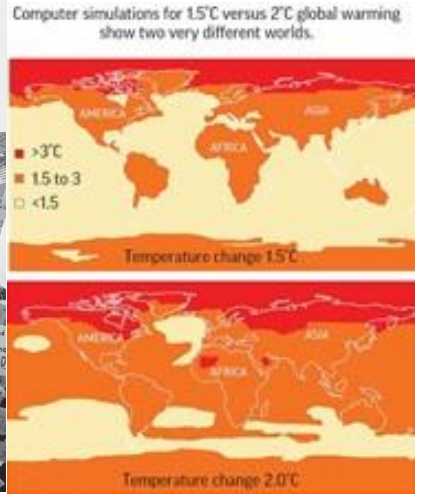
Computer simulations for 1.5°C versus 2°C global warming show two very different worlds.
AMERICA
ASIA
AFRICA
>3°C
1.5 to 3
<1.5
Temperature change 1.5°C
Temperature change 2.0°C

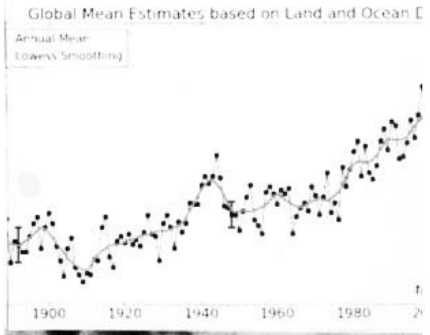
Global Mean Estimates based on Land and Ocean D
Annual Mean
Lowess Smoothing
1900
1920
1940
1960
1980

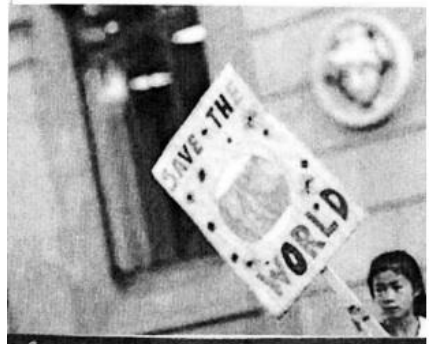
SAVE THE WORLD

Do You Think The Effects Of Global Warming Will Be A Problem For You In Your Lifetime?
6.9%
I told you, it's hoax!
34.2%
Yes
26.8%
No
32.1%
Kind of

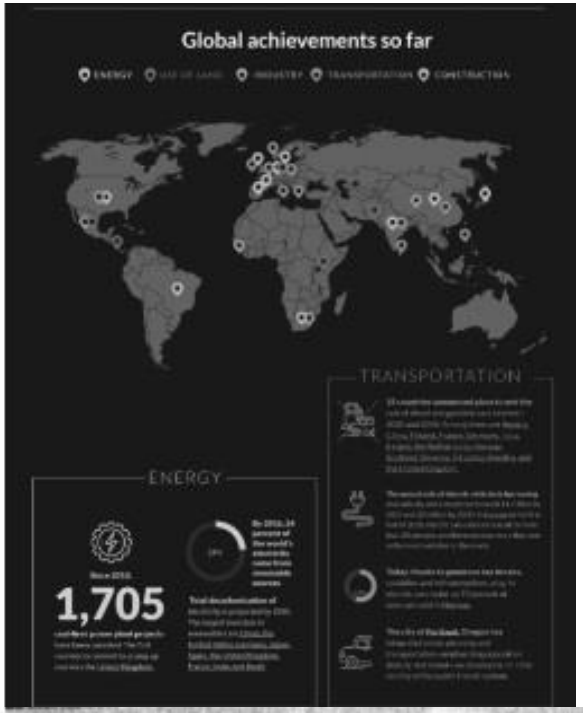
Global achievements so far
TRANSPORTATION
ENERGY
1,705

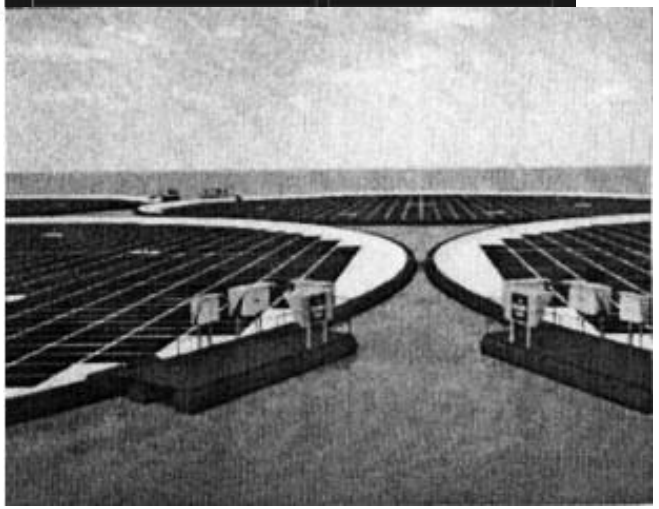

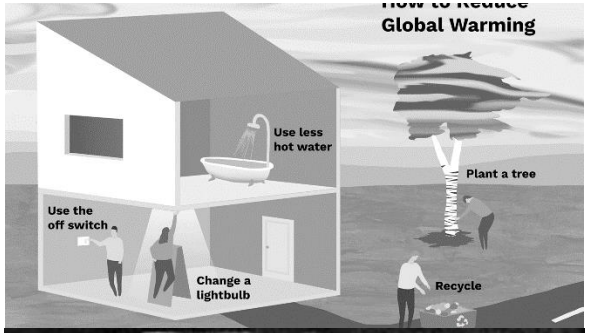
Global Warming
Use less hot water
Plant a tree
Use the off switch
Change a lightbulb
Recycle

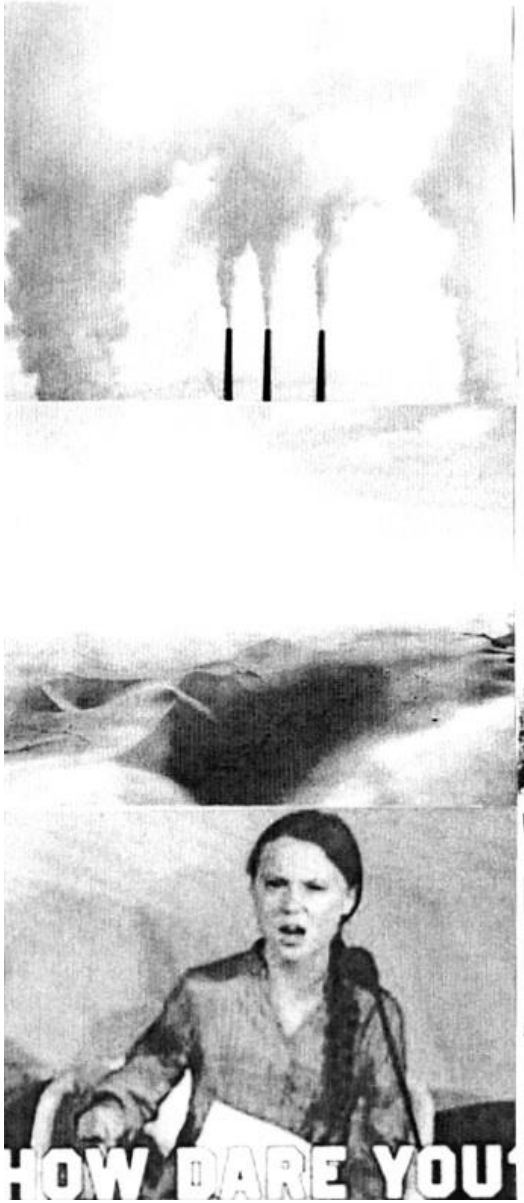
HOW DARE YOU

WE HAVE
RUN OUT OF
EXCUSES
AND WE ARE
RUNNING
OUT OF TIME.
Greta Thunberg

RESIST
ISTANCE
another World is P
le capita
CAPITA

PAÇO QUE 60 PESSOAS OCUPAM NO TRÂNSI
ÔNIBUS
BICICLETA
CARRO
POSTER DO DEPARTAMENTO DE TRÂNSITO DE MUNIQUE. 2001
WE CAN CHANGE THE WORLD
APPLYING A SIMPLE RULE:
ACT LOCALLY, THINK GLOBALLY

Greta Thunberg

„Greta Tintin Eleonora Ernman Thunberg (Swedish: [ˈgrêːta ˈtûːnbærj] ; born 3 January 2003) is a Swedish environmental activist who has gained international recognition for promoting the view that **humanity is facing an existential crisis arising from climate change**. Thunberg is known for her youth and her straightforward speaking manner, both in public and to political leaders and assemblies, in which **she criticises world leaders for their failure to take sufficient action to address the climate crisis**.

Thunberg's activism started after convincing her parents to adopt several lifestyle choices to reduce their own carbon footprint. In August 2018, at age 15, she started spending her school days outside the Swedish parliament to call for stronger action on climate change by holding up a sign reading Skolstrejk för klimatet (School strike for climate). Soon, other students engaged in similar protests in their own communities. Together, they organised a school climate strike movement under the name Fridays for Future. After Thunberg addressed the 2018 United Nations Climate Change Conference, student strikes took place every week somewhere in the world. In 2019, there were multiple coordinated multi-city protests involving over a million students each. To avoid flying, Thunberg sailed to North America where she attended the 2019 UN Climate Action Summit. Her speech there, in which she exclaimed "**how dare you**", was widely taken up by the press and incorporated into music.

„I was diagnosed with Asperger's syndrome, OCD and selective mutism. That basically means I only speak when I think it's necessary. Now is one of those moments".

Her sudden rise to world fame has made her both a leader and a target for critics. Her influence on the world stage has been described by The Guardian and other newspapers as the "Greta effect". She has received numerous honours and awards including: honorary Fellowship of the Royal Scottish Geographical Society; Time magazine's 100 most influential people and the youngest Time Person of the Year; inclusion in the Forbes list of The World's 100 Most Powerful Women and two consecutive nominations for the Nobel Peace Prize (2019 and 2020).

Awards Fritt Ord Award (2019) Rachel Carson Prize (2019) Ambassador of Conscience Award (2019) Right Livelihood Award (2019) International Children's Peace Prize (2019) Time Person of the Year (2019) Nordic Council Environment Prize (declined) (2019) Gulbenkian Prize for Humanity" (2020) (**wikipedia**)

"also known as the coronavirus pandemic, is an ongoing pandemic of coronavirus disease 2019 (COVID-19) caused by the transmission of **severe acute respiratory syndrome** coronavirus 2 (SARS-CoV-2). It was first identified in December 2019 in Wuhan, China. The outbreak was declared a Public Health Emergency of International Concern in January 2020 and a pandemic in March 2020. As of 27 October 2020, more than 43.5 million cases have been confirmed, with more than 1.15 million deaths attributed to COVID-19

COVID-19 spreads most often when people are physically close. It spreads very easily and sustainably through the air, primarily via small droplets or aerosols, as an infected person breathes, coughs, sneezes, sings, or speaks. It may also be transmitted via contaminated surfaces, although this has not been conclusively demonstrated. Airborne transmission from aerosol formation is suspected to be the main mode of transmission. It can spread from an infected person for up to two days before they display symptoms, and from people who are asymptomatic. People remain infectious for seven to twelve days in moderate cases, and up to two weeks in severe cases.

Common symptoms include fever, cough, fatigue, breathing difficulties, and loss of smell and taste. Complications may include pneumonia and acute respiratory distress syndrome. The incubation period is typically around five days but may range from one to 14 days. There are several vaccine candidates in development, although none have completed clinical trials. There is no known specific antiviral medication, so primary treatment is currently symptomatic.

Recommended preventive measures include hand washing, covering one's mouth when sneezing or coughing, social distancing, wearing a face mask in public, ventilation and air-filtering, disinfecting surfaces, and monitoring and self-isolation for people exposed or symptomatic. **Authorities worldwide have responded by implementing travel restrictions, lockdowns, workplace hazard controls, and facility closures**. Many places have also worked to increase testing capacity and trace contacts of the infected.

The pandemic has caused global social and economic disruption, including the largest global recession since the Great Depression. It has led to the postponement or cancellation of sporting, religious, political, and cultural events, widespread supply shortages exacerbated by panic buying, famines affecting hundreds of millions of people, and decreased emissions of pollutants and greenhouse gases. Educational institutions have been partially or fully closed, with many switching to online schooling. Misinformation about the pandemic has circulated through social media and mass media. There have been incidents of xenophobia and discrimination against Chinese people and against those perceived as being Chinese or as being from areas with high infection rates".(wikipedia)

coronavirus key words

(research from the beginning till the relaxation)

global alert... virus... (phantom...dead)... fear... war... invisible... intelligent... isolation... emergency kit... crisis... remedies... protocol treatment scheme... life online... the world turned upside down... change in a second... news, news... fake news... stop... quiet... less pollution... the economy declines... scenarios... non-essential workers... unemployment... insecurity... despair... protests ... BLM... depression... post-corona... rethink... economy... politics... mass media... education ... health... local /global... 2020...

alertă globală, virus (coronavirus/sarcov2/covid 19) fantomatic… pericol, confruntare, război, inamic… invizibil (necunoscut, puternic, inteligent, mort activat de gazdă și slăbiciunile ei fizice/psihice… pandemie, carantină, stare de urgență, teamă, criză, izolare, autoizolare…

fără cuvinte… acasă, curățenie, organizare, rutină nouă, iubire în pandemie, strictul necesar… mască de protecție, ochelari, mănuși, declarația… noul costum (combinezon de protecție, vizieră) de super erou, protocol, schemă de tratament… distanțare socială (distanța fizică)…

lumea a înghețat… stop… liniște… lumea răsturnată, schimbată într-o secundă…

transporturile întrerupte, țările închise, tragedie, economia scade… criza… scenarii… frica… eliminarea multor libertăți individuale… lucrătorii neesențiali… esențialii… bugetarii… șomaj tehnic… contracte încetate… îngrijorare, disperare, depresie…

aerul, apa fără poluare sunt mai curate… munca de oriunde, adaptare, reinventare, creativitate…

viața online… negare , adevăr, nervozitate, nesiguranța…

știri, știri, știri…știri false…

inegalitățile sociale devin stridente, cei bogați sunt mai bogați, cei săraci mai săraci…

relaxare, deschidere…normal -normal? înainte de pandemie a fost normal? Încălzire globala, războaie, sărăcie – migrație, vieți furate, pierdute …

local/global trebuie să regândim tot din ce nu-i bine, nu funcționează - economia, politica, instituțiile, mass media, educația, sănătatea, mâncarea… mediul înconjurător „catastrofa ecologică este o meta criza” spun oamenii de știința… e nevoie de legi și impozite globale pentru măsuri globale, venit minim garantat…

nimic nu a fost static, niciodată… am trăit cu schimbarea, poate nu atât de dinamic, și nu generală ca acum, am ajuns la o masa critică de probleme și nemulțumiri ce nu mai pot fi ignorate. Schimbarea doare, sperie, traumatizează dar aduce și noi, infinite posibilități…

cum mă adaptez schimbărilor? cu calm, flexibilitate și creativ… eu voi continua ceea ce facem, dacă eu sau contextual mă voi/mă va împinge la o nouă schimbare o voi face , am o concluzie/statement să fac ce pot din ce am unde sunt fără să uit de ceea ce vreau…

calm, flexibilitate, priorități, sens…îmi voi face un kit de urgență … voi încerca să reduc din ce am …de când mă știu am aplicat tot felul de strategii de supraviețuire (am încercat să construiesc normalitatea, am căutat soluții cu sens în societate, să deturnez resurse pentru a face o diferența în viața unora, să-i încurajez să-și găsească /dezvolte posibilitățile…)

indiferent ce facem cred că e important să înțelegem existența noastră fragilă de oameni în univers, pe planeta, în societate, să înțelegem lumea în care trăim… cred că e important să nu uitam că totul este relativ, nimic nu-i ceea ce pare, să știm ce vrem, ce ne place, ce nu ne place și de ce, să fim adevărați, onești, să ne bucurăm de viața...da, sunt probleme, dar pe cele pe care le vedem poate că trebuie să le rezolvăm, fiecare cu bune și rele, în context cu bune și rele, să visam dar sa nu uitam de dimensiunea umana (nimic nu-i puțin) totul depinde de plan, muncă, scenariu, timp, încredere, entuziasm, lumina...

„Most common symptoms: fever dry cough tiredness Less common symptoms: aches and pains sore throat diarrhoea conjunctivitis headache loss of taste or smell a rash on skin, or discolouration of fingers or toes”

„Bolnavii severi de COVID, pentru care nu mai poți face nimic, nu știu acest lucru. Apare fenomenul de ”happy” hypoxemia. E teribil. Suntem șocați că pacienții de COVID se simt fericiți, vorbesc, iar noi știm că vor muri.” Prof. dr. Dorel Săndesc, vicepreședintele Societății Române de Anestezie și Terapie Intensivă”.

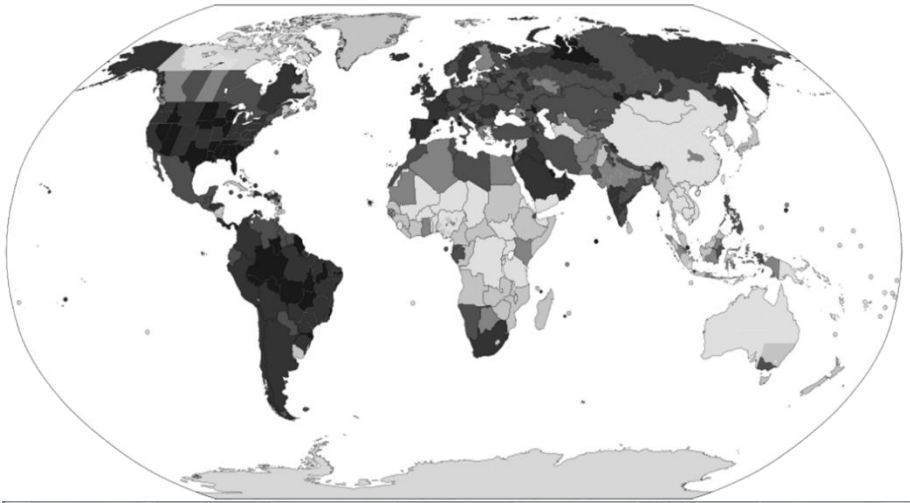

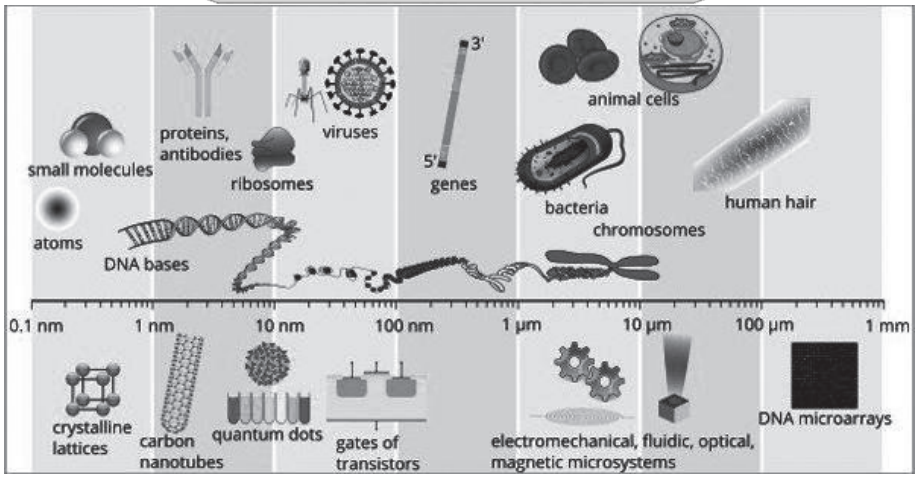
small molecules
proteins, antibodies
ribosomes
viruses
3'
5'
genes
animal cells
bacteria
chromosomes
human hair
atoms
DNA bases
0.1 nm
1 nm
10 nm
100 nm
1 µm
10 µm
100 µm
1 mm
crystalline lattices
carbon nanotubes
quantum dots
gates of transistors
electromechanical, fluidic, optical, magnetic microsystems
DNA microarrays

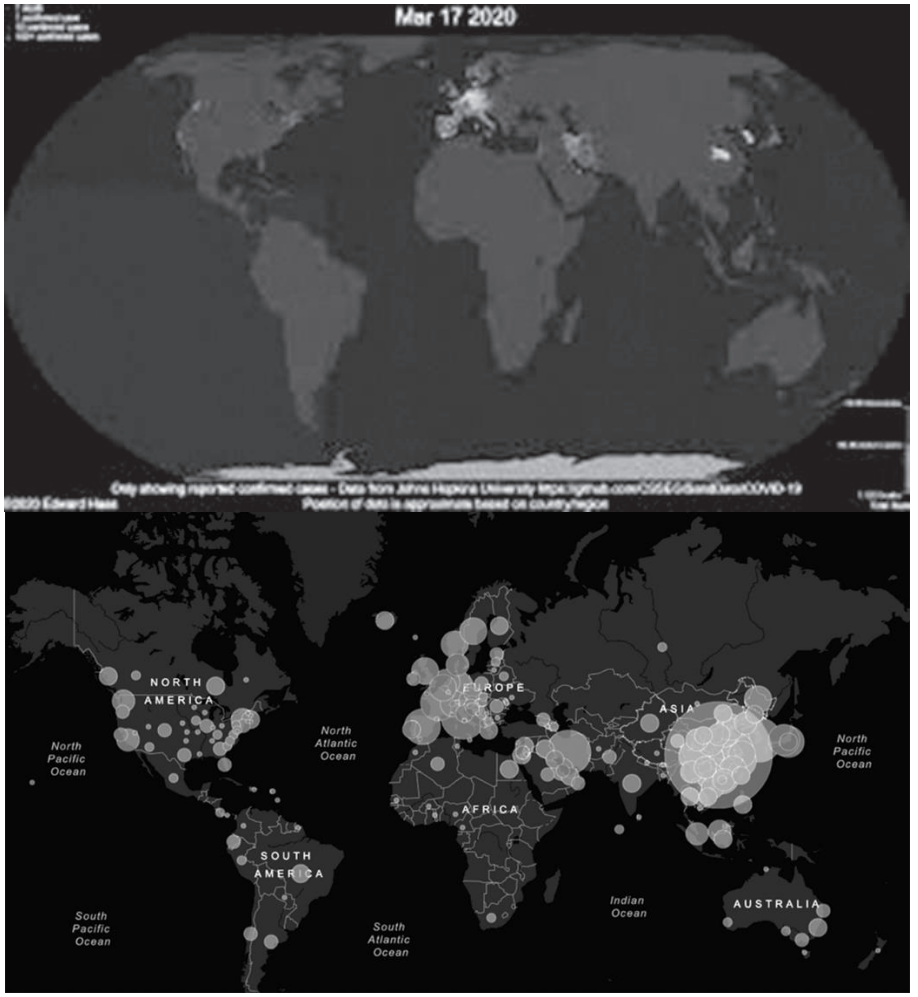
Mar 17 2020
NORTH AMERICA
EUROPE
ASIA
AFRICA
SOUTH AMERICA
AUSTRALIA
North Pacific Ocean
North Atlantic Ocean
North Pacific Ocean
South Pacific Ocean
South Atlantic Ocean
Indian Ocean

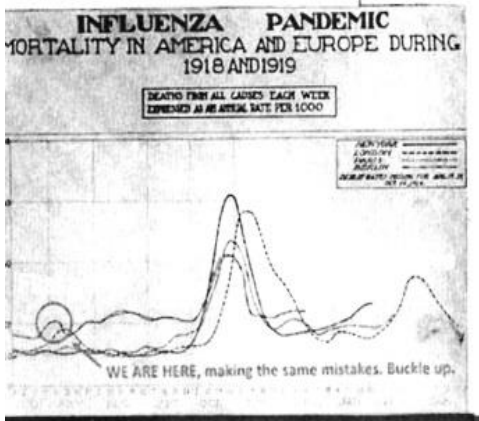
INFLUENZA PANDEMIC
MORTALITY IN AMERICA AND EUROPE DURING
1918 AND 1919
WE ARE HERE, making the same mistakes. Buckle up.

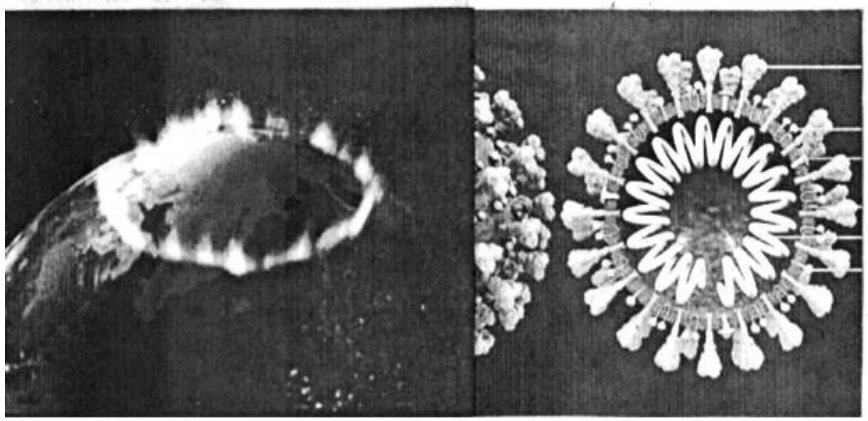

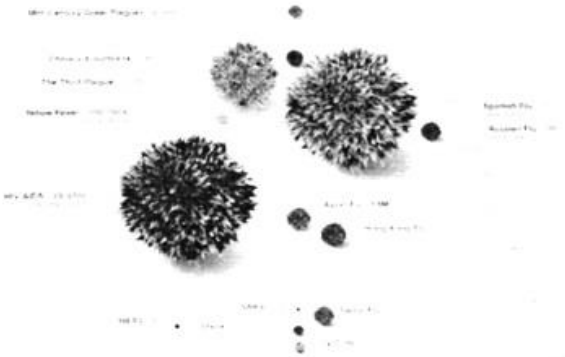

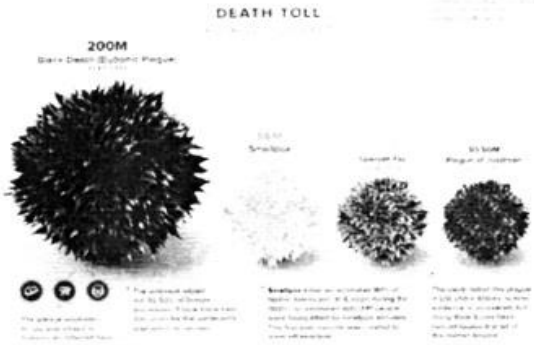
DEATH TOLL
200M

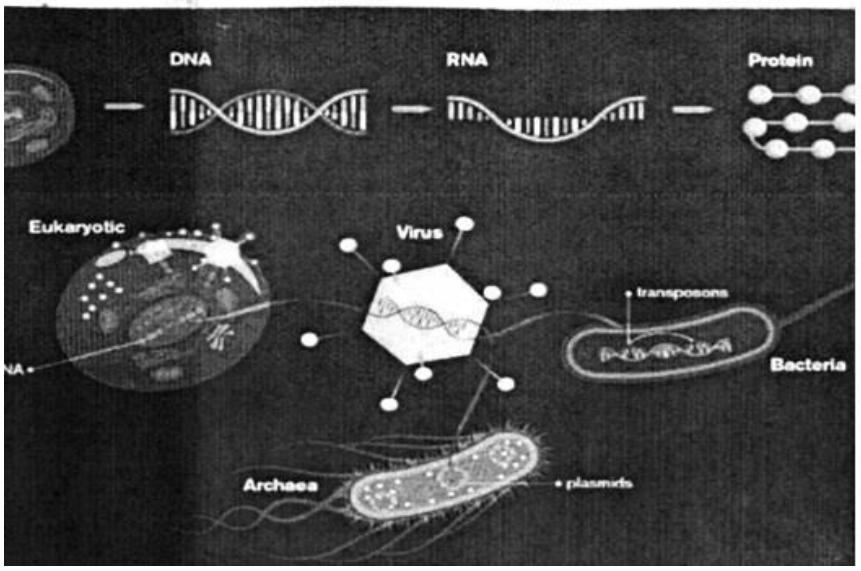
DNA
RNA
Protein
Eukaryotic
Virus
transposons
Bacteria
Archaea
plasmids

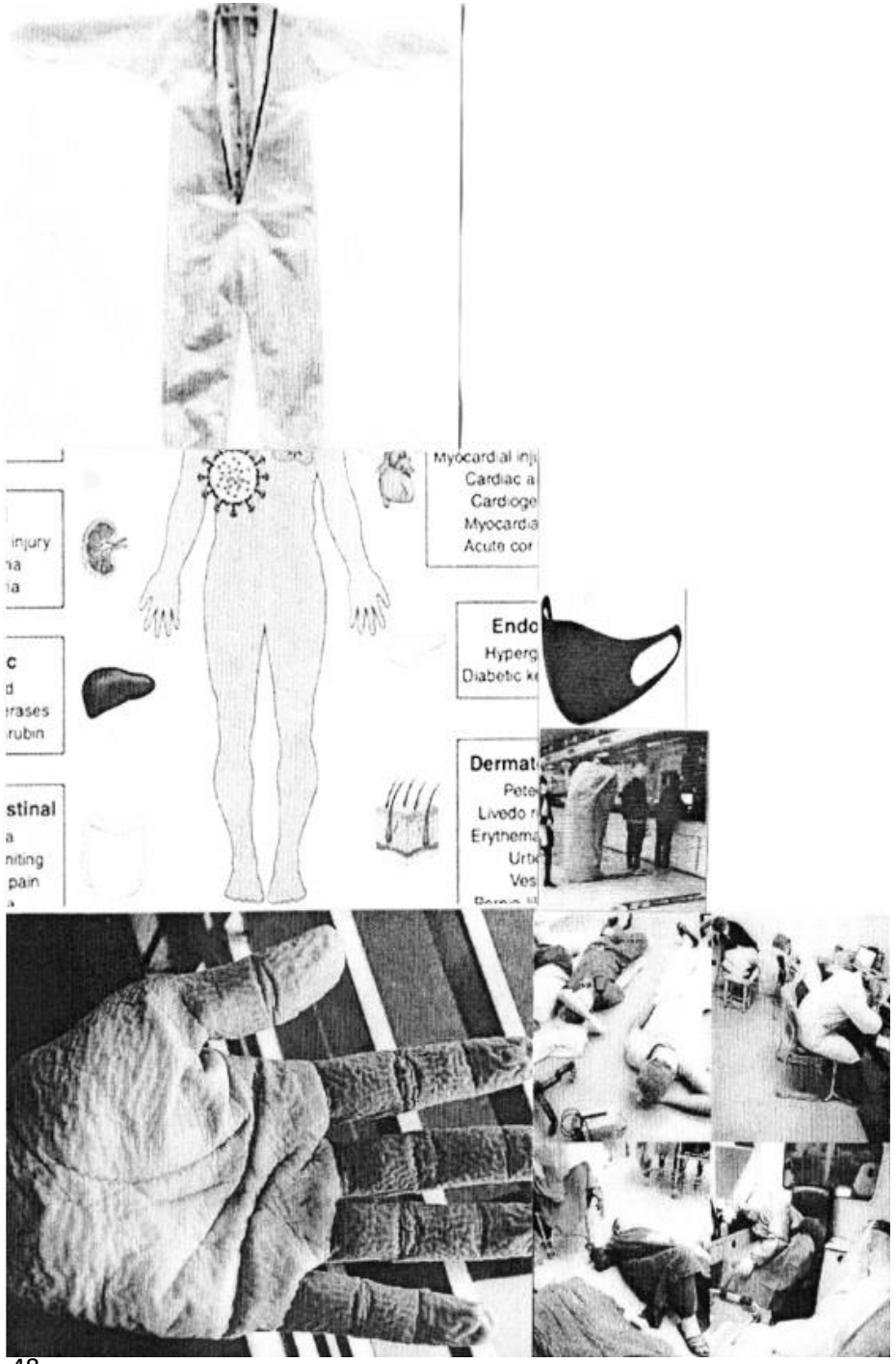
Myocardial inj
Cardiac a
Cardioge
Myocardia
Acute cor
injury
Endo
Hyperg
Diabetic ke
Dermat
Pete
Livedo r
Erythema
Urti
Ves
stinal
pain

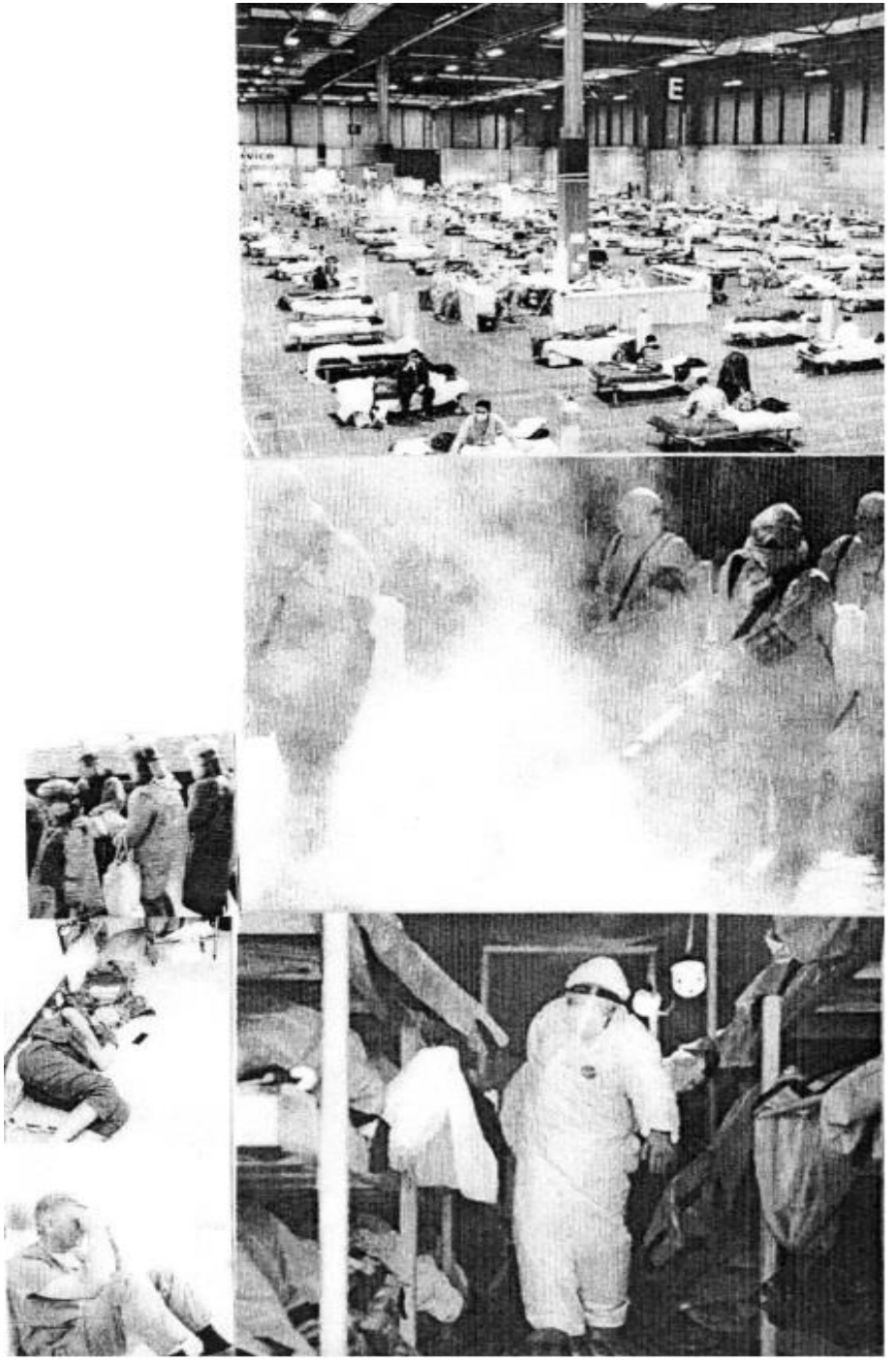

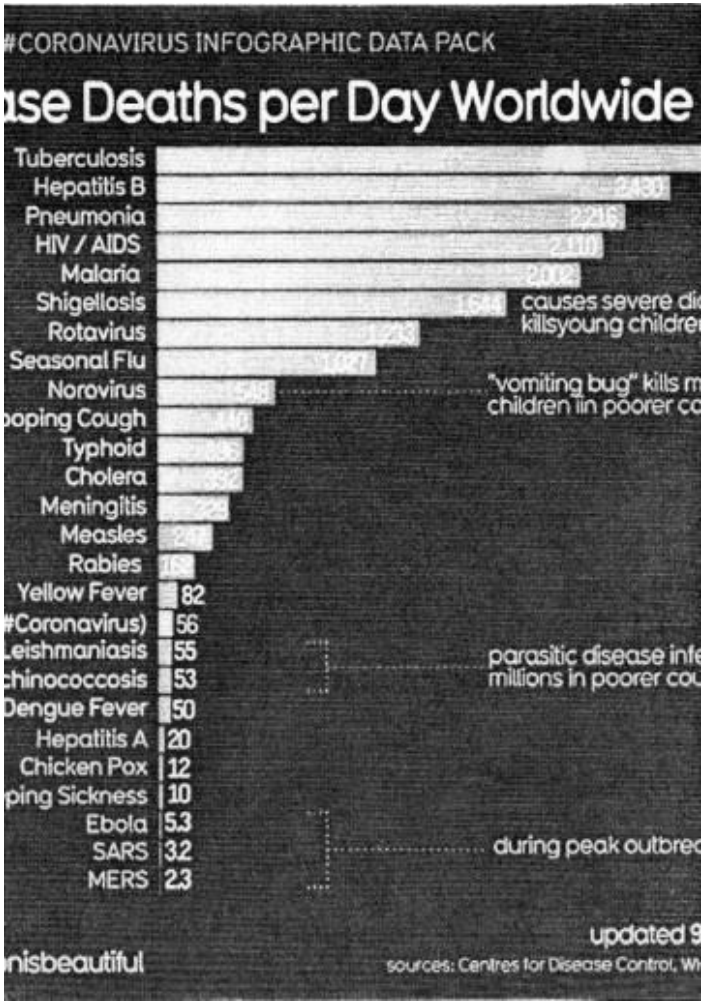

affected by the coronavirus are the USA, Brazil, Russia, Spain, the United Kingdom, Italy, and France.

Here are the images of their leaders.

The countries that are recognized as having managed the crisis best are Germany, Taiwan, New Zealand,

Nytimes.com
Amazon.com
Google.com
Wsj.com
Cnn.com
Politico.com
Youtube.com
Foxnews.com
Bloomberg.com

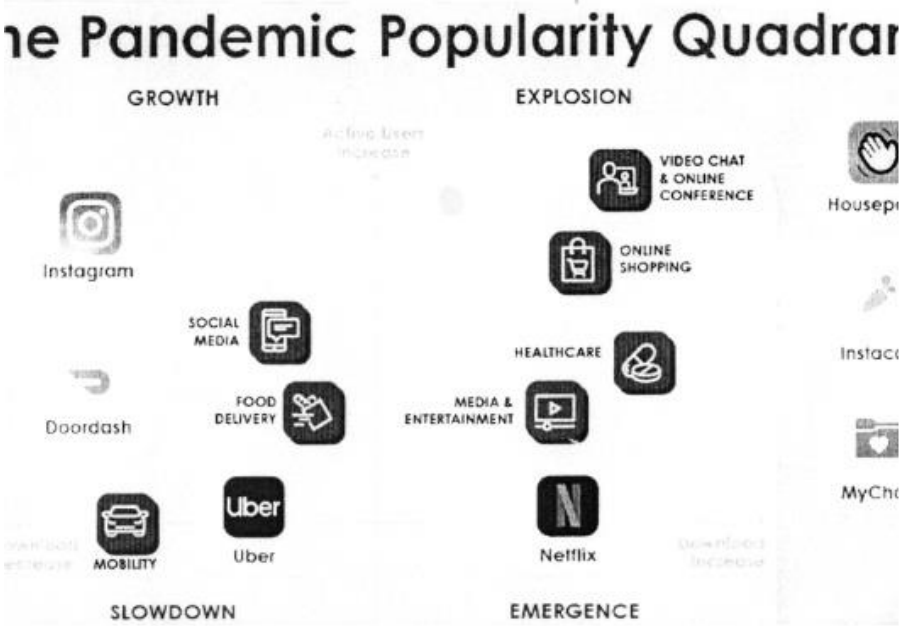
ne Pandemic Popularity Quadrar
GROWTH
EXPLOSION
Instagram
SOCIAL MEDIA
VIDEO CHAT & ONLINE CONFERENCE
ONLINE SHOPPING
HEALTHCARE
Doordash
FOOD DELIVERY
MEDIA & ENTERTAINMENT
MOBILITY
Uber
Uber
Netflix
SLOWDOWN
EMERGENCE

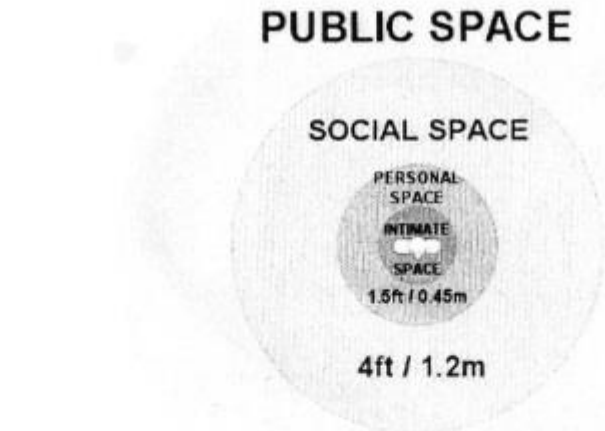
PUBLIC SPACE
SOCIAL SPACE
PERSONAL SPACE
INTIMATE SPACE
1.5ft / 0.45m
4ft / 1.2m
12ft / 3.6m

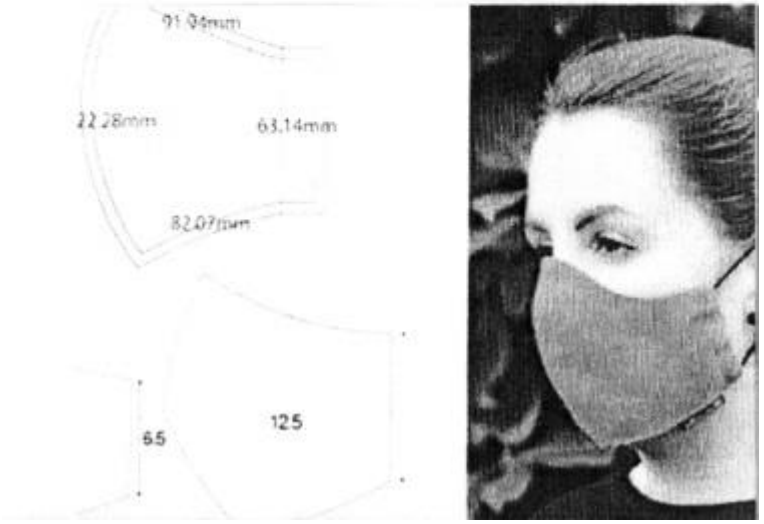
91.96mm
22.28mm
63.14mm
82.07mm
65
125

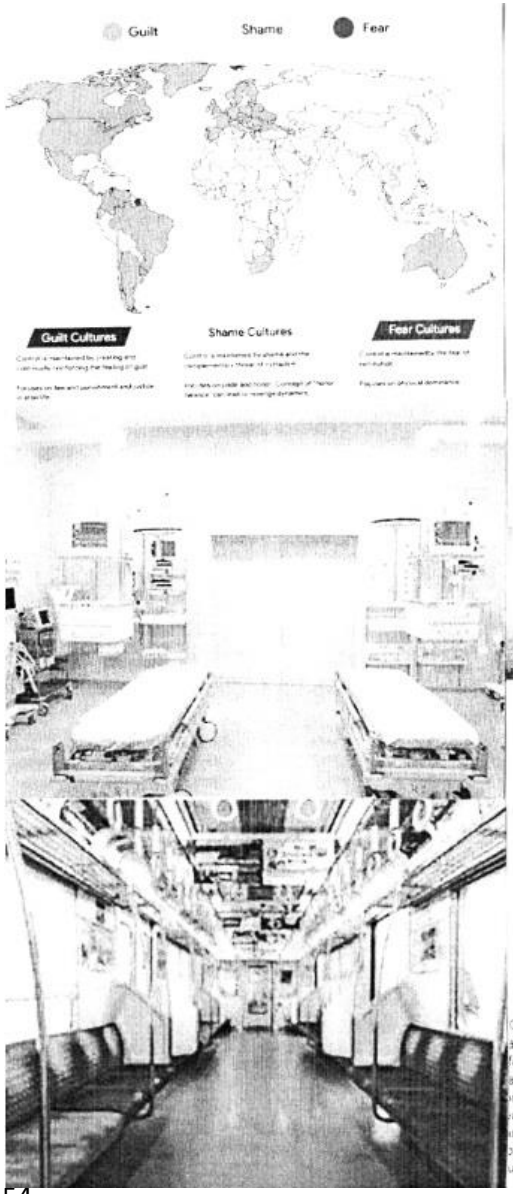

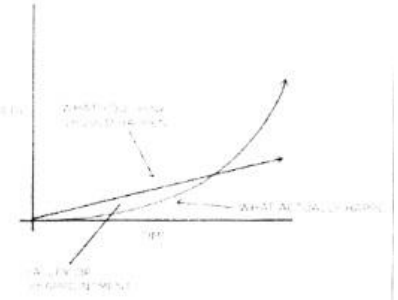

GURE 2. We often expect progress to be linear. At the ver ast, we hope it will come quickly. In reality, the results of ou forts are often delayed. It is not until months or years later at we realize the true value of the previous work we have ne. This can result in a "valley of disappointment" where ople feel discouraged after putting in weeks or months of rd work without experiencing any results. However, this rk was not wasted. It was simply being stored. It is not unt uch later that the full value of previous efforts is revealed

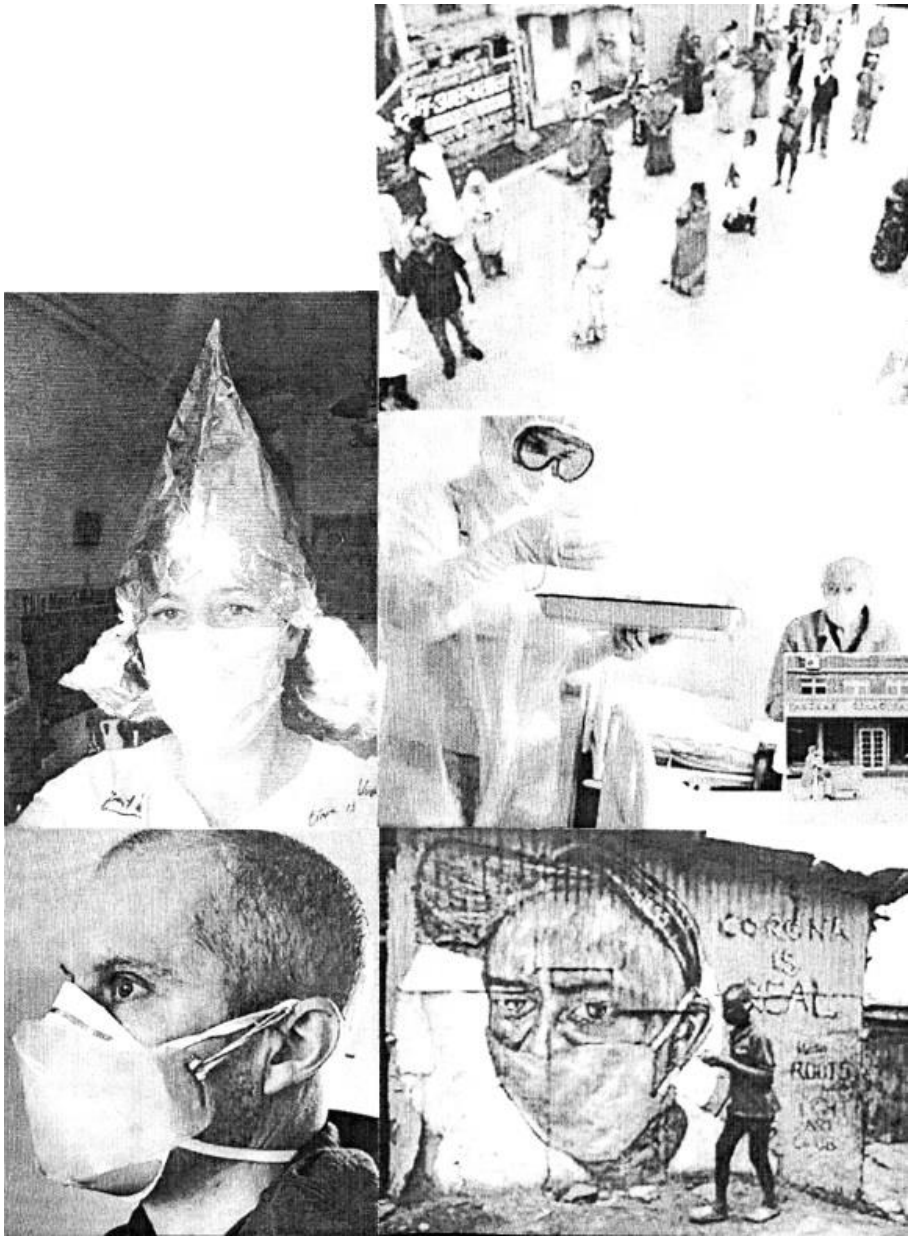

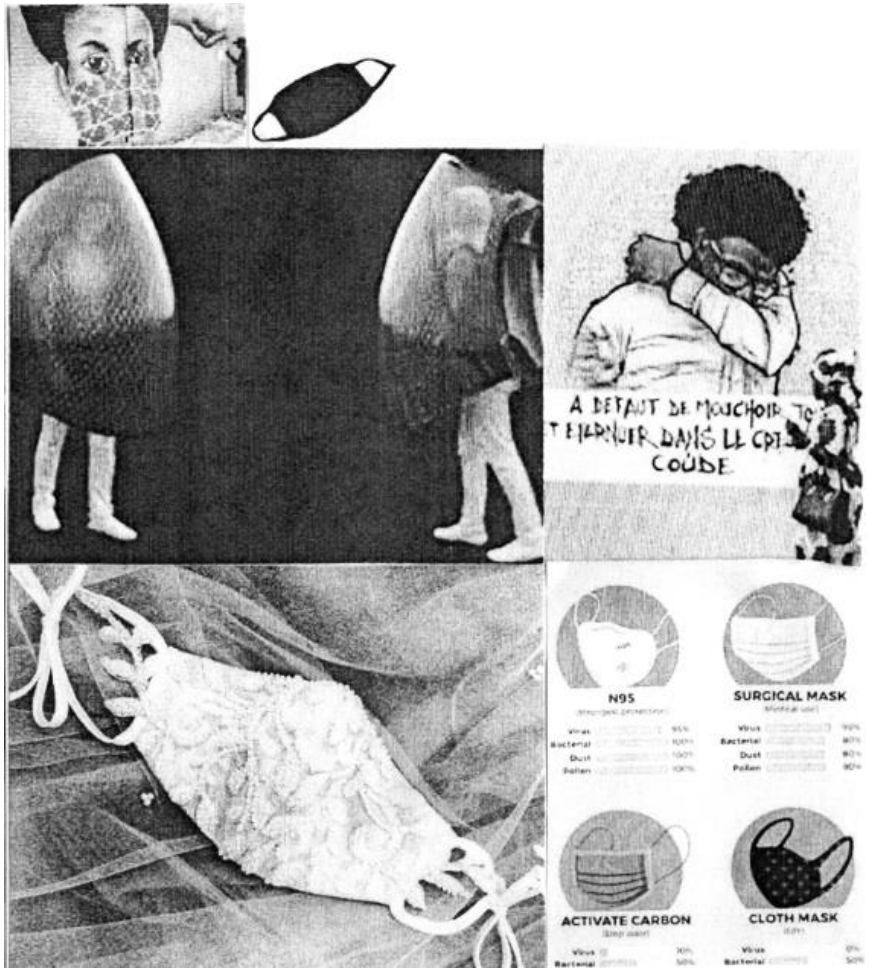
A DEFAUT DE MOUCHOIR
COUDE
N95
SURGICAL MASK
ACTIVATE CARBON
CLOTH MASK

FFP1 MASK
SPONGE MASK
eu2020.de

OFFLINE
ONLINE
Bogdan&Magdalena Pelmuș

Bashir &

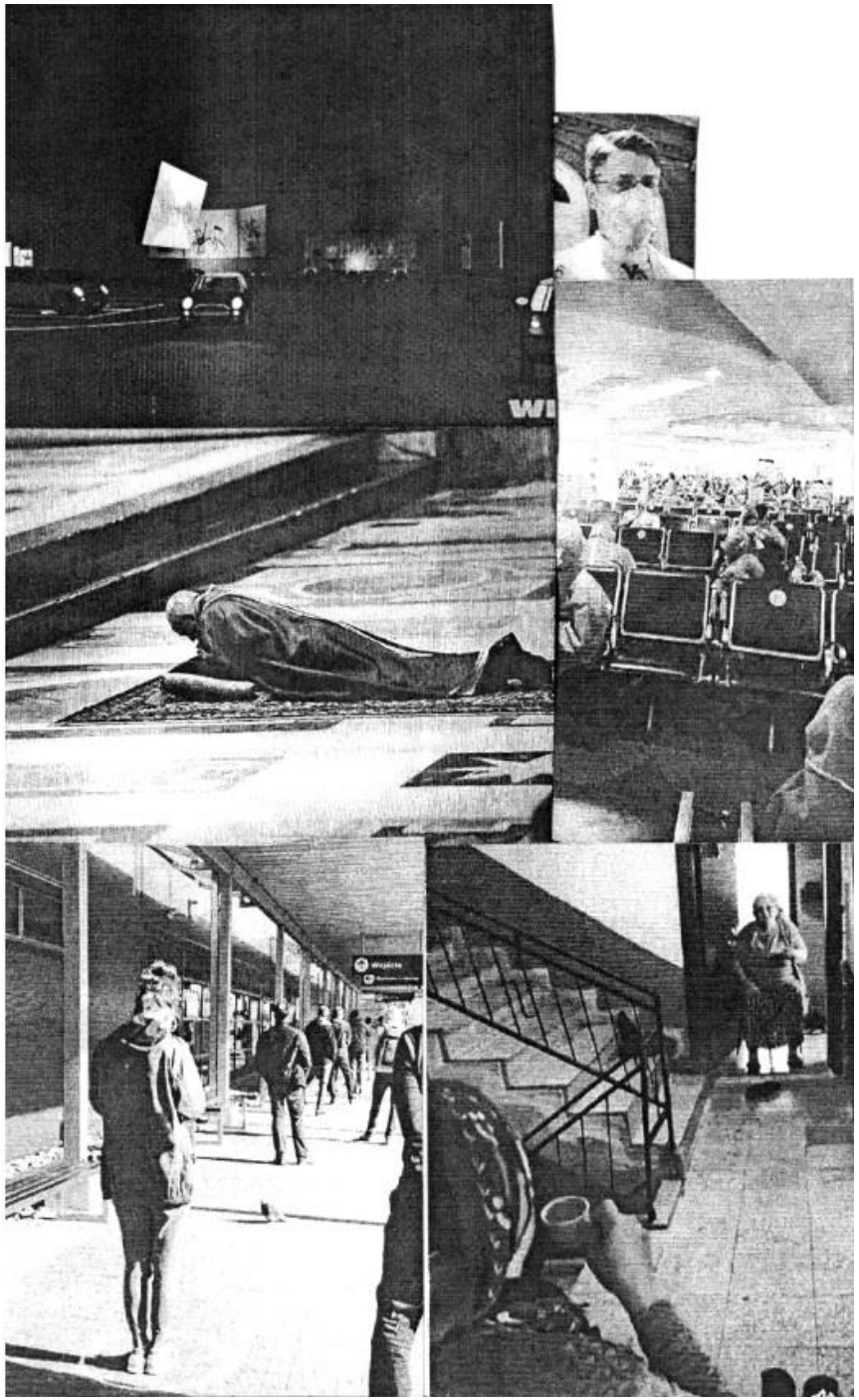

Active Cases in Romania

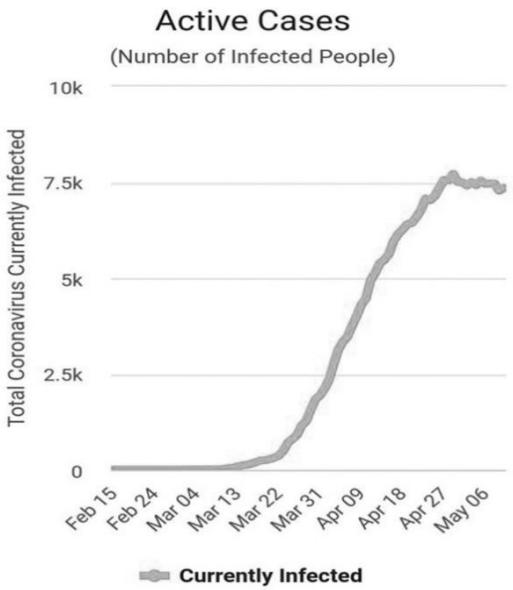

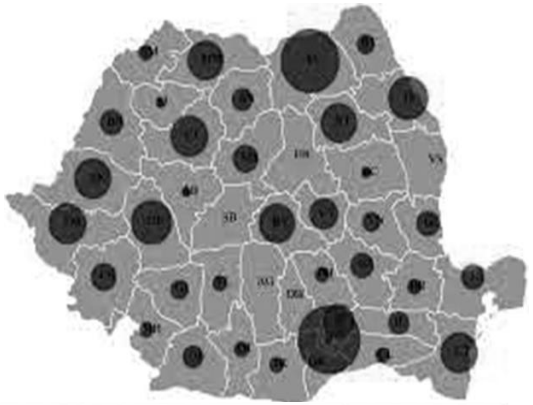

Richer countries in western Europe have recorded more deaths from the coronavirus than others on the continent

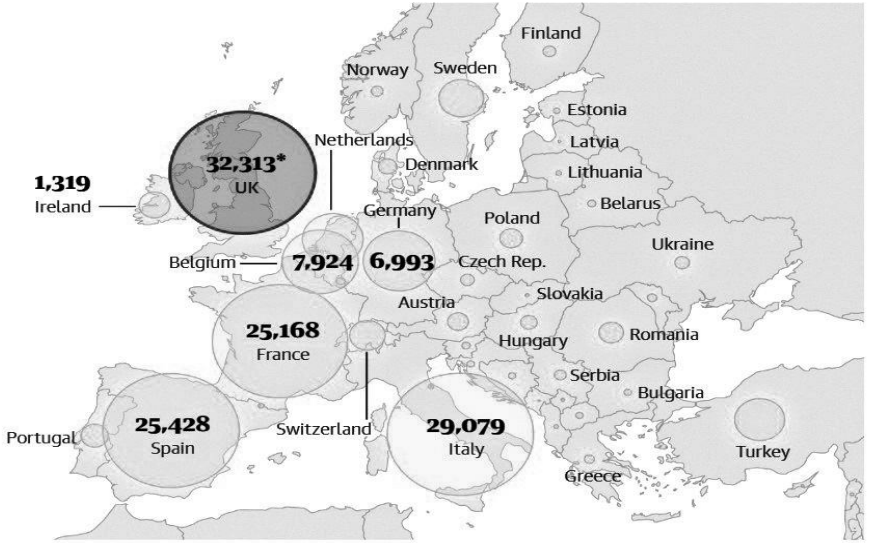

Guardian graphic. Source: Johns Hopkins CSSE (4 May 2020) Note: The CSSE states that its numbers rely upon publicly available data from multiple sources, which do not always agree. *UK data is for 5 May and is taken from the ONS and Reuters' calculations

Simion Cernica - Frances

Alex Mihaileanu

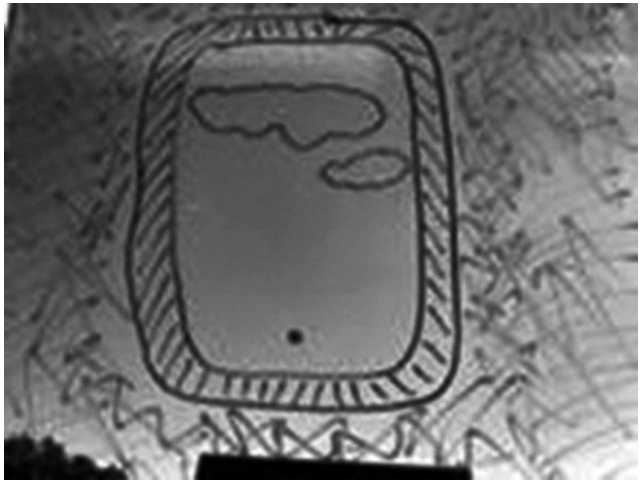

Valentin Boiangiu
Silent manifesto dalg 'ART

Andreea Nedelea

Loreta Nicolcea

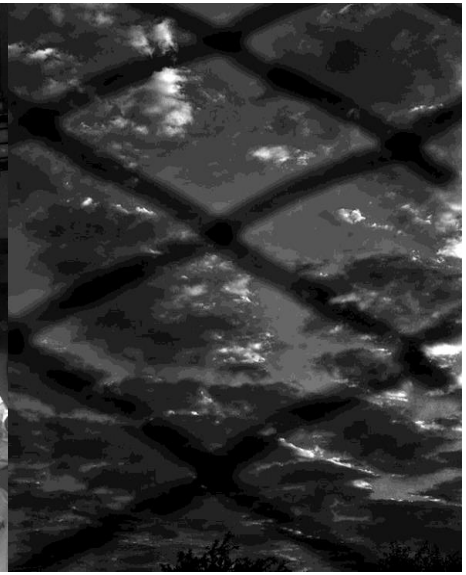

Marilena Oprescu Singer – Sonia

Olivia Mihalteanu

Alex Mihaileanu journalist

Marius Rusu

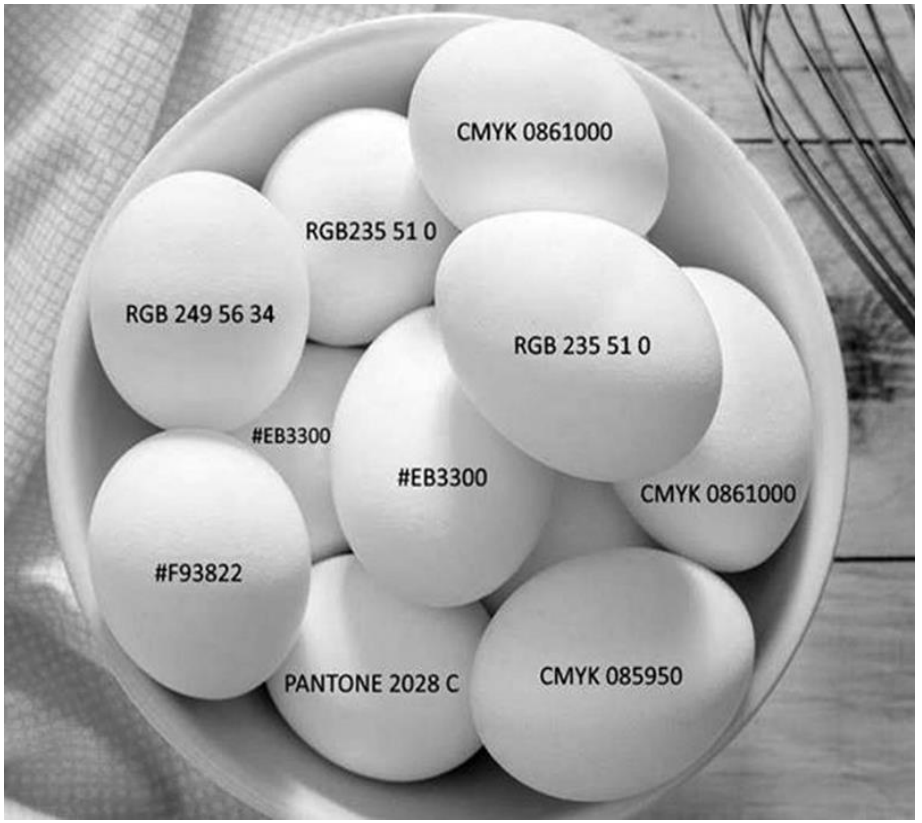

„ONG-urile din România au strâns din donații și sponsorizări aproximativ 20 de milioane de euro pentru a sprijini spitalele cu echipamente de protecție și aparatură în criza coronavirusului, a anunțat miercuri Vlad Voiculescu, fost ministru al Sănătății și fondatorul Asociației Magic”.

Viziera

Olivia Nițiș / Ciprian Ciuclea – Filip

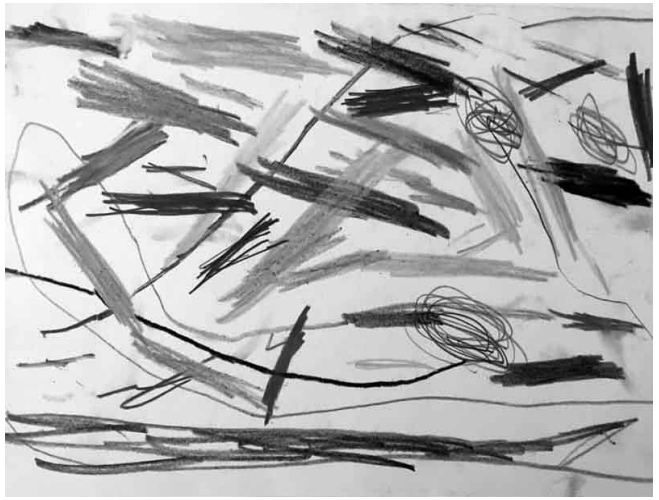

Rozalia Iorga – Mihai

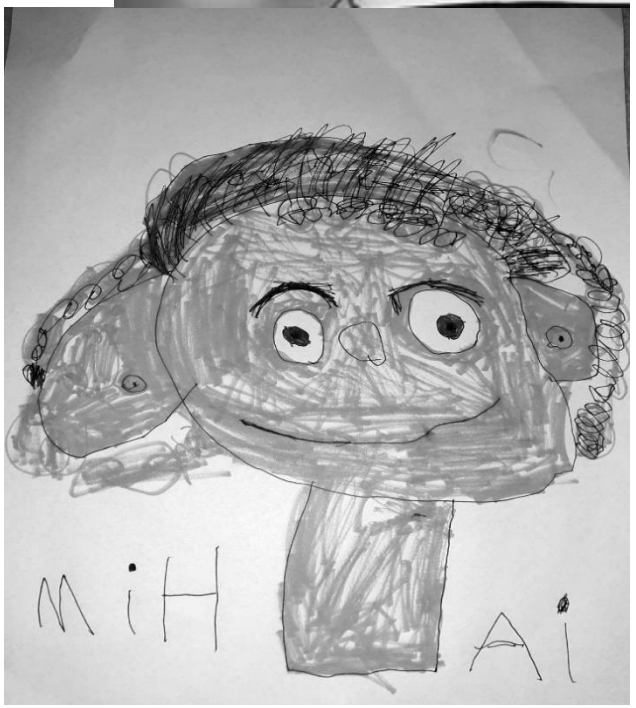

Change

„Life has changed a lot ...What if this epidemic is a **turning point**, and after it the world is never the same?...More importantly—or, at least, more optimistically—what if the world could come out of this crisis *better* than it was before? **Jamie Metzl**, technology and healthcare futurist, geopolitical expert, entrepreneur, author of *Hacking Darwin: Genetic Engineering and the Future of Humanity*, and Senior Fellow of the Atlantic Council, ...talk at Singularity University's virtual summit on COVID-19 ... **we're never going "back to normal"—**and what we should be doing now to make the new normal a good one.

Marks of History For many of us, the most impactful geopolitical event that's happened during our lifetime was the terrorist attacks of September 11, 2001. The world changed that day, and it's never returned to how it was before. (...) The situation we're in right now is, of course, different; it's not a war. It is, in Metzl's words, "a convergence of the worlds of science and biology and the world of geopolitics." And as the coronavirus crisis continues to play out, its geopolitical implications are going to become much greater.

The Old World Is Dying Metzl shared a quote from Italian Communist theorist Antonio Gramsci, written in the 1930s: "**The old world is dying and the new world struggles to be born**. **Now is the time of monsters**." Oof—that's a big statement. Metzl deconstructed it. For starters, he said, the post-WWII order that we've all grown up with was dying before this virus appeared.

Post-WWII planners envisioned a world that shared sovereignty and curbed nationalism. But we're now in a period of dramatic re-nationalization of the world, with populist, extremist, or authoritarian leaders in power from Brazil to the US to China, and many countries in between. Institutions intended to foster global cooperation (like the World Bank, the International Monetary Fund, the United Nations, and the World Health Organization) have been starved in the context of this re-nationalization, and as a result we don't have effective structures in place to address global crises—and not just coronavirus. Think of climate change, protecting the oceans, preparing for a future of automation and AI; no country can independently take on or solve these massive challenges. Not all is lost, though. "There are some positive pieces of this globalization story that we also need to be mindful of," Metzl said. When the Spanish flu pandemic hit in 1918, there were only 2 billion people on Earth, and of those 2 billion only 30 percent were literate; the "brain pool" for solving problems was about 600 million people.

Now we have a global population of 7.5 billion and an 86 percent literacy rate, which means over 6.5 billion people can be part of the effort to fix what's broken. Just as crucially, **we're more connected** to each other than we've ever been. It used to take thousands of years for knowledge to transfer; now it can fly across the world over the internet in minutes. "The pandemic moves at the speed of globalization, but so does the response," Metzl said. "The tools we're bringing to this fight are greater than anything our ancestors could have possibly imagined." But at the same time we're experiencing this incredible bottom-up energy and connectivity, we're also experiencing an abysmal failure of our top-down institutions.

Now Is the Time of Monsters Have you felt afraid these last few days and weeks? I sure have. **The stock market has plummeted, some people are losing their jobs, others are getting sick, and we don't know the way out or how how long it's going to last. In the meantime, a lot of unexpected things will happen. There will be an economic slowdown or recession, and there will be issues with our healthcare systems—and these are just the predictable things**. Metzl believes we'll also see significant second and third-order effects. **If the poorer parts of the world get hit hard by the virus, we may see fragile states collapsing, and multi-lateral states like the European Union unable to support the strain. "Our democracies are going to be challenged, and there may be soft coups even here in the US**," Metzl said. Speaking of **challenges to democracy, there are actors whose desires and aspirations are very different from our own, and this could be a moment of opportunity for them. "The world is not going to snap back to being exactly like it was before this crisis happened," Metzl said. "We're going to come out of this into a different world."**

The New World Struggles to Be Born We don't know exactly what that world will look like, but we can imagine some of it. Basically, take the trends that were already in motion and hit the fast-forward button**. Virtualization of events, activities, and interactions. Automation of processes and services. Political and economic decentralization. But for the pieces of the future that we're unsure of, now is 1941. "Now is the time when we need to think about what we would like the new world to look like, and start planning for it and building it,"** Metzl said. In hindsight, it's easy to picture a far better response and outcome to the COVID-19 outbreak. What if, three months ago, there'd been a global surveillance system in place, and at the first signs of the outbreak, an international emergency team led by the World Health Organization had immediately gone to Wuhan? "We—all of us—need to re-invigorate a global system that can engage people inclusively across differences and across countries," Metzl said. "We need to be articulating our long-term vision now so that we can evaluate everything against that standard." There's

not a total lack of a positive long-term vision now; **the UN sustainable development goals, for example, call for gender equality, no poverty, no hunger, decent work, climate action, and justice (among other goals) around the world**. The problem is that we don't have institutions meaningful enough or strong enough to effect realization of these principles; there's a mismatch between the global nature of the problems we're facing and the structure of national politics.

Building the New Normal Just as our old normal was the new normal for our grandparents in the mid-1900s, this new normal that feels so shocking to us right now will simply be normal for our children and grandchildren. But there are some critical—and wonderful—differences between the mid-1900s and now. We have more educated people, stronger connections, faster sharing of information, and more technological tools and scientific knowledge than ever before in history. "The number of people who can be part of this conversation is unprecedented," Metzl said. "We couldn't have done this in the industrial age or even the nuclear age. There's never been this kind of motivation combined with this capacity around the world." In 1941, the global planning process was top-down: a small group of powerful, smart people decided how things would be then took steps to make their vision a reality. But this time will be different; to succeed, **the new global plan will need to have meaningful drive from the bottom up. "We need to recognize a new locus of power**," Metzl said. "And **it's us. Nobody is going to solve this for us. This is our moment to really come together.**"....

Aurelian Crăiuțu

ideologie ...

„**E limpede că distincția ideologică dintre stânga și dreapta va fi regândită în viitor**"

(...) Criza actuală va afecta cu siguranță modul în care trăim zi cu zi, tot așa cum 11 septembrie 2001 a schimbat radical modul în care călătorim. Asta nu înseamnă neapărat schimbări negative.(...)

„Un stat puternic e mai mult decât unul care intervine în economie. Un stat puternic e capabil să prevină crize sau să le gestioneze cum se cuvine. Un stat puternic e capabil să ofere servicii sociale eficiente tuturor cetățenilor săi, indiferent de starea lor economică"(...)

Dacă această criză ne învață ceva, atunci cred că e vorba de redescoperirea fragilității civilizației în care trăim. Or fragilitatea nu are frontiere ideologice și e un

bun îndemn la modestie și prudență. Criză de față ne reamintește, dacă mai era nevoie, cât de puțin știm, cât de greu e să acționăm la timp, împreună și eficient, cât de importanți sunt liderii care ne conduc, împreună cu instituțiile noastre. Acestea din urmă însă sunt, de la un punct încolo, reflecția electoratului însuși.(...)

(fragmente din interviul realizat de **Ruxandra Hurezean** cu **Revista Sinteza** 2020)

soluție de pandemie

(...) "interesante sunt eforturile societății civile în clipa de față. Un exemplu luminos îl reprezintă **José Andrés**, un bucătar (*chef*) celebru, originar din Asturia, care a înființat o organizație excepțională, ***World Central Kitchen***, ce joacă un rol aparte în astfel de situații excepționale" (http://www.joseandres.com/). (**Aurelian Crăiuțu**)

Giorgio Agamben

(...) "**Fear** is a bad counsellor, but it makes us see many things we pretended not to see (...)

(...) Men have become so used to living in conditions of permanent crisis and emergency that they don't seem to notice that their lives have been reduced to a purely biological condition, one that has lost not only any social and political dimension, but even any compassionate and emotional one. A society that lives in a permanent state of emergency cannot be a free one. We effectively live in a society that has sacrificed freedom to so-called "security reasons" and as a consequence has condemned itself to living in a permanent state of fear and insecurity. It's not surprising that we talk about the virus in terms of a war. The emergency provisions effectively force us to live under a curfew. But a war against an invisible enemy that can nestle in any other human being is the most absurd of wars. It is, to be truthful, a civil war. The enemy isn't somewhere outside, it's inside us".(...)

Judith Butler

"If we stay with the sense of **loss**, are we left feeling only passive and powerless, as some might fear? Or are we, rather, returned to a sense of **human vulnerability**, to our **collective responsibility for the physical lives of one another**?" Judith Butler "Precarious Life: The Powers of Mourning and Violence", p. 30 (fragment citat de Valentina Iancu...)

Use An Activity Menu To Give You Some Ideas To Stay Occupied

Animals
Pet an animal
Walk a dog
Listen to the birds

Be active
Go for a walk
Go for a run
Go for a swim
Go cycling
Use an exercise video at home

Clean
Clean the house
Clean the yard
Clean the bathroom
Clean the toilet
Clean your bedroom
Clean the fridge
Clean the oven
Clean your shoes
Do the washing up
Fill / empty the dishwasher
Do laundry
Do some chores
Organise your workspace
Clean a cupboard

Connect with people
Contact a friend
Join a new group
Join a political party
Join a dating website
Send a message to a friend
Write a letter to a friend
Reconnect with an old friend

Cook
Cook a meal for yourself
Cook a meal for someone else
Bake a cake / cookies
Roast marshmallows
Find a new recipe

Create
Draw a picture
Paint a portrait
Take a photograph
Doodle / sketch
Organise photographs
Make a photograph album
Start a scrapbook
Finish a project
Do some sewing / knitting

Expression
Laugh
Cry
Sing
Shout
Scream

Kindness
Help a friend / neighbor / stranger
Make a gift for someone
Try a random act of kindness
Do someone a favour
Teach somebody a skill
Do something nice for someone
Plan a surprise for someone
Make a list of your good points
Make a list of things or people you are grateful for

Learn
Learn something new
Learn a new skill
Learn a new fact
Watch a tutorial video

Mend
Repair something in the house
Repair your bike / car / scooter
Make something new
Change a lightbulb
Decorate a room

Mind
Daydream
Meditate
Pray
Reflect
Think
Try relaxation exercises
Practise yoga

Music
Listen to music you like
Find some new music to listen to
Turn on the radio
Make some music
Sing a song
Play an instrument
Listen to a podcast

Nature
Try some gardening
Plant something
Do some pruning
Mow the lawn
Pick flowers
Buy flowers
Go for a walk in nature
Sit in the sun

Plan
Set a goal
Create a budget
Make a 5 year plan
Make a 'to do' list
Make a 'bucket list'
Make a shopping list

Read
Read a favourite book
Read a new book
Read the newspaper
Read your favourite website

Schedule
Get up extra early
Stay up late
Sleep in late
Tick something off your 'to do' list

Self care
Take a bath
Take a shower
Wash your hair
Give yourself a facial
Trim your nails
Sunbathe (wear sunscreen!)
Take a nap

Try something new
Try a new food
Listen to some new music
Watch a new TV show or movie
Wear some new clothes
Read a new book
Do something spontaneous
Express yourself

Watch
Watch a movie
Watch a TV show
Watch a YouTube video

Write
Write a letter with compliments
Write a letter to your politician
Write an angry letter
Write a grateful letter
Write a 'thank you' card
Write a journal / diary
Write your CV
Start writing a book

PSYCHOLOGYTOOLS®

Copyright © 2020 Psychology Tools Limited. All rights reserved.

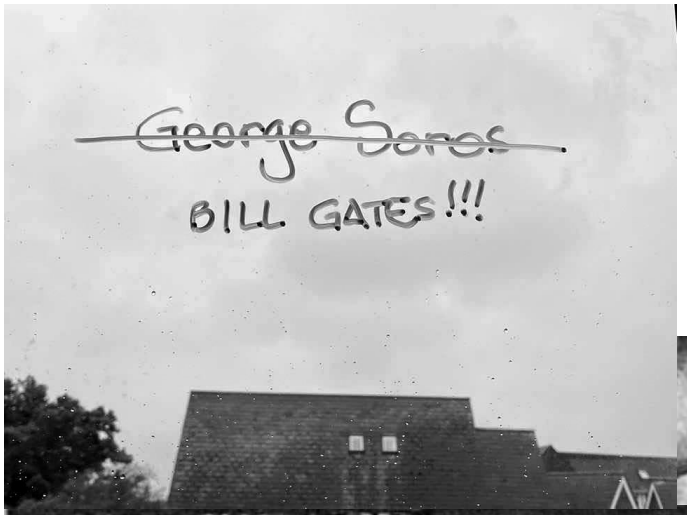
George Soros
BILL GATES!!!

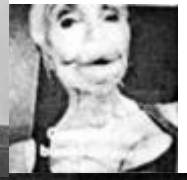

THE NEW IS
ALREADY HERE.
THE OLD IS JUS
MAKING A LOT
OF NOISE
DYING.
ECKHART TOLLE

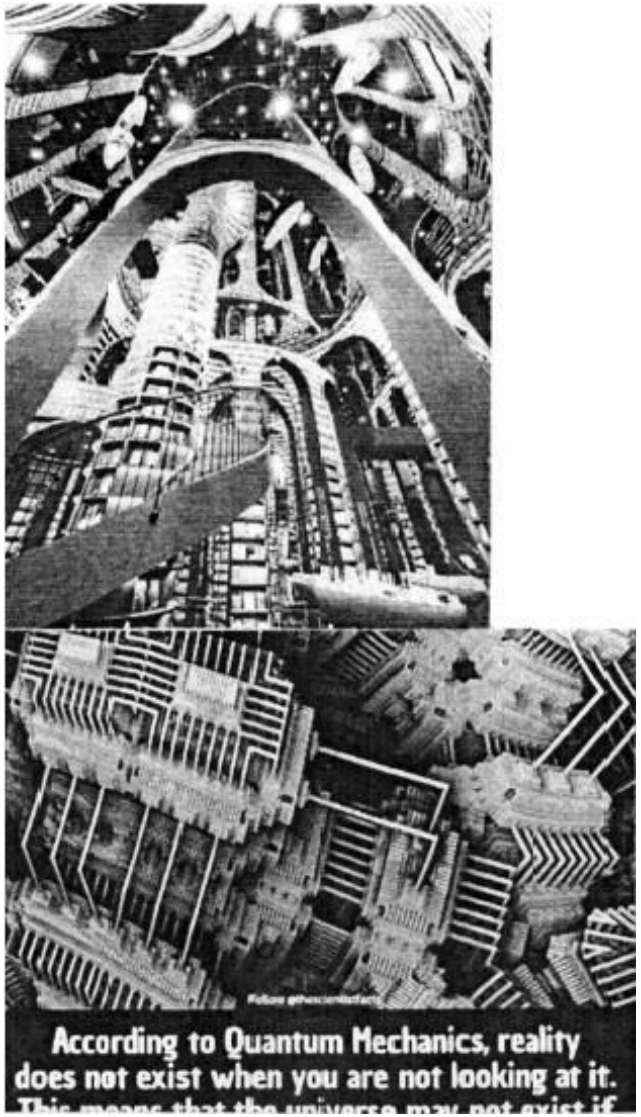
According to Quantum Mechanics, reality
does not exist when you are not looking at it.

CVS

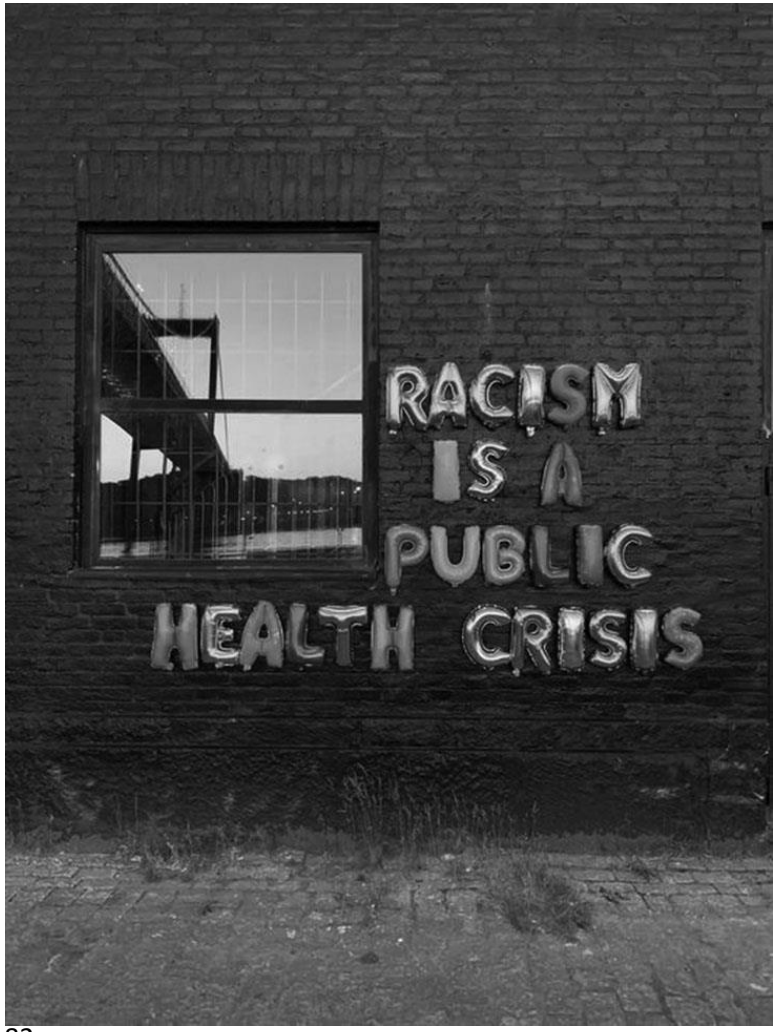
RACISM
IS A
PUBLIC
HEALTH CRISIS

26.07.19
14:37:36
SW
272
NW
DPT
ALT
UTurns +00.1

THE PLANET
IS NOT
AN ASHTRAY
THE PLANET
IS NOT
AN ASHTRAY

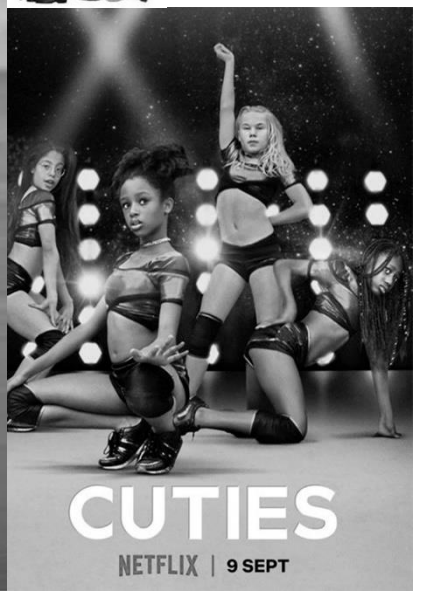
CUTIES
NETFLIX | 9 SEPT

INTERNALISED CAPITALISM
LOOKS LIKE

- Feeling guilty for resting.
- Your self-worth is largely based on doing well in your career.
- Placing productivity before health.
- Believing that hard work = happiness.
- Feeling lazy, even when you're experiencing pain, trauma or adversity.
- Using busyness as a way to avoid your needs.

@THERAPYWITHLEE

Is this what we want?

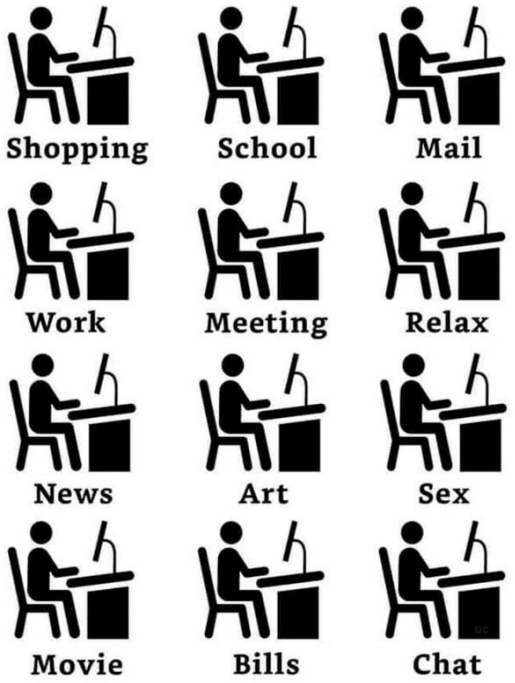

What motivates cultures?

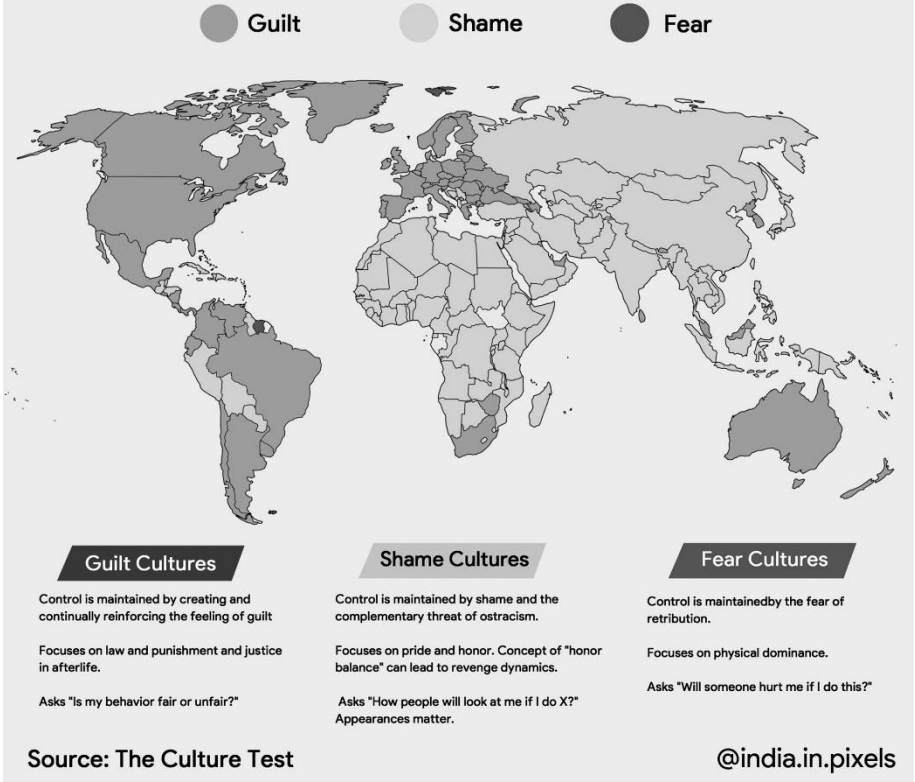

Logistic Manager
Marketing Manager
Human Resources Manager
Security Manager
IT Manager
Communication Manager
Project Manager
Internal Supervisor
PR Manager
Product Development Manager
Dave
Due to cut backs, we are gonna have to fire Dave

Analfabetul viitorului nu va fi cel care nu știe să citească, ci acela care nu știe să înțeleagă.

- Alvin Toffler, "Șocul viitorului" (1970)

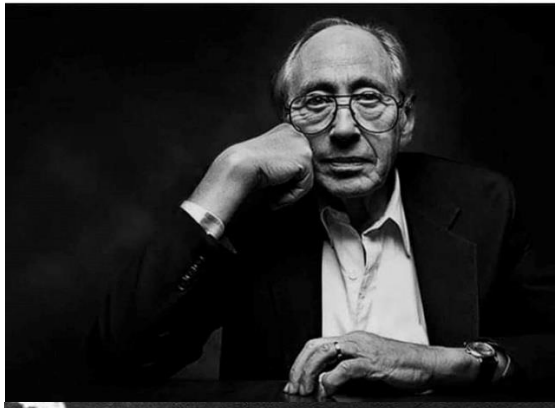

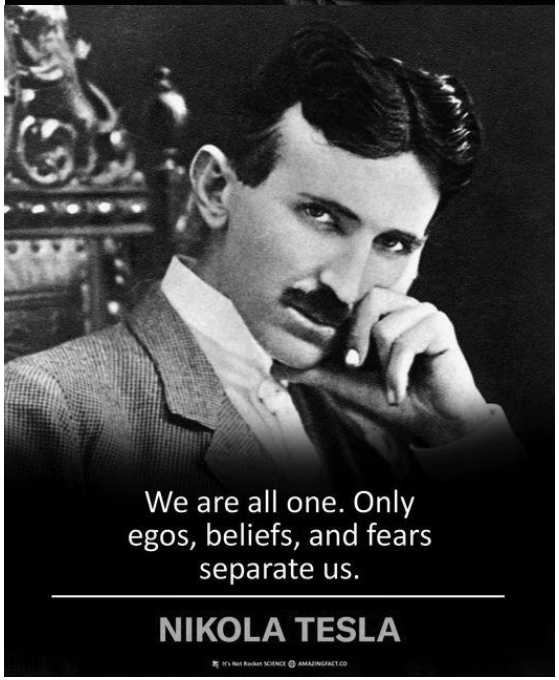

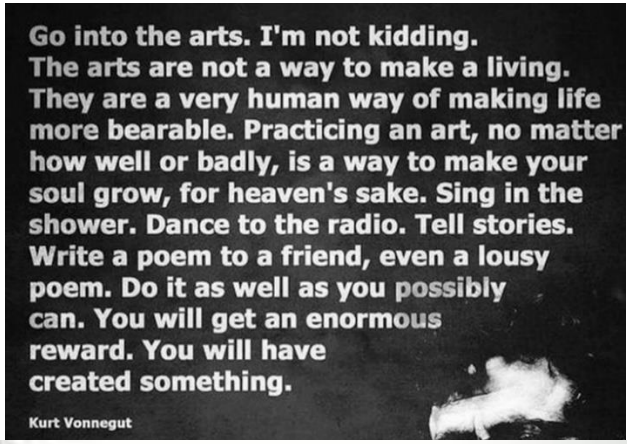

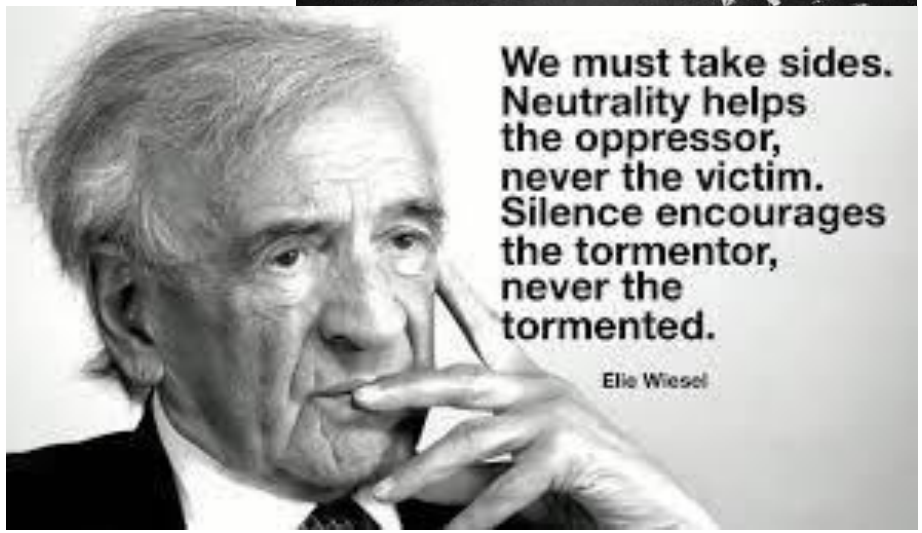

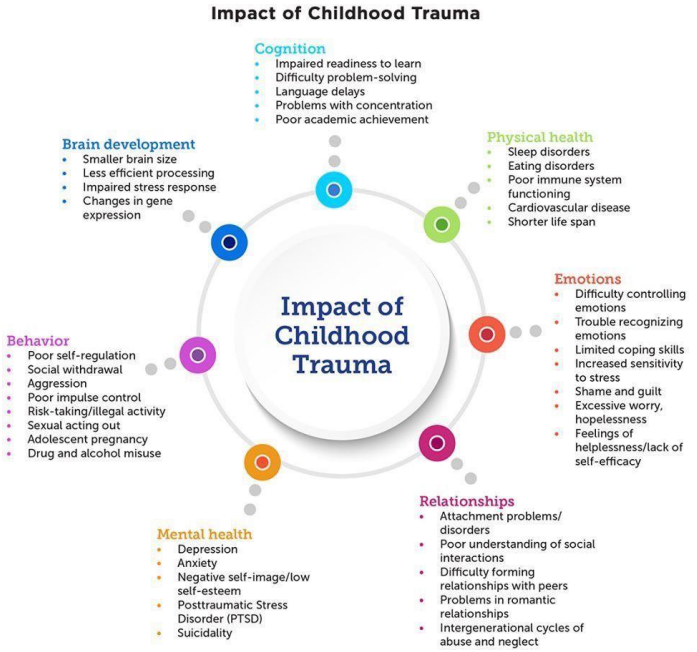
Impact of Childhood Trauma
Impact of Childhood Trauma
Cognition
Impaired readiness to learn
Difficulty problem-solving
Language delays
Problems with concentration
Poor academic achievement
Physical health
Sleep disorders
Eating disorders
Poor immune system functioning
Cardiovascular disease
Shorter life span
Emotions
Difficulty controlling emotions
Trouble recognizing emotions
Limited coping skills
Increased sensitivity to stress
Shame and guilt
Excessive worry, hopelessness
Feelings of helplessness/lack of self-efficacy
Relationships
Attachment problems/ disorders
Poor understanding of social interactions
Difficulty forming relationships with peers
Problems in romantic relationships
Intergenerational cycles of abuse and neglect
Mental health
Depression
Anxiety
Negative self-image/low self-esteem
Posttraumatic Stress Disorder (PTSD)
Suicidality
Behavior
Poor self-regulation
Social withdrawal
Aggression
Poor impulse control
Risk-taking/illegal activity
Sexual acting out
Adolescent pregnancy
Drug and alcohol misuse
Brain development
Smaller brain size
Less efficient processing
Impaired stress response
Changes in gene expression

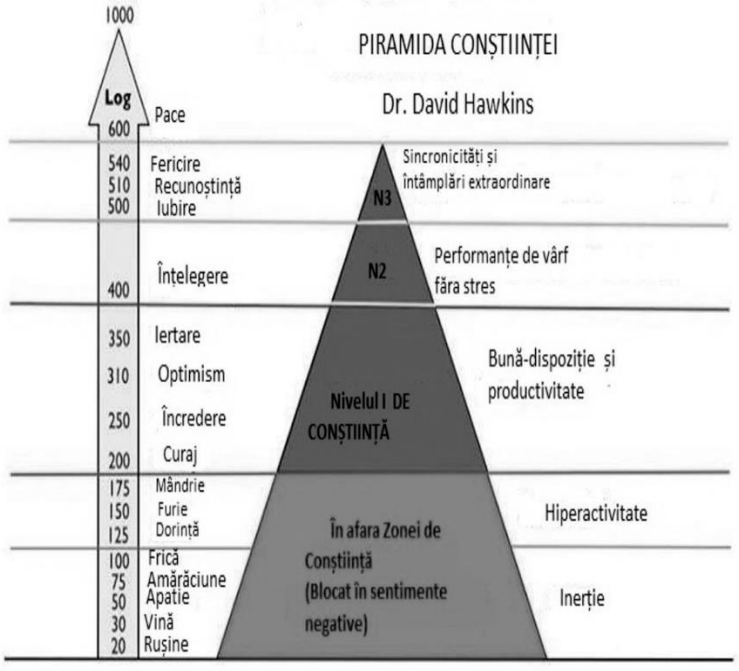
1000
PIRAMIDA CONȘTIINȚEI
Dr. David Hawkins
Log
600
Pace
540
510
500
Fericire
Recunoștință
Iubire
Sincronicități și întâmplări extraordinare
N3
400
Înțelegere
N2
Performanțe de vârf fără stres
350
310
250
200
Iertare
Optimism
Încredere
Curaj
Nivelul I DE CONȘTIINȚĂ
Bună-dispoziție și productivitate
175
150
125
Mândrie
Furie
Dorință
Hiperactivitate
100
75
50
30
20
Frică
Amărăciune
Apatie
Vină
Rușine
În afara Zonei de Conștiință (Blocat în sentimente negative)
Inerție

DE CE SE DAU BĂTUȚI OAMENII
vor rezultate rapide
n-au încredere în ei înșiși
se agață de trecut
repetă aceleași greșeli
se tem de viitor
nu fac schimbări
nu-și folosesc talentele
se cred lipsiți de putere
așteaptă să fie ajutați
le e frică de eșec
nu știu clar ce-și doresc
le e teamă de pierdere
muncesc prea mult
se consideră ghinioniști
renunță în fața piedicilor
își plâng de milă

© NIGEL HOWARD ©

Andrei Gudu

Horia Bernea

Manterruption

/ˈmæntəˈrʌpʃn/

noun

1. The unnecessary interruption of a woman by a man.

2. A patriarchal act that is linked to a man's sense of epistemic entitlement that makes it very natural to speak over others, and to hold the floor for longer than is proper.

1. As explained by journalist Jessica Bennet
2. As explained by writer and philosopher Kate Manne

UN WOMEN

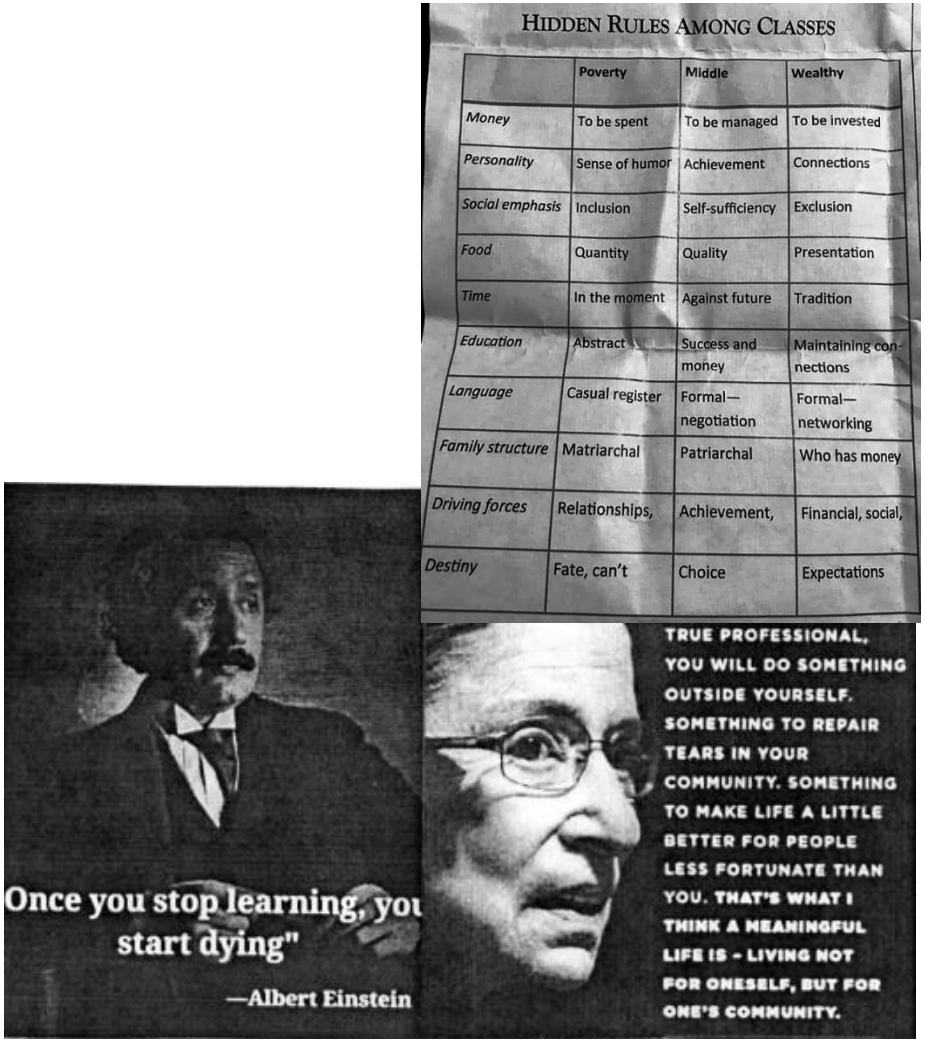
HIDDEN RULES AMONG CLASSES
Poverty
Middle
Wealthy
Money
To be spent
To be managed
To be invested
Personality
Sense of humor
Achievement
Connections
Social emphasis
Inclusion
Self-sufficiency
Exclusion
Food
Quantity
Quality
Presentation
Time
In the moment
Against future
Tradition
Education
Abstract
Success and money
Maintaining connections
Language
Casual register
Formal—negotiation
Formal—networking
Family structure
Matriarchal
Patriarchal
Who has money
Driving forces
Relationships,
Achievement,
Financial, social,
Destiny
Fate, can't
Choice
Expectations
Once you stop learning, you start dying"
—Albert Einstein
TRUE PROFESSIONAL, YOU WILL DO SOMETHING OUTSIDE YOURSELF. SOMETHING TO REPAIR TEARS IN YOUR COMMUNITY. SOMETHING TO MAKE LIFE A LITTLE BETTER FOR PEOPLE LESS FORTUNATE THAN YOU. THAT'S WHAT I THINK A MEANINGFUL LIFE IS - LIVING NOT FOR ONESELF, BUT FOR ONE'S COMMUNITY.

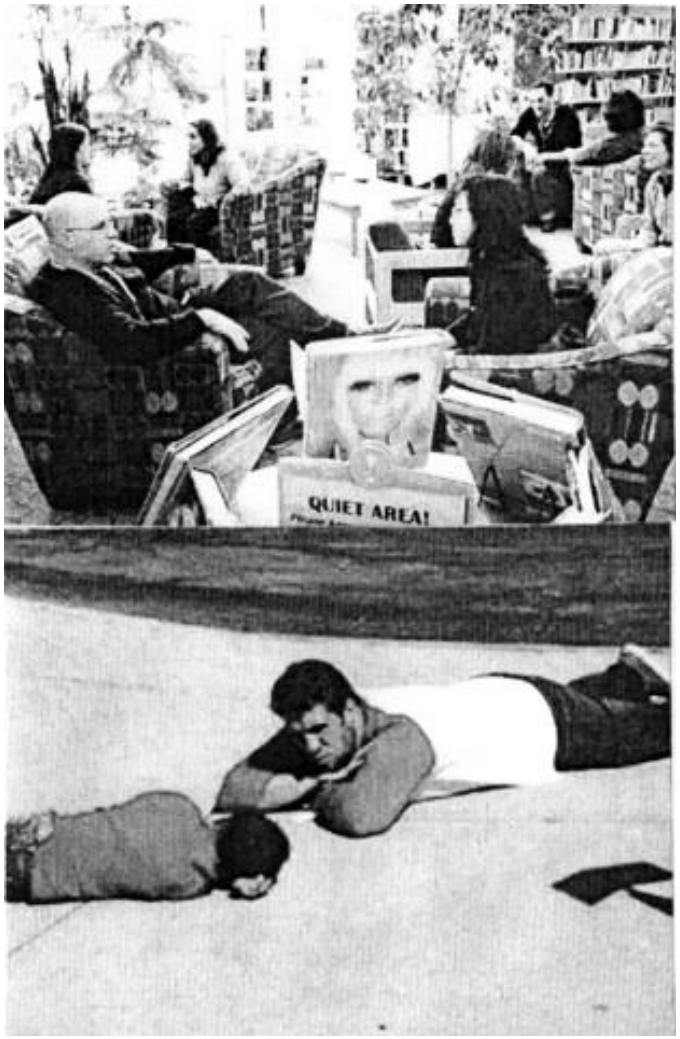
QUIET AREA!

Ancestral Mathematics

In order to be born, you needed:

2 parents
4 grandparents
8 great-grandparents
16 second great-grandparents
32 third great-grandparents
64 fourth great-grandparents
128 fifth great-grandparents
256 sixth great-grandparents
512 seventh great-grandparents
1,024 eighth great-grandparents
2,048 ninth great-grandparents

For you to be born today from 12 previous generations, you needed a total of 4,094 ancestors over the last 400 years.

Think for a moment – How many struggles? How many battles? How many difficulties? How much sadness? How much happiness? How many love stories? How many expressions of hope for the future? – did your ancestors have to undergo for you to exist in this present moment...

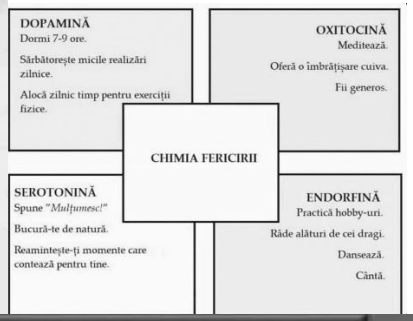

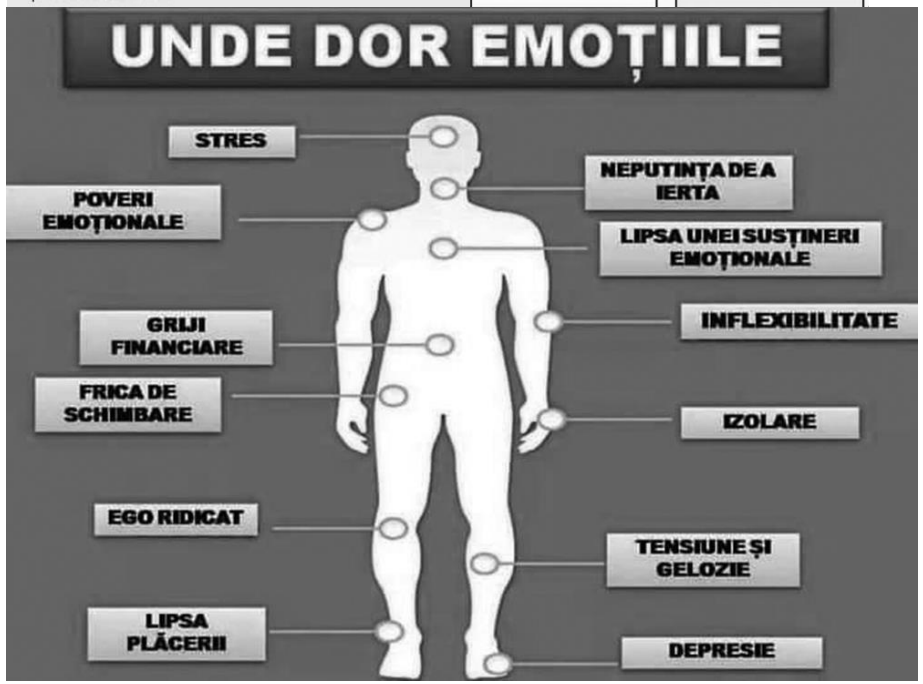

Camelia Dragomirescu
Gabi Roșca- Silvia

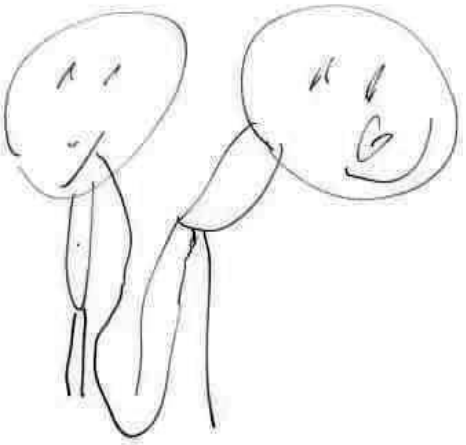

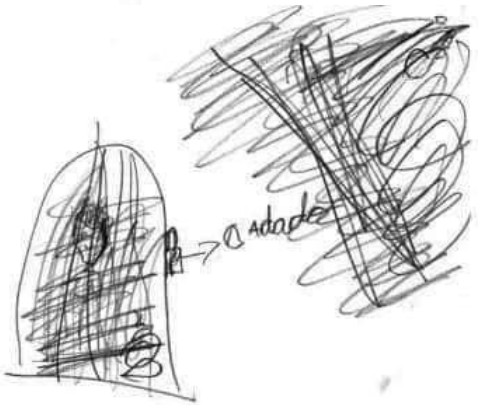

facebook

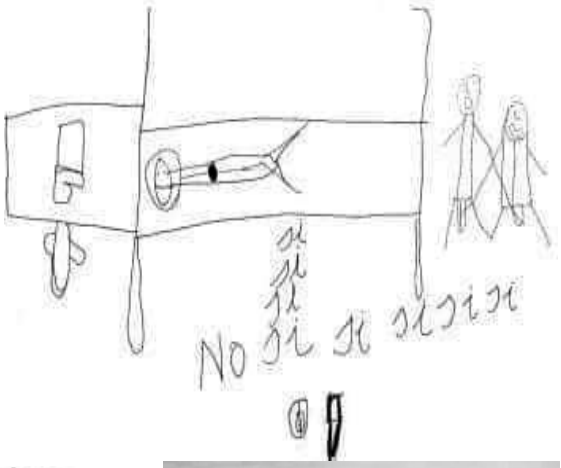

Education

„is the process of facilitating **learning, or the acquisition of knowledge, skills, values, beliefs, and habits**. **Educational methods include teaching, training, storytelling, discussion and directed research**.

Education frequently takes place under the guidance of educators, however **learners can also educate themselves**. **Education can take place in formal or informal settings and any experience that has a formative effect on the way one thinks, feels, or acts** may be considered educational. The methodology of teaching is called pedagogy.

Formal education is commonly divided formally into such stages as preschool or kindergarten, primary school, secondary school and then college, university, or apprenticeship.

A right to education has been recognized by some governments and the United Nations.

(…) There is a movement for education reform, and in particular for evidence-based education with global initiatives aimed at achieving the Sustainable Development Goal 4, which promotes quality **education for all**.

Etymologically, the word "education" is derived from the Latin word *ēducātiō* ("A breeding, a bringing up, a rearing") from *ēducō* ("I educate, I train") which is related to the homonym *ēdūcō* ("I lead forth, I take out; I raise up, I erect") from *ē-* ("from, out of") and *dūcō* ("I lead, I conduct")...(...) adult education ... further education involve continued study”...(**wikipedia**)

Elizabeth Farrelly

The decline of universities, where students are customers and academics itinerant workers

„Donna Tartt's much-loved novel *A Secret History* paints a classic university life. All white clapboard and ivied brickwork, it's a world of eccentric talents, intense relationships, lunatic japes, glorious freedoms and scholarship of unparalleled autonomy.

The University of Sydney, where the vice-chancellor Michael Spence earned $1.53 million, including non-monetary benefits worth $613,000, last year. *CREDIT:LOUISE KENNERLEY*

These kids, drawn from Tartt's own college experience in 1980s America, are the wealthy elite. Here in the antipodes, though, through the mid-century, university was a similarly immersive and life-changing few years. For some it became a lifetime, which was possible because it was free. These were teaching institutions, dedicated to cultivation of the mind. There were hurdles to be leapt, but money wasn't one of them.

Now, bloated by a 20-year addiction to immense cash flow, glamorous buildings, corporate values, industry partnerships and a teaching model that is threadbare at best, our universities flap about like overstuffed geese on a deflating life raft. No one knows the future. Can these gross creatures even swim? Perhaps now is the moment for revolution.

Last year, UNSW responded to falling enrolments with a proposal to lower entry requirements. With an estimated 80 per cent of teaching now casualised, academics have become itinerant workers. Students have become customers. Teachers report widespread pressure to pass low-grade students but cannot speak of it, fearing reprisal. This too is indicative, since the whole point of tenure was to guarantee free speech.(...)

The world has changed. Futurists such as Umair Haque (*The Long Collapse*) and Nassim Nicholas Taleb argue that the pandemic is not a blip but a portent of **the new fragile. Fragile economies, fragile ecosystems**, frequent "fat-tail" ruin events; it's a world where the apparently unassailable – America, universities, airports – suddenly totter. Why? Too much globalism, too much connectivity. Too much attitude. We've been partying too long, too hard. And universities have been partying harder than most.

Yet never have we needed universities more. As Trump's America shows, a system that restricts genuine education to the wealthy elite must eventually drown in its own ignorance. To think, as our governments clearly do, that education is about individual career trajectories is reductivism nonsense. Educating the educable, especially in the history of ideas, is about the culture we make. It is our best defence against world collapse. **Education is survival**.

Which is why hard-head countries such as **Germany still offer free university education**. It's not altruism. It's political recognition of the huge economic, cultural and wellbeing benefits from nurturing otherwise undiscovered young minds. Germany's free universities regularly figure in the world's top 100, so there's no sacrifice of standards; entry is competitive, but on intellect not wealth. Still almost a third of Germans attend college, their rectors (or vice-chancellors) are paid about a quarter of our average and their institutions will survive COVID relatively unscarred.

But there's also this. What's wrong with a little modesty? Does anyone really need the huge status, the expensive toys, the win-at-all-costs mentality? Maybe a smaller, gentler life and smaller, more real institutions could bring back a world that's nice to inhabit. Calling to the revolution: will you be long?"

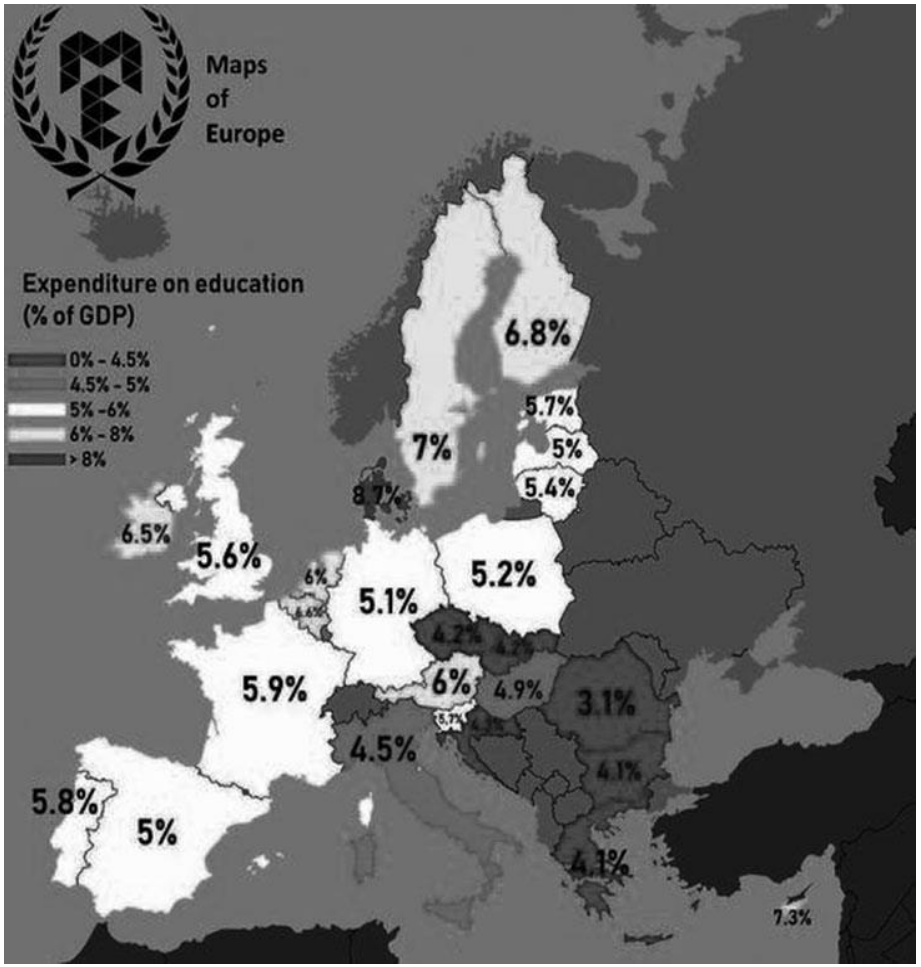

MAYBE INSTEAD OF TEACHING OUR KIDS
TO RESPECT FLAGS AND ANTHEMS
WE SHOULD TEACH THEM TO RESPECT
JUSTICE AND HUMANITY

Arta

"A exprima, a media, a înregistra, a redefini realitatea, arta… o cercetare"…

"Contemporary art reflects life… with non – motivated functions or with purpose (to bring social, political change…)… using "postproduction" solutions or "artistic strategies in real politics" …

What is Contemporary Art?

Art21

„defines contemporary art as the work of artists who are living in the twenty-first century. Contemporary art mirrors contemporary culture and society, offering teachers, students, and general audiences a rich resource through which to consider current ideas and rethink the familiar. The work of contemporary artists is a dynamic combination of materials, methods, concepts, and subjects that challenge traditional boundaries and defy easy definition. Diverse and eclectic, contemporary art is distinguished by the very lack of a uniform organizing principle, ideology, or -ism. In a globally influenced, culturally diverse, and technologically advancing world, contemporary artists give voice to the varied and changing cultural landscape of identities, values, and beliefs. (...) Curiosity, openness, and dialogue are the most important tools for engaging with works of art. (...) Bringing contemporary art into schools and communities enables educators to promote curiosity, encourage dialogue, and initiate debate about the world and the issues that affect our lives. (...) Artists serve as creative role models, who can inspire people of all ages to consider how ideas are developed, articulated, and realized in the contemporary world, offering educators opportunities to support diverse learning styles. (...) Contemporary artists address both current events and historical ideas. These references help educators and students make connections across their curriculum and support interdisciplinary thinking". (...)

Documenta

A brief history of an exhibition and its contexts **Klaus Siebenhaar** 2012

"**documenta 1-13** can" be divided into four phases (Reconstruction, Transformation, Anything Goes and Global Discourse), that represent artistically as well as historically and socio-politically the essential lines of development of Western society at the end of the 20th century. (…) between awareness of the past, diagnosis of the present and future. (…) "create the possibility to reach for the state of affairs every five years"

Reconstruction documenta 1-3 curator **Arnold Bode** "document modernity and the new post war art – develop a new concept of museum and exhibition, new aesthetic paradigm of abstraction (formal language of artistic freedom, independent mind and individualism in the Cold War between West and East. (…) war, revolution, dictatorship, distress and exile permeated living spaces and experiences for the international artists generation born around 1900, now autonomy of art towards "social insertion" (…) **documenta 1** – 1955… **documenta 2** - 1959… **documenta 3** - 1964

Transformation d4-6… **documenta 4** – 1968… **documenta 5** – 1972 curator **Harald Szeemann** …**documenta 6** – 1977 curator **Manfred Schneckenburger** (…) "Art radically changed in the context of social, political and cultural conflicts of the sixties". (…) The social, the urban, the daily and the performative. The restored Western industrial societies (their prosperity, political, cultural institutions) confronted by student protests, fundamental criticism and provocative "counter culture". Old and new mass media (photography, film, television, video, commercials performance art, happening, actions kitsch, comics, street art) become integral part of the art world. (…) Now the open-process-oriented, immediate confrontation with social realities, provocation and shock, participation and emancipation became artistic practice rather than festive, pathos formulas or fixation on painting and sculpture in staged rooms, pop art, Fluxus, conceptual art, happening, video art, environment, land art, installations seeked spaces outside of museums and galleries.

Anything Goes d7-9… documenta 7 – 1982 curator **Rudi Fuchs** (…) The end of avant-garde, general zeitgeist of an "end of history" or "end of modernism" (…) In the eighties, after the post –industrial society changed into "event society" focused on individualism, consumption, leisure and entertainment. Urban spaces, conversion of factories into "creative hubs" is a manifestation of the postmodern understanding of the world: pluralism, lifestyle orientation, openness, style eclecticism, patchwork identities, cultural relativism. The end of "Grand Narratives" (JF Lyotard) (…) Affectivity, emotionality, colorfulness, design, recombination, sampling and cross-over were aesthetic identification marks of the new sense of time and life.

documenta 8 – 1987 curator **Manfred Schneckenburger**; **documenta 9** – 1992 curator **Jan Hoet**

"a documenta for all! (...) conferences (…) Radical subjectivity, deliberate emotionalization and physical stimulation of the visitor delighted the art tourists" (…)

Global Discourse d10-13

documenta 10 – 1997 curator **Catherine David** (…) "Time to redefine the art world and to rethink documenta" (…) The political upheavals in Europe, Arabic World, Asia (…) The return of history in form of peaceful revolution, but also war, civil war and postcolonial permanent conflict affected the world as much as the era of the web and digitalization did. Euphoria of the early nineties was followed by uncertainty reflection and the need for orientation in terms of fundamental question concerning the present (…) on modernism and its consequences (…) Globalisation, theories as "postcolonial studies", theories, scientification of art, discourses, texts and lectures became an integral part of art world and its institutions (…) the crisis as a leitmotif (…) the exhibition as the text, rejection of the art market (…)"documenta of transition"(…)

documenta 11 – 2002 curator **Okwui Enwezor** (…) continued the discursive platform as a leitmotif… a conference about the "current interrelations between art, politics and society in a postcolonial and global world (…) documenta concept like a train station in which trains arrive from all destinations, but also leave again"(…) "local history of globalization"(Hans Eichel)…

documenta 12 – 2007 curators **Roger M Buergel, Ruth Noack** (…) "the curator "narratives"… Art ?… Modernity?... bare life?… What is to be done? Education"…

documenta 13 – 2012 curator **Carolyn Christov-Bakargiev** and **Chus Martinez** (…) "all the significant thematic-aesthetic lines of development since documenta 5…" event documenta "large discourse-spectacle through texts and artistic images… "100 Notes - 100 Thoughts"… art and science, non-artistic and artistic practice "brain" and "senses" aesthetics and politics"…

"documenta 14 – 2017 **Adam Szymczyk**, and team Bonaventure Soh Bejeng Ndikung, PhD. Curator at Large. Vassily Bourikas. Co-Curator Keimena, Athens. Paolo Thorsen-Nagel"...

„Documenta 15 2022 **The Indonesian collective, the Jakarta-based group ruangrupa** (9 person) has recruited new collaborators **(9 other organizations to help**) (..)."Expanding on their original curatorial concept of "lumbung", which means "rice barn" in Indonesian and represents the group's aim to have a collective mode of sustainable **resource-sharing**, ruangrupa has enlisted nine initiatives from around the world to work with them. Each of these so-called "lumbung-members" is, like ruangrupa, operating with an alternative economic or organizational model, and each has social practice engrained in its activities (...) each of the recently named participants will invite additional members from various locales around the world to offer input (...) In the lead-up to the opening, the group is planning to install themselves in a former department store and found ruruHaus, a semi-permanent "living room" space". (fragments from Kate Brown 2020)

Art and Theory of Post – 1989 Central and Eastern Europe A critical Anthology M0MA 2018

(*fragments/notes*)(…)"examines the massive changes and ripple effects that the dismantling of socialist regimes across Central and Eastern Europe had on artistic practices and critical theory of the last thirty years (…) Experience of socialism and the aftermath of turbulent political transition (…) multiyear research (…) 2009 MoMA's Contemporary and Modern Art Perspectives C-MAP a global program focused on the study of art histories that lie outside the hegemonic models of the United States and Western Europe (…) 2015-2017 (…) network of cultural interlocutors (…) Reclaiming their own histories, they offer new perspectives that underscore the significance of the socialist legacy (…) ideas of collectivity and solidarity as an intellectual and moral force in local and global context (…) in time of resurgent nationalisms and xenophobic sentiment, complexity (…)

What is Eastern European art? (...) art from former Eastern bloc? (...) art from socialism? (...) art from countries in which the Soros Center for Contemporary Art (SCCAs) active since 1990 (Romania 1992, 1993 (…) art that thematizes the destiny of the individual within the totalitarian regime?(...) During the last thirty years, numerous projects and initiative have attempted to define Central and Eastern Europe through different comparative or critical methodologies (…) East…West?... Dynamic region (…) its art-critical context (…) refuse of Central and East Europe as a monolithic bloc of oppressive regimes (…) more nuanced view, role of art (…) '60, '70s (…) contemporary practices (…) dissident artist struggling

for freedom of expression in a totalitarian regime (…) **History** (…) Cold War, East/West, national/global, center/periphery (…) pre-post 1989(…) **Klara Kemp-Welch** (…) Soviet – style socialism – why ended, and what replaced it (…) economy, from below (…) **Stephen Kotkin** ”the uncivil society brought down its own system (…) the civil society did not exist (…) only small groups of dissidents (…) ”opposition groups were complicated mix of liberals and conservatives, internationalists and nationalists” (…) **Iara Boubnova**'' if in the beginning of the 1980 the problem for the pheriphery was how to invade the centre, now, in the 1990, when presumably there is no more centre, the question is what , after all, are the specific national characteristics of a quite universal art discourse'' (…) **David Ost** (…) ''was a general rejection of power, ethos of openness, a sense that the object of political struggle was not just to change the government but to change personal life as well. The personal was political too'' (…) **Zizek** ''Eastern Europe functions for the West as its Ego-Ideal Ich-Ideal (…) West sees itself as likeable, idealized form'' (…) Slavenka Drakulic Europe ''was built by those of us living on the edges because it is only from there that you would need to imagine something like Europe to save you from your complexes, insecurities, and fears'' (…) Europe is the ''ghost'' (…) **Jacques Derrida's** thought 1991 ''today we no longer want either Eurocentrism or anti-Eurocentrism'' (…) Restructuring centre (…) expansive peripheries (…) in the shadow of Big Events (…)” like a museum of industrial thought (**Juliet Kinchin**) (…) Multicultural environment (…) Balkan's male-chauvinist society and its cultural politics. I experience my own minority (…) now envy (…) **Self-managed art**, **self-organization** (…) **in a system without a central authority**…

Exhibiting the "East" (…) **Claire Bishop** examples of exhibitions organized since 1990s, mainly in the (…) West (…) The first phase of Eastern European group shows post 1989 was in register of curatorial safari; American curators went hunting for discoveries (…) *Europe Europe ?(..) Europe rediscovered Copenhagen 1994 (*…) Artists of Central and Eastern Europe (Mattress Factory, Pittsburg 1995) (…*)* Beyond Belief: Contemporary Art from East Central Europe (MCA Chicago 1995) (…) fascination with different ideological system (…) map of the region, timeline of events (…) first McDonald's in Romania in 1995 (…) maps (…) new and unchartered territory (…*)*1989 (…) After the Wall; Art and Culture in Post-Communist Europe (Moderna Museet Stockholm, 1999 (…) ambitious cross-disciplinary research by **Bojana Pejic** (…) create new conceptual matrix; the post-communist condition (…) on ethnicity and multiculturalism, post-politics, gender and identity, internet art, self-colonization (Baltic States after 1989 become the object of German and Scandinavian economic expansion (…) assimilation in the "Nordic art scene)(…)

Austria the other gravitational hub (…) to consolidate economic hegemony (…) Aspect/Positions ; 50 Years of Art in Central Europe 1949-1999 MMK Vienna 1999 by Hegyi Lorand (…) proposes the existence of a sensibility and cultural awareness that is uniquely Central European… **Raluca Voinea** (…) Eastern Europe as a legacy of Yalta agreement 1945 (…) the lost half of a shared European culture(…)

After 2000 the focus was on Balkans (…) an object of fascination, some exoticization (…) position at the interface of West and East, Christian and Muslim, former Austro-Hungarian and Ottoman empires. The most exhibitions were produced in Austria and Germany (…) *Taschen books (…)in Romanian Book stores…*

Second direction…Moderna Galerija Liublijana (…) historical examination of Eeast European art from Eastern European perspective (…) new institutions and collecting practices. **Zdenka Badovinac,** the Moderna Galerija in Ljubljana Body and the East 1998 survey of performance and body art in Eastern Europe from 1960 to the present (…) Artist 2000+ marked the formation of a public collection of Eastern Europe art in dialogue with the West (…) many works donated to the collection by artists – keep local art in the milieu of its production rather than being exported to private collection (…) **Erste Foundation** – funded many exhibitions of Eastern European art, the art collection (…) Gender Check ; Femininity and Masculinity in the art of Eastern Europe (MUMOK) Vienna 2009 Russia – Slovenia since 1990 (…) 2004 Seven Sins; Ljubljana – Moscow (MG) (…) typical of the Eastern Soul (…) Slavic soul; Collectivism, Utopianism, Masochism, Cynicism, Laziness, Unprofessionalism, Love of the West (self-criticism-the Soviet ritual) (…) rebranded as ''virtues'' from Eastern perspective(…) Russia and Central Asian (…) post-Soviet condition(…)

Difference between East and Western European art (…) **WHW** Istanbul Biennial 2009 – focused on the parallel between artistic and politic development in Eastern Europe, Middle East, the Caucasus, Central Asia (…) Boris Groys's Privatisations: Contemporary art from Eastern Europe KW Institute for CA Berlin 2004(…) Eastern European artists extend the paradise of 'actually existing socialism' presenting the world as quasi utopian and idyllic (…) artist usually seen as bleak and critical reframed as utopians (…) EU integration 2004(…) 2007 (…)''the New Europe''; Arrivals Art from the New Europe (MA Oxford 2005-07…The New Europe; Culture of Mixing and Politics of Representation (Generali Foundation, Vienna 2005) (…)

Project Europa; Imagining the (Im)possible (Harn Museum of Art Florida) – darker vision of Fortress Europa – as it experienced the stress of immigration, (Islamic countries) (…) **Postcolonial theory** into Eastern Europe self-understanding marked by Monument to Transformation 1989-2009 (City Art Gallery Prague, 2009) (…)

Former West 2008-2016…post-communist condition in dialogue with postcolonial thought… Most populist exhibitions Ostalgia (New Museum NY 2011 pre and post–transition art from East Europe and Russia as if no historical rupture had taken place…

L'Internationale 2009- a progressive initiative, a network of leftist oriented museums across Europe that share collection, resources, staff… initiated by the Moderna Galerija Ljubljana – 6 museums and online journal it serve in part to promote collaboration as a means of protection against rising nationalism (and the austerity politics that often accompany it) in part as a utopian means to denationalize cultural heritage (rejecting the homogenizing effects of globalism in favor of local-to – local and transnational narratives) (…)Today one of the worst legacies of the **Soviet experiment** - the reemergence of long-repressed nationalisms and religious conservatisms, which have already led to the election of far –right governments (…) strong and proud Hungary, Poland – cultural memory WW2, Christian values (…)Refuse to honor the EU's recommendation to accept Syrian refugees, this **xenophobic mentality** (…) Attention! Border and Fear of the Unknown, immigration crisis (…) General tendency towards mythic nationalism rather than the richness and complexity of cultural miscegenation (…) ''from an attempt to identify and recover… (nostalgic recovery of the Austro-Hungarian empire (…) to ''Balkans'' in the wake of the Yugoslav wars, to a tentative dialogue with post-Soviet Russia and Central Asia, to the ''New Europe'' as it confront its non-EU (i.e., non-Christian) (…) the region as a whole, rather than national exhibitions, national contributions to biennials (…)

Self-historicization (…) Moderna Galerija in Ljubljana, *CAA/CAA Bucharest*, MMA Warsaw, the curatorial collective What, How & for Whom (WHW), Foksal Gallery Foundation (…) *SOROS Centers* (…) have collected, archived, exhibited, published research into the avant-gardes of the 1960s through the 1980s, **Roxana Marcoci** (…) DIY art scene after 1989 (…) lack of progressive art institutions in the region (…) self-historicization (…) the **Archives** (…) **David Joselit** (…) 3 types of archiving processes – self-historicization, surveillance and utopian archive(…) collecting in ap (…) to correct the neglect of official art institutions – documenting contemporary art practices (…) bank of images, texts, ideas, a source of inspiration, a 'weapon' against permanent discontinuity in art history (…) in democracy (…) capitalism in its most predatory neoliberal form- disastrous consequences for its society (…) **Boris Buden** (…) East Europe become an ahistorical, delayed 'Other' forced to catch up with the modernist development (…) social in post socialism (…) Activist practices and Forms of collectivity (…) **Nattasa Petresin – Bachelez** (…) art,

economic, social, political fields (…) resistance (…) **Gender discourses** (…) economy and production that undergirded gender construct (…) feminism (…)

Global world (…) **Boris Groys** distinction between postcolonialism and post socialism (…)'Globalism is the opposite of internationalism or universality; it is not about solidarity or shared cultural values, but about global competition, 'everybody against everybody' Economic globalization can bring extreme cultural conservatism, and today shared experience of socialist internationalism to build transnational networks and international solidarity" (…)

World of Art Central and Eastern European Art Since 1950

"The art histories of Central and Eastern Europe are interlaced with dissonant voices, conflicting tendencies and rival proclamations that derive their distinctiveness from exceptional local conditions. This observation is tempered when the lens is fine –tuned to particular artworks and singular art practices, or the focus of inquiry widened to reveal a web of connecting threads and common attitudes. (…) Artists carried on ardent communication across disciplinary and geographical boundaries. Commonality could also be detected in a widespread openness towards non-institutionalized forms of activity, a predilection for collective work and resourcefulness in finding solutions and spaces for the realization of ideas. The art scenes of the region have existed in a productive tension with mainstream society, rendering them both receptive to demands for the social usefulness of art and insistent on maintaining an autonomous position. Living under communist rule inculcated suspicion of all authorities and elicited initial reserve towards extrinsic pressures, generating a critical, skeptical and subversive artistic stance that extended into post-communist times.

(…) After the political changes, artists began to investigate the pitfalls, hardships and repressive apparatuses of the former order (…) the experience of the wild capitalism (…) to document, interpreted and criticize recent social and political upheavals that are no less dramatic than those of the communist period.(…)

Certain types of art production, art criticism, and exhibition formats dictated the agenda of official artistic representations (…) The distinctive paths taken by Central and Eastern European artists reflected to a certain degree the structures and patterns of art education in the region. Art academies maintained a traditionalist approach based on the hierarchical division of the arts, the mastery of technical

skills such as life drawing and the unassailable authority of artistic masters, while liberalization came only after the fall of communism with the establishment of new media departments and the appointment of former unofficial artists to professo rial positions. Artists under socialism therefore resorted to self-education, often undertaken in a collective spirit and involving recuperating local avant-gardes legacies, translating and discussing critical texts that were further distributed as samizdat publications (…) The post-communist period, the inauguration of new museum buildings, establishment of independent art galleries, artist run spaces transformed the physical infrastructure of contemporary art. At the same time, a lack of transparency over the criteria for the inclusion of artists and uncertainties over decision-making processes have left many artists still on the outside of the public art institutions of the region (…) The entry of commercial ventures onto formerly socialist territories of Central and Eastern Europe has brought a gradual transformation of local art scene and their relation to global art scene (…) Today vision of an international art world that is pluralistic, decentered" (…) (**Maja and Reuben Fowkes** Thames & Hudson 2020)

Art look, listen, interpret (…) filling the gaps (…) hybridization of modernism and the contemporary situation"(…)

(...) To Survive

the Challenges Ahead, Cultural Institutions Will Need to Redefine the Value of Art. Here's How They Can Do It

The director of A Blade of Grass explores how the lockdown era might present an opportunity to change the way the art ecosystem functions.

A Question of Value We have the power to decide to value art and culture in ways that support the kind of lives we want to be living. But to do that, we need—a greater shared commitment among a wider pool of stakeholders to recognize, articulate, and collectively wield the power art and culture already has, and to ensure it's doing the civic, political, and social work we value the most....

With limited government support and continued reductions in philanthropic investments, it's safe to say that resources for art will shrink considerably across the board for an extended period of time. But it doesn't necessarily follow that the art of the future will be small, even if it's made and seen at home instead of in a

studio. A lack of funding, and even of mobility, will encourage art to become more integrated into the fabric of daily life.

The success of the work that comes out of this moment will rely on our newfound ability to value art that satisfies human needs within a community context, rather than market relevance. We should take this opportunity, as viewers and supporters of the arts, to detoxify. We could learn to embrace nuance instead of crave spectacle. …

What Will Change

In this new paradigm, art would be less professional, maybe. But it would retain its sense of ambition by becoming more relevant, permeable, and participatory—a force we tap into when we want to soothe, share, reach out, scratch an itch, or solve a problem... art that have a concrete social value is powerful because it invites participants and viewers to consider their own agency and actions in the world. It teaches skills, helps us make better decisions, and encourages us to take better care of one another... help us make truly radical gains on some of the more intractable problems within the art world, like how art institutions fundraise and are governed. If the value—even beauty—of the art we prize is fundamentally social, the most powerful fundraising strategies are going to come from articulating that social value clearly, rather than foregrounding social capital or the potential to increase the value of one's own collection. How else do you raise money for art that a collector can't buy?

A New Business Model Idealism and a relentless focus on how and why art is good for people could very well emerge as the foundation of the arts non-profit business model moving forward. Will we raise a $20 million budget or a $3 billion endowment without turning art institutions into engines that directly benefit wealthy art collectors and center their needs?... not philanthropic relationships (...) the radical work artists are enacting. They want to be challenged, and have their lives and actions changed by the art. ...

Am I worried about the future, and do I believe that it will be economically devastating to the arts as a sector? Hell yes. But I also feel that we've been rehearsing for this future for quite some time, and that we have the tools to find abundance in it. **Deborah Fisher** is the founding executive director of A Blade of Grass.

Ane Hjort Guttu

The End of Art Education as We Know It

„The new art academies that emerged in the Nordic region during the 2010s offer multi-functional spaces. They also prescribe a new role for the artist: project manager.

We have come to know an art school by its brightly lit, convoluted, and messy spaces (...) Artists lived in worlds of their own, would often work through the night, and had no specific duties as long as they submitted a work for the graduation show (...) By the turn of the millennium, most art academies and art schools in Scandinavia were independent institutions with a structure that was more or less based on the so-called "professor school" (...) it was authoritarian and hermetic; (...) Harassment cases were common, but were rarely acted upon. Few outsiders had insight into how the teaching was conducted. With the exception of Denmark, this model is now almost extinct in the Nordic countries. Art academies have become faculties or institutes under the auspices of larger merged units, either through incorporation within pre-existing universities or by fusing with other institutions specialising in aesthetic/artistic disciplines.

Concurrently with these mergers, art schools have, to varying degrees, implemented reforms outlined in the Bologna Accord for standardising higher education within Europe and adapted to match national and European qualification frameworks. (...) prestigious new builds or costly renovations of old factories repurposed as the new homes of art programmes. (...) When you enter these new buildings, it dawns on you how fundamentally art education is changing. A special feature that the new art schools share with all contemporary public and corporate construction is the large, open spaces: airy entrances, atrium courtyards, and project halls. This spaciousness confers upon art education a status it has never held before, communicating artistic practice as a multifaceted and spectacular activity. There are financial advantages to not having a given discipline locked into specially designed facilities that then run the risk of being underused. First and foremost, however, these areas express an ideology of openness, interdisciplinarity, flexibility, and cooperation associated with the "sharing economy." (...) As much as they offer flexibility, they also incite the students to take on a new role, one where they learn the

fine art of navigating between work and leisure, socialising and study, constant availability and ceaseless performativity. (...) The focus on openness is reflected in the use of huge glass surfaces combined with vast project spaces and features like Plexiglas floors. Staff and students are increasingly observing each other as they work. (...) "neoliberal architecture." (...)

The art field itself never developed its own discipline-specific evaluation criteria outside the artistic sensibilities and discernment of professors and fellow students, and when such assessments suddenly had to be standardised and documented, educators resorted to traditional academic tools such as credits, course structures, and exams every semester, all the way down to minutia like a required number of supervisory sessions per semester. This development is symptomatic of a general weakening of the professors' and specialists' power within the field of art education. (...) those who know about art – are predominantly employed on fixed-term contracts, everyone in the administration is tenured. Thus, the administration becomes the permanent staff who come to represent stability in the schools and, eventually, embody institutional memory too.

A distinctive feature of the new art school buildings, then, is a schizophrenic mixture of openness and ceaseless monitoring. (...) Contrary to neoliberal organisational ideology, where the boss should ideally circulate among their staff and cultivate a 'buddy' image, the hierarchy of the institution has been deliberately reaffirmed by placing administrative staff, academic staff, and students separately, and barring student key cards access to the school's management area. **Where's the kitchen?** *I don't need that much, really....A window to look out of, and a kettle. And I would've liked a mattress, I need to lie down to rest from time to time.* The issue of student studios has been a recurring problem in the new art school buildings as well as in rehabilitations of old ones. The building processes demonstrate a lack of any clear idea of what a student studio is and what it takes to make it work. (...) open-plan offices are transformed into labyrinths of lightweight walls, giving each student a tiny cramped cubicle in which to work. It seems that entrepreneurs and architects find it so hard to accept that the students want their own private workplace (...) *the result is corridors of white walls that block the daylight and impede visibility. As an outsider, one struggles to understand how this solution was arrived at. The walls allow a culture that is about 'me and my thing' rather than knowledge-sharing*

and openness. It is neither an inspiring environment nor architecturally beautiful. (...)"knowledge-sharing and openness." In the new educational institutions devoted to art, not being "open" is the deadliest sin. However, it is true that students are sitting in far too cramped studios without proper light or ventilation. (...) The British architectural firm DEGW's influential 2004 text on the new universities, the 'User Brief for the New Learning Landscape', states that "traditional categories of space are becoming less meaningful as space becomes less specialised, [and] boundaries blur … Space types [should be] designed primarily around patterns of human interaction rather than specific needs of particular departments, disciplines or technologies." Shared kitchens have been replaced by canteens or cafés. (...) **Reklamarchitektur**

When I became a research fellow, I think I spent the entire first year trying to understand what artistic research was. Nobody could explain it, really, even though we read articles about it and talked about it all the time. In the end, I just had to put it aside and do my art.

The new art schools often boast wonderful workshops and resources for the students; they have high-end 3D printers and rows upon rows of Macs. (...) this focus on technology seems exaggerated for fine arts programmes, which are still primarily about gaining artistic insight through fairly simple means. Somewhat speculatively, one might entertain the idea that this focus on technology has arisen concurrently with the emergence of a new artist subject: the artist as researcher. Huge EU investments in research, innovation, and technology (...)The advent of artistic research has an interesting duality. On the one hand, it has opened up great opportunities for artists who can immerse themselves in a project for several years. It was important to ensure that art education was not left out when all the other programmes got their PhD schemes. Indeed, important battles have been waged within these programmes, championing artistic practices and art's distinctiveness. On the other hand, artistic research has not been able to escape an academic feel that may eventually cause it to become unmoored and drift away from the rest of the art world. (...) Professors and associate professors now call their artistic endeavours "research," while the art they create becomes "research results." To this we may add requirements concerning the dissemination of their research, prompting an overproduction of books and seminars to discuss the art projects. This, of course, changes

their relationship with their own practice as well as those of their students, giving rise to a reassessment and shift in the field's established quality criteria and the principle of art's intrinsic value.(...) When seeking to gauge where artistic research is headed, it can be useful to look to academia. Ever since the art academies were first set up, the professors' practice outside of the actual teaching has consisted in their own – more or less individual – artistic endeavours. Those artistic activities may have been deeply introverted or transgressive, their merits assessed and validated only through the professors' participation in and position on the art scene. Now, the guidelines issued by research councils hint at ever larger research projects, often involving overarching themes, PhD fellows and several different partners. (...)

But let us return to the new architecture of art schools today, which to many of us seems so incomprehensible and exaggerated. In certain ways, it is an example of what is known as *reklamarchitektur*, or "advertising architecture," meaning architecture as a direct agitational expression of a certain ideology. So what does it advertise? It is not genuinely neoliberal in the sense of being "adapted to the art market." Even though it promotes the entrepreneurial artist through multifunctional hub spaces, the poorly equipped student studios testify to little emphasis being placed on individual careers. The new art school's ideal figure is not the biennial or gallery artist with high profile projects around the world. Rather, this is a case of "propaganda scenography" promoting a vein of new managerialism with a slant towards public funding. It is architecture created for the *project manager* – a team leader of a research network, for example. This ideal person does not need a personal workspace, but can work quite happily in open-plan offices, formulating project descriptions in collaboration with research clusters throughout the European Union. He/she is at the forefront as far as specialised technology is concerned, but also very open towards working across different academic disciplines – if not in practice, then at least in theory. He/she likes to eat in the canteen, is good with digital platforms, announces his/her need for a conference room well in advance, does not spill things, and does not make a mess. He or she goes home at 17:00".(fragments) *(Ane Hjort Guttu (b. 1971) is an artist based in Oslo.writer, curator, professor at Oslo National Academy of the Arts, department of Fine Art. Imag* Sketch of HDK-Valand – Academy of Art and Design's new building. Courtesy of architects Tham & Vingård). Nordic Art Review https://kunstkritikk.com/the-end-of-art-education-as-we-know-it/

Artist

“Atitudini, credințe, interese, valori, educație, instruire, biografie, intenții”…

ghid practic

”bine structurat și bine articulat prin care propune 3 măsuri de intervenție pentru sectorul cultural afectat de pandemie: sprijin direct către **artiști și profesioniștii din cultură** (comisionare, beneficii sociale, compensații etc), sprijin pentru sectorul CCI (intervenție rapidă, amânarea unor obligații, împrumuturi preferențiale) și întărirea competitivității sectorului (adaptarea modelelor de business și dezvoltarea unora noi etc). Publicația poate fi citită aici: https://bit.ly/2FZxw8B” (**UNESCO**)

ERSTE

tranzit.ro/București/cluj/iași/sibiu/
Burse pentru curatori și artiști la Academia de vară de la Salzburg

Fundația ERSTE oferă cinci burse pentru artiști tineri și cinci burse pentru curatori tineri din Republica Cehă, Ungaria, România, Republica Slovacă și Slovenia pentru a participa la un curs, la alegerea lor, la International Summer Academy of Fine Arts din Salzburg

Eduard Constantin

Self-portrait: Hiking in the City

Digital photographs, 2020

I started to take a series of photographic self-portraits after a few days when self-isolation became compulsory in Bucharest. For the first time since I live here, the quality of the air in this city was comparable to the one in the mountains, so I got myself in the hiking gear and went up on the roof of the building where I live, to “check” this air. Then I started to notice the comparison to the mountain could be extended to the quietness and the solitude. The world around me was paralysed, nothing was moving, the streets were empty, the cranes at the horizon looked like monsters from another time and the sound of birds chirping was interrupted only by the sirens of the ambulance and police, and sometimes by a neighbour practicing the piano.

I found myself contemplating the neighbourhood with much more attention to details, in a mood I can usually have only when I am hiking in the mountains. The paths I explore there until I remember them in my mind are now the streets and roofs around me in the city, which are my companions during this solitude.

Day by Day

object, edition – 2020

Despite its obvious reference to Constantin Brancusi’s Endless Column, this is a monument to the passing of time, 7 shot glasses glued together like 7 days, drinking one’s time to forget its implacable flow.
It is part of a series dedicated to drinking and to its representations.

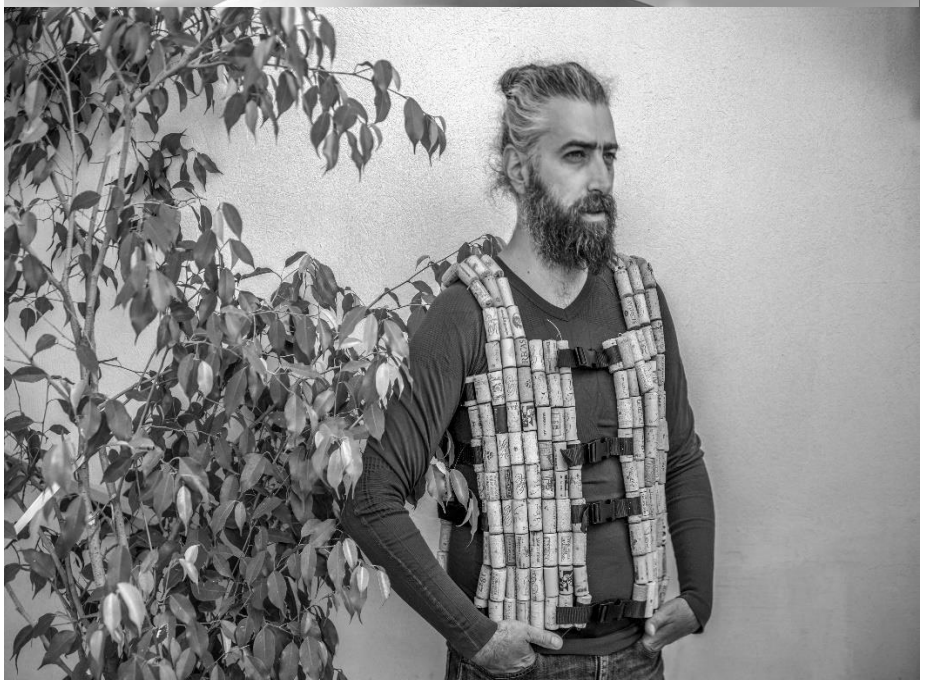

Robert Băjenaru

“Another Mobile Gallery este un spațiu alternativ dinamic, dedicat artei contemporane, găzduit de materialitatea unei dubițe. Fiind tot timpul în mișcare, principalele scopuri ale acestei entități cu caracter cultural sunt promovarea artiștilor locali și internaționali emergenți și asigurarea unui spațiu de expunere neconvențional. AMG își propune să ofere vizibilitate artiștilor și a produselor culturale propuse de aceștia în fața unui public cât mai larg prin intermediul proiectelor sale.

Another Mobile Gallery a lansat începând cu luna August 2020, proiectul expozițional On the road, în cadrul căruia cinci artiști foarte diferiți se vor folosi de toate armele lor pentru a metamorfoza imaginea dubiței în funcție de filozofia, stilul și conceptul personal. Inițial, unul dintre obiectivele proiectului era ca Amg să ducă expozițiile în zone și orașe care nu au acces la efervescența scenei de artă contemporană, cu scopul de a stârni interesul publicului vizavi de expansiunea artelor vizuale atât la nivel local, cât și global. Din cauza situației fără precedent generată de starea de pandemie, acest lucru nu a fost posibil. Momentan, pentru programul expozițional din perioada August-Noiembrie 2020, evenimentele din cadrul proiectului On the road vor avea loc în București.

Another Mobile Gallery a inițiat un proiect editorial conex programului On the road, care a constat în publicarea și distribuirea unui fanzin cu conținut cultural-artistic. Prin acest fanzin, AMG prezintă, în primă instanță, proiectul On the road și desfășurarea programului expozițional din acest sezon, după care, în următoarele pagini, cei cinci artiști din cadrul proiectului își manifestă ideile și creativitatea sub ce formă își doresc. Fie că alege să se exprime sub formă de text, fie sub formă de imagine, fiecare artist facilitează într-o manieră unică și neconventională comunicarea dintre acesta și publicul său.

Dan Perjovschi 10-13 august 2020 “Desen mobil”

Dan Perjovschi, artist cunoscut la nivel internațional pentru comentariile sale subversive asupra problemelor socio-politice și pentru maniera vizuală ușor recognoscibilă pe care o abordează în lucrările sale, a deschis seria evenimentelor prin desenarea dubiței în fața publicului.

Catinca Mălaimare 16 Septembrie 2020, Performance “22.200LEDs”

Catinca Mălaimare este un artist experimental care caută să exploateze într-o măsura cât mai mare relația de codependență dintre propria conștiință și diversitatea mediilor și modalităților de proiectare a construcțiilor propuse de aceasta. Catinca Malaimare a absolvit studiile în domeniul artei contemporane în cadrul Royal Academy of Arts. Aceasta activează ca artist în Londra și va avea prima expoziție personală în România, în cadrul proiectului On the road. Realizând alături de tehnologii antropomorfizate, coregrafia lui Malaimare manifestă relația noastră intimă cu instrumentele fotografice și ecranele pe care proiectează viziunile noastre. Malaimare este fondatorul și co-curatorul Habeas Corpus (We Have A Body), o platformă care își propune să ofere un teren de testare pentru lucrări din sfera noilor media în cadrul artei contemporane.

Lorena Cocioni

Lorena Cocioni trăiește și lucrează ca artist vizual în București. Din 2017 este unul dintre cei patru membri ai grupului artistic „Aici Acolo” din Cluj-Napoca. Lucrările ei sunt stimulate de toate lucrurile care ne înconjoară sau ne modelează, proces în care corpul uman devine fundamental, combinând câmpul grafic vizual cu obiecte tridimensionale.

Xavier Robles de Medina 2-4 octombrie 2020 “Ți-a ieșit iepurele în cale”

Xavier Robles de Medina trăiește și activează pe scena artistică din Londra. În 2019 a absolvit programul de master în arte plastice la Goldsmiths, Universitatea din Londra. Atenția și interesul lui Robles de Medina asupra suprafeței și a construirii unei arhive personale, care include de la semne generice la surse istorice foarte specifice, sunt meditate prin sistemul de coordonate carteziene. În 2015 a fost nominalizat la Premiul de Artă Vizuală de la Roma, iar anul următor a obținut un loc pe lista scurtă a Premiului Regal pentru Pictura Modernă.

Adrian Geller

Adrian Geller este un artist elvețian care lucrează în Franța. Practica sa multidisciplinară oscilează între medii foarte diverse precum pictură, textile, instalație video și sculptură. Una dintre căutările abrupte ale artistului care se reflectă în lucrările sale este nevoia de refugiu într-o societate extrem de solicitantă și căutarea unei soluții vizuale care să poată restabili serenitatea emoțiilor umane.”

Text: Diana Stancu
Coordonator proiect: Robert Băjenaru

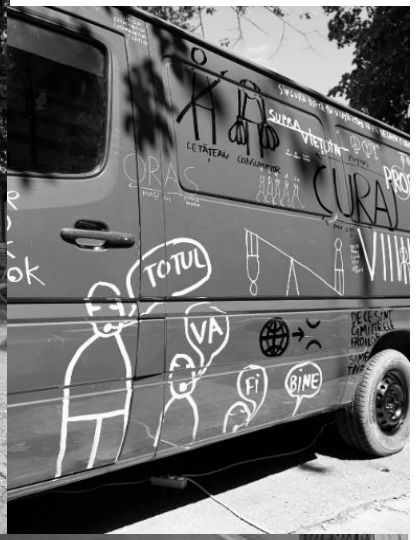

HUMAN
OMG
ROMÂN

HUMAN
OMG
ROMÂN

HUMAN

SUPRA VIEȚUIM
PROȘTI
CURAT
VIIIITOR
TOTUL
VA
FI
BINE
ARTA

Sara Budrală

Have you ever imagined what a day in your life, at home, looks like from up above? What trace do your footsteps create? What shape does the trail you leave behind look like?

This is a very personal experimental animation, created in the context of the pandemic. I wanted to show schematically, and simply, what happens when all of the members of a family are at home the whole day. The monotonous, domestic actions of the people are almost unimportant, but I tried to be as true as possible to my family's reality.

I wanted to express the change in the perception of time which I am sure we all felt, by condensing a whole day in a couple of minutes.

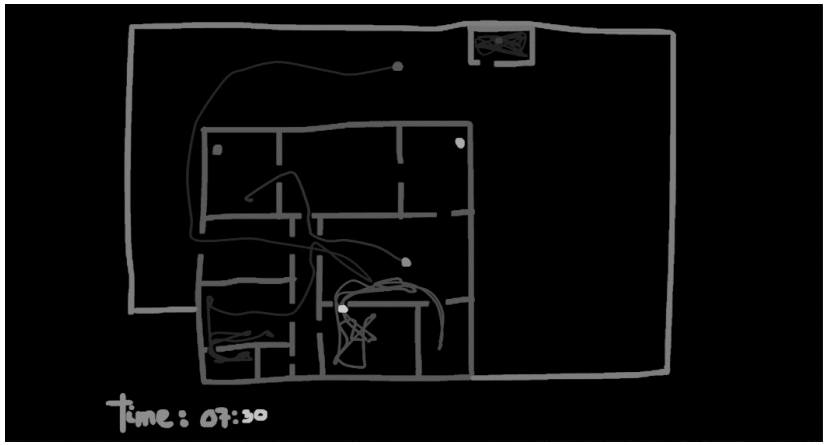

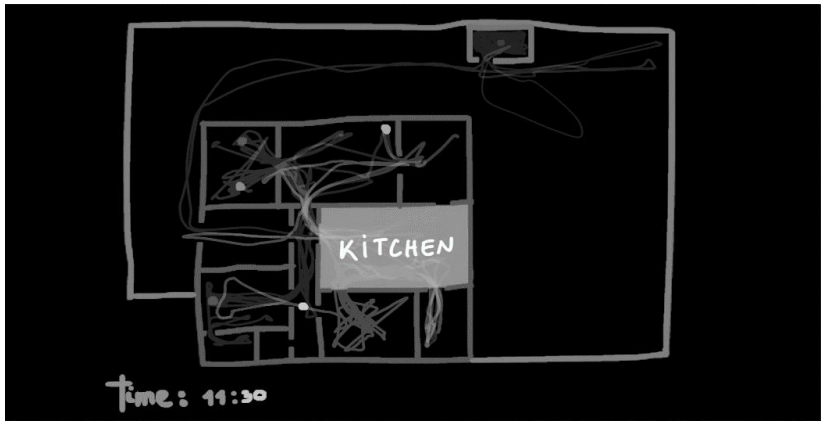

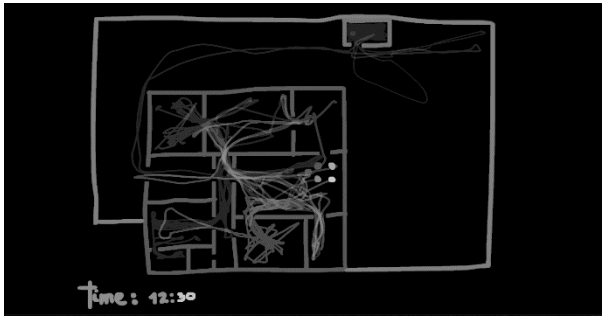

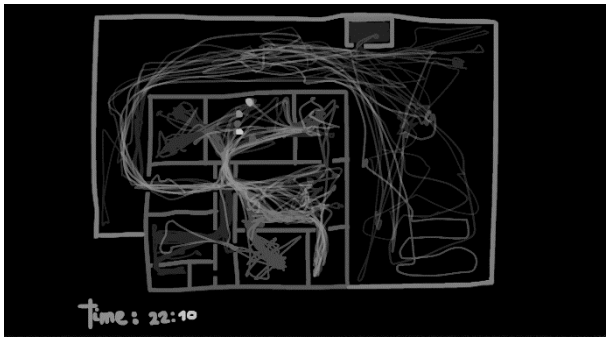

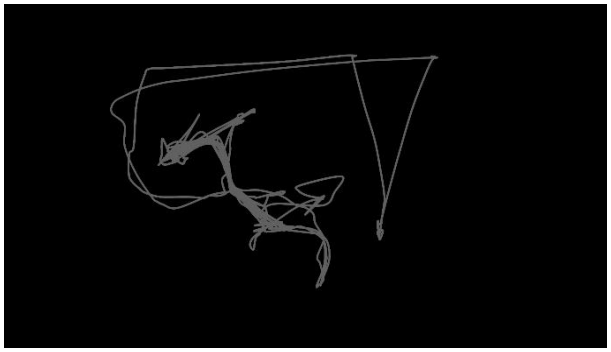

Szilard Gaspar’s "First Museum Show"

Szilard Gaspar’s "First Museum Show" is a spectacular conclusion and a thrilling promise. Featuring a diversity of artistic media, from sculpture and installation to video, from performance to photography, the show is nevertheless tightly coherent and unified by a certain dominant atmosphere and by the particular attitude towards art making in which all the exhibited works are rooted. Having serious experience as boxer and being an academically trained, visual artist, Gaspar has reached the point in his artistic development where he can be considered a mature, although really unusual sculptor and performer. He is not merely sculpting, modelling or casting; impressively and daringly, he is performing sculpture. His performative interactions with clay can be easily misunderstood by anyone who has no basic representation of the nature of fight sports and / or refuses to take into consideration the intensely educated talent and the exquisite physical and mental precision they actually require, when performed at advanced levels. Gaspar’s art fits well in the history of performance art, which is saturated with artists expressing themselves in dynamic manners, via actions that often connote aggressiveness, exaltation or display some liberating emotional outburst. But such performances, even when they require endurance, for example, are still almost always unskilled or de-skilled in some sense, except for the cases in which some sort of professional performers (actors, dancers) are involved. To the contrary, Gaspar’s stake is to displace and re-contextualize solid, highly specific skills, to make boxing skills, moves and specific beauty migrate into the realm of art, without simplification or compromise, and to be deployed for expressing new meanings. His aim is not to exuberantly let emotions out, but to precisely master physical explosiveness and body dynamics, in order to meet aesthetic ends. This is no second rate, care-free therapy of sorts; this is about mind and body being conjugated in a strenuous effort aimed at making inert matter yield into providing meaning. Literally and culturally, the boxing ring is concomitantly an object, a place and a visual metaphor. It hosts and symbolizes overcoming fears, pushing the limits, confronting an adversary, but, more importantly, adversity as such. It provides and represents the limitations that human beings can use and most likely need, in order to activate, to manifest their potential, to bring into actual existence more than they are normally capable of, to really know themselves. The sculptural objects in the exhibition pertain to this semantic realm, they allude to effort and pain, as well as to the meaningfulness of overcoming them. The exhibited photographic images are related to his dynamic performances, but they do not merely document them, but also bring into existence new dimensions of their aesthetic potential. They are at the same time elegantly painterly and tactilely sculptural, testimonies of dynamic actions and arresting images in themselves; the large sized images possess a monumental quality that tensely enhance their inherent, visual finesse. Objects and images conceptually and visually work together in an exhibition that is ultimately a well-rounded embodiment of a process, of a contiguous series of creative acts.

Expoziția "First Museum Show", a artistului Szilard Gaspar, este o concluzie spectaculoasă și o promisiune incitantă. Aducând laolaltă medii artistice diverse, de la sculptură și instalație la video, de la performance la fotografie, expoziția este însă profund coerentă, unitatea ei fiind dată de o anumită atmosferă dominantă și de atitudinea originală față de realizarea artei în care se înrădăcinează toate lucrările expuse. Având o experiență remarcabilă ca boxer de performanță și fiind totodată un artist vizual de formare academică, Gaspar a ajuns într-un punct al traseului său creativ în care poate fi considerat un sculptor și artist acționist matur, dar cu adevărat aparte. Procesele sale creative nu implică doar acțiuni clasice, ca modelajul sau turnarea; în propria manieră, fascinantă și îndrăzneață, el transformă sculptura în proces performativ puternic particularizat. Interacțiunile sale performative cu lutul pot fi ușor subevaluate sau înțelese impropriu de către oricine nu are o minimă familiaritate cu specificul sporturilor de luptă și / sau refuză să ia în considerare talentul intens educat, precizia fizică și claritatea mentală care sunt necesare de fapt, atunci când acestea sunt practicate la un nivel avansat. Arta lui Gaspar se încadrează în sfera artei acționiste, saturată de artiști care se exprimă în maniere dinamice, prin acțiuni care adesea implică agresivitate și exaltare sau dau formă unei descătușări emoționale. Însă astfel de perfomance-uri, chiar și atunci când necesită anduranță, de exemplu, sunt de regulă străine de angajarea vreunui fel de măiestrie tehnică, cu excepția cazurilor în care sunt implicați profesioniști, cum ar fi actori sau dansatori. Dimpotrivă, miza lui Gaspar este de a transfera și a re-contextualiza abilități solide și foarte specifice, pentru a face ca acțiunile din box, mișcările și frumusețea specifice acestuia să migreze în arealul artei, fără simplificare sau compromis și, astfel dislocate, să exprime noi semnificații. Scopul său nu este să elibereze exuberant emoții, ci să stăpânească cu precizie dinamismul corpului, pentru a atinge scopuri estetice. Ce se întâmplă în performance-urile sale nu este un soi de terapie improvizată și facilă; este vorba în ele despre conjugarea minții și a corpului într-un efort considerabil, în urma căruia materia inertă ajunge să încorporeze sens. Literalmente, dar și prin codificare culturală, ringul de box este concomitent un obiect, un loc și o metaforă vizuală. Acesta găzduiește, dar și simbolizează confruntarea temerilor, transgresarea limitelor, confruntarea cu un adversar, dar, mai important, cu adversitatea ca atare. Ringul oferă și reprezintă limitările pe care le poate folosi și de care probabil are nevoie individul pentru a activa, pentru își manifesta potențialul, pentru a face mai mult decât este capabil să facă în condiții normale, pentru a se cunoaște în profunzime. Obiectele sculpturale din expoziție se referă la acest areal semantic, fac aluzie la efort și durere, precum și la relevanța esențială a înfruntării și a depășirii acestora. Imaginile fotografice expuse își au originea în performance-urile dinamice și dramatice realizate de către artist, dar sunt mult mai mult decât o simplă documentare, reușind să facă manifeste noi dimensiuni ale potențialului lor estetic. Vizual fascinante în sine, fotografiile sunt, în același timp, rafinat picturale și tactil sculpturale; cele de mari dimensiuni posedă o calitate monumentală care le intensifică aproape oximoronic eleganța. Obiectele și imaginile colaborează conceptual și vizual într-o expoziție care este în cele din urmă întruparea elocventă a unui proces, a unei serii contigue de acte creative. **(text) Bogdan Iacob**

Diana Ursan

Critical art from Iași: between artistic hopes and anxieties

(...) The local art world, very much taken with itself, is divided in sets, subsets, processes and directions at times apparently self-sufficient, other times anachronistic, it gets scattered in gestures and events with a temporary effect, in which resources and energy are being invested without long term perspective or vision. (...) MNAC's most recent exhibition season was featured one dedicated to the artistic community from Iași (sharing a floor with the R.E.M.X. show, the itinerant version of Media Art Festival Arad's second edition), not to the entire artistic scene from Iași but focused on that core formed in the 90s around the Periferic Biennial and the Vector Association (...)

The resulting display is monumental, spirited by the tension between iconic representations and moving images or performativity. Besides the aesthetic effects and the underlining legitimising strategies, the curatorial approach (a collaborative one as well) manages to present a coherent synthesis on the Iași group's specificity and diversity. First of all, the central common direction is given by the reference to the (quite loose) notion of critical art, used in the sense of social practice, of socio-political-economical engaged art.(...) and geopolitical context, (...)

What the exhibition doesn't do and hasn't even explicitly planned on doing is institutional critique, or at least a critique addressed to the present anxieties of the engaged context. (...)

In Times of Hope and Unrest. Critical Art from Iași, Curators: Cătălin Gheorghe and Cristian Nae, Artists: Dan Acostioaei, Dragoș Alexandrescu, Liliana Basarab & Bogdan Pălie, Matei Bejenaru, Cezar Lăzărescu, Dumitru Oboroc, was at the National Museum of Contemporary Art 2016. *Diana Ursan*

Bogdan Matei

Anca Francesca Ștefănescu și Cristian Ștefănescu

Ioana Vreme Moser

Francis Chiuariu

Liviu Coman și Raluca Casaru

Istoc Ionel

Mircea Nicolae (Ionuț Cioană)(1980-2020)

Teodora Axente

Răzvan Neagoe

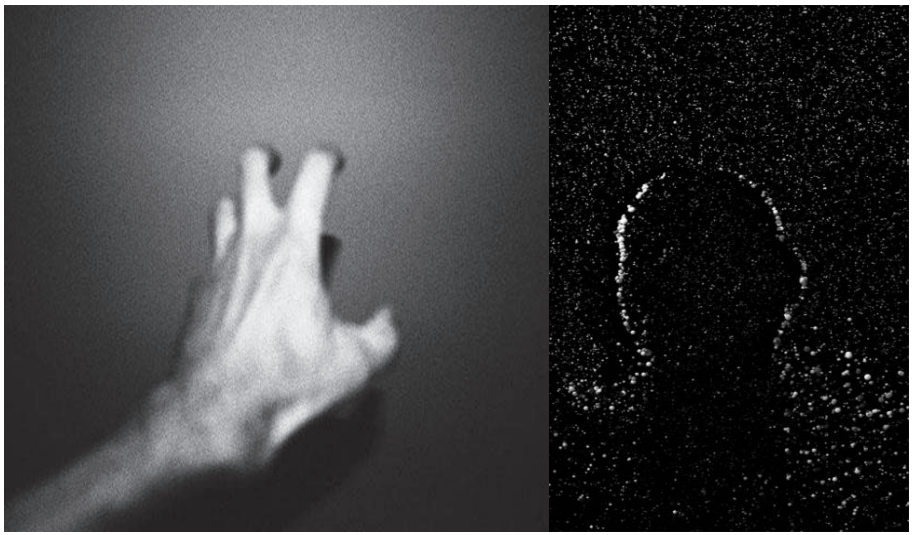

Tudor Pătrașcu

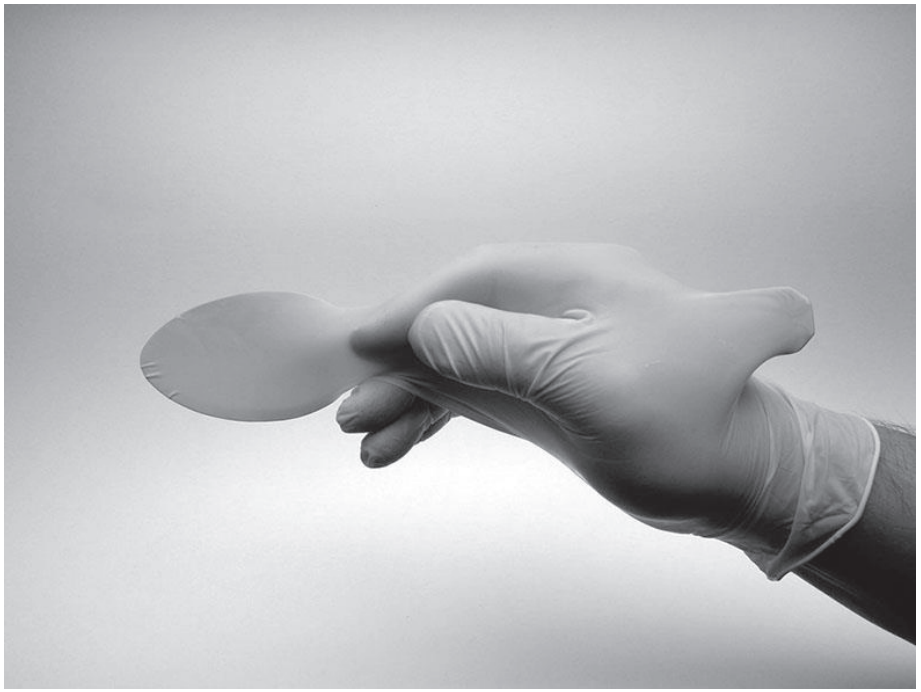

Tudor Toader

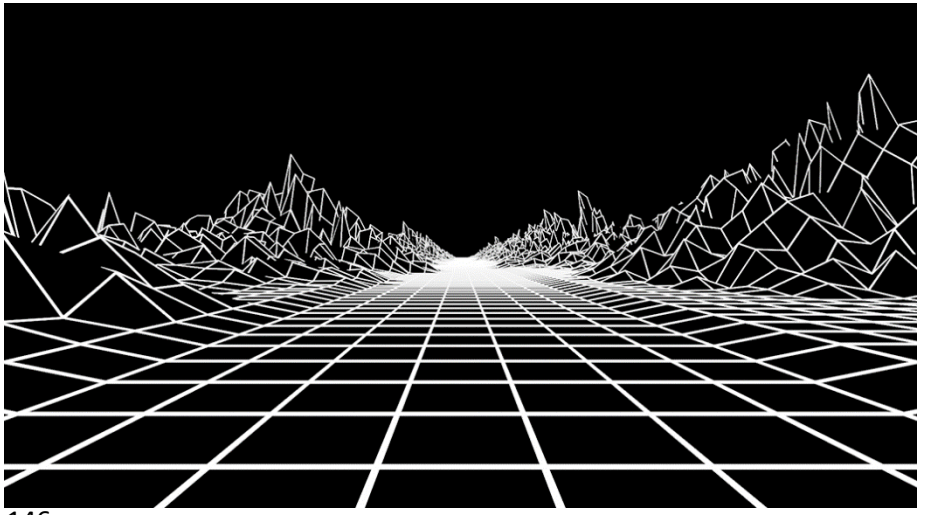

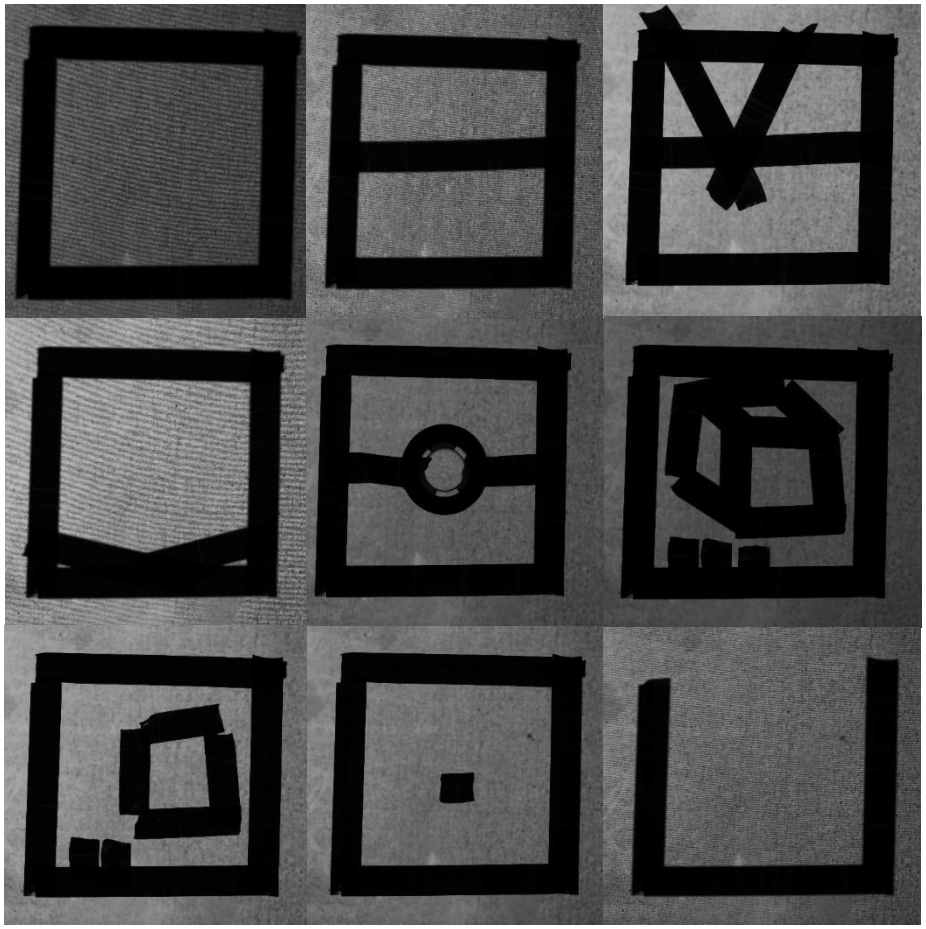

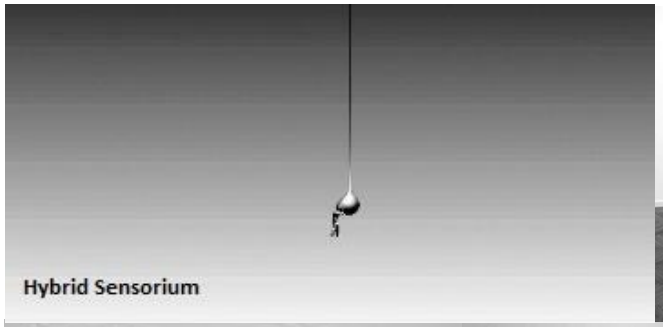
Hybrid Sensorium

Marion Baruch

Teresa Carrara

TIME
IS
PRECIOUS

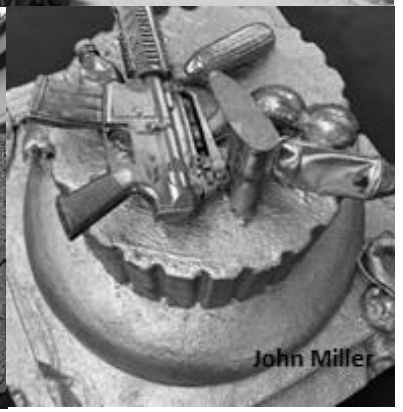
John Miller

Curator

“The person responsible for the selection of subject, artists and /or ideas that will be part of an exhibition”…

Alexandra Popa

Am absolvit Facultatea de Litere a UBB, Cluj, secția norvegiana, literatură comparată, iar imediat după terminarea studiilor de licență a urmat o tranziție. Am ales să continui studiile de master la Universitatea de Arte din București.

Când venise momentul să aleg facultatea, am spus mereu că ori norvegiană la Cluj, ori arte la București. La master m-am ținut de promisiunea făcută mie însămi. Concomitent cu studiile de master am profesat ca translator de limba norvegiană, ceea ce încă am uneori ocazia să fac.

După master am evadat la tropice. Am locuit doi ani în Sri Lanka, perioadă care mi-a schimbat parcursul profesional, deși nici nu intuiam asta pe atunci. Mi-am explorat abilitățile pedagogice, predând limba engleză copiilor, atât în medii formale cât și nonformale. Am încercat și multe alte job-uri micuțe, care mi-au dat ocazia de a cunoaște dinăuntru cultura și mentalitatea oamenilor.

Întoarsă în țară, am decis să continui dezvoltarea aptitudinilor didactice, introducând școlarilor și preșcolarilor elemente de robotică și programare cu scopul de a-i pregăti pentru prezentul tehnologizat, fără a se înstrăina de mediul înconjurător și de societate.

Experiența mea include și lucrul alături de copii cu tulburări din spectrul autismului. A fost o experiență care m-a marcat profund; să observ efortul depus de terapeuți și mai ales de copii să se alinieze unor norme, doar pentru a se integra într-o societate pe care noi o luăm de bună. Am mai făcut încă un pas în această direcție și am urmat un curs dedicat profesioniștilor din domeniu, curs oferit de Erasmus +, un program UE de susținere a educației.

Am fost voluntar Ajungem Mari, ONG care susține copiii din centrele de plasament și apartamente foster și îi pregătește pentru momentul în care vor părăsi sistemul de protecție al copilului.

În prezent fac parte din Casa Bună, unde alături de alți voluntari, muncim pentru a oferi copiilor din ghetoul capitalei sprijin pentru a-și continua studiile, încercând să le deschidem ochii către noi orizonturi. Organizează copiii și voluntarii pentru putea ține pasul cu cerințele educative actuale. De câteva luni, alături de aceeași echipă, sprijină copiii din mediul rural din județul Argeș pentru a avea acces la educație online.

Pentru câțiva copii din Ferentari am reușit să organizez o expoziție la MNAC Cafe, expoziție care le-a dat acestora șansa de a înțelege că munca lor contează și că talentul lor este prețuit.

Momentan dezvolt un un curs de scriere creativă și un altul de tehnici artistice, ambele pentru copii. Încerc să nu renunț la niciuna dintre pasiunile mele, pentru literatură, artă sau limbi străine și să las câte o scânteie din acest entuziasm să încălzească și sufletele altora.

Anca Rujoiu

NOTE DE LUCRU

Întregul și părțile sale

- În dimineața zilei de 13 decembrie 2018, ne-am întâlnit în Parcul Soarelui din Timișoara. Arhitectul Sergiu Ioan Sabău, unul dintre ghizii echipei Tur de Arhitectură[1] ne-a oferit o lectură a locului în aceea dimineață cu soare cu dinți. În timpul plimbării, Sergiu a punctat câteva aspecte istorice și manifestări contemporane ale procesului de locuire colectivă din Timișoara. Din cartier, am pornit spre centrul istoric al orașului. În Piața Unirii, Roxana Pătrulescu și Dan Alexandru Bunea au făcut referire printre alte informații istorice la trecutul otoman al Timișoarei, 164 de ani de administrație, șterși din arhitectura orașului și memoria colectivă.
- O parte a lucrărilor noi din Bienală au luat formă din aceste interacțiuni cu orașul și locuitorii lui. Pe urmele traseului nostru, Ciprian Mureșan a transferat un monument din piața centrală la periferia orașului. O replică parțială și alterată a Monumentul Sfintei Treimi cunoscute drept Coloana Ciumei din Piața Unirii a fost găzduită temporar în Parcul Soarelui. Duo-ul Peles Empire (Katharina Stöver și Barbara Wolff), au creat o instalație sub forma unui sit arheologic în care procesul de uitare sau dispariție a unei culturi precum cea otomană din istoria orașului a fost evocat la nivel material.
- Ediției trecută a Bienalei Art Encounters[2] a început pentru mine cu această plimbare matinală și a continuat anul următor cu multiple întâlniri similare, mai mult sau mai puțin vizibile, dar la fel de importante. Proiectul Dorei García s-a născut din întâlnirea artistei cu jurnalista radio Daria Ghiu; interesul lui Matts Leiderstam pentru munca și viața evazivului pictor Albert Varga a fost stârnit de conversația cu istoricul de artă timișorean Marius Cornea; generatorul de energie a lui Gary-Ross Pastrana a fost inspirat de o vizită la atelierul unui maestru ceasornicar din Timișoara, unde artistul a observat un ceas cu pendul care folosea o doză de bere agățată de un lanț; grupul Zephyr care a desfășurat o campanie de conștientizare a problemelor de mediu din Timișoara s-a coagulat în timpul unor discuții inițiate de artista Apolonija Šušteršic la care s-au alăturat Ana Kun și Livia Coloji de la Balamuc și Victor Dragoș, de la Teatrul Forum Basca, ambele platforme independente din Timișoara.

[1] Un proiect inițiat și coordonat de arhitecta Roxana Pătrulescu.
[2] Curatoarele ediției 2019 au fost Maria Lind și cu mine.

- Această metodă de lucru reflectă modul prin care arta contemporană operează în societate. Artiștii dar și curatorii lucrează în interiorul societății și nu în izolare față de ea. Este o metodă relațională, definită de preocupări și discuții din discipline variate și abilitatea de a face legături, fie pur speculative, între experiențe, forme de cunoaștere, obiecte și oameni. Nu în ultimul rând este un proces de lucru pe teren care cere curatorului să fie ancorat în procesul artistic, să fie prezent în toate etapele care constituie realizarea unui proiect. Este un proces viu, parte esențială a activității curatoriale. Nici nu mi-aș imagina că as putea lucra într-un mod diferit. Am absorbit această metodă de lucru în urma experienței cu grupul curatorial FormContent[3] la care m-am alăturat în timpul studiilor de masterat la Goldsmiths. Într-un proiect independent, cu resurse limitate, care pune accent pe conversațiile și lucru direct cu artiștii și publicul, nu există o diviziune clară a muncii. Toate activitățile, de la scrierea textului curatorial la instalarea lucrărilor sau primirea publicului erau la fel de importante pentru noi, ne-am asumat colectiv o grijă față de întreg și părțile sale.

Infrastructura vizibilă/invizibilă

- În anul 2013 când am început să lucrez în Singapore, m-a frapat o primă realizare. Într-o țară-oraș în care statul investește milioane de dolari singaporezi de la începutul anilor 90 pentru dezvoltarea sectorului cultural, îndeosebi a infrastructurii, principala arhivă de artă contemporană despre scena locală se afla într-un apartament de bloc al artistului Koh Nguang How. În anii 80 când nicio altă instituție nu și-a asumat acest rol, Koh a început să colecționeze materiale legate de arta contemporană din Singapore: invitații, broșuri, publicații, articole diverse din ziare și reviste, tot ceea ce i-a captat atenția. Nu este un proces riguros sau sistematic, este definit de afinitățile și preocupările lui Koh. Într-o arhivă a unei instituții multe dintre materialele pe care Koh le-a păstrat nu ar fi considerate importante sau de interes istoric. Mai mult, arhiva prinde viață când Koh este în preajmă, el este cel care formează din asamblajul eclectic al arhivei o narațiune închegată. Nu este surprinzător că în 2015 principalul muzeu de artă din Singapore a încercat sa achiziționeze arhiva, însă procesul de negociere cu artistul a eșuat. Arhiva nu putea fi desprinsă de persoana și prezența artistului. Deși creat în circumstanțe istorice și culturale diferite, Muzeul Cunoașterii al Liei Perjovschi fondat în anul 1999 întruchipează aceleași calități. O instituție în sine, Muzeul Cunoașterii este un muzeu viu, în continuă expansiune și reconfigurare condiționate de activitatea, prezența, narațiunile și memoriile artistei.

[3] FormContent a fost inițiat în Londra in 2007 de curatorii Francesco Pedraglio, Caterina Riva și Pieternel Vermoortel.

- Este un fapt cunoscut ca artiștii fondează instituții, dar mai puțin recunoscută sau cercetată este diversitatea acestor forme de auto-organizare. Istoria artei recente sau proiecte curatoriale tind sa reducă aceste instituții la spații de artiști neglijând varietatea tipologiilor: instituții de arhivă, festivaluri, bienale, programe de rezidență, platforme de publicații sau de educație (de exemplu tabăra de artă contemporană, Minitremu Art Camp fondată de Laura Borotea alături de Gabriel Boldiș), organizații care răspund nevoilor, carențelor identificate de artiști într-un context local sau regional. Un alt aspect care diluează nuanțe ce țin de context este eticheta de „alternativ" aplicată unor astfel de inițiative. În contexte în care infrastructura culturală nu se bucură de susținere corespunzătoare din partea statutului sau din surse private, astfel de instituții constituie de fapt scena mainstream.

- Tot în 2013, am vizitat pentru prima oară una dintre edițiile Bienalei din Jakarta. Aceea vizită a marcat prima mea interacțiune cu orașul Jakarta și am fost surprinsă de conglomerarea urbană care caracterizează orașul. Dar cel mai surprinzător a fost să observ cum această dinamică a orașului în care mai multe realități se suprapun simultan, se extinde în principalul spațiu expozițional, parcarea centrului cultural Taman Ismail Marzuki.[4] Expozitia era parte integrantă din oraș: lucrări de artiști produse în medii diferite creau un corp comun, o instalație totală. Cu acest mod de a produce o relație atât de strânsă între spiritul și estetica expoziției nu era posibil fără activitatea de lungă durată a grupului Ruangrupa, al cărui membru Ade Darmawan a fost directorul artistic al ediției din anul 2013. Implicarea lor de lungă durată și prezența lor dinamică în oraș cu activități mai puțin vizibile decât o expoziție, a prins un contur vizibil în această Bienală și în edițiile ulterioare coordonate de grup.

Anca Rujoiu este curatoare și editoare și trăiește în Singapore. În calitate de curator de expoziții și apoi de editor-șef (2013-2018), a făcut parte din echipa fondatoare a Centrului de Artă Contemporană din Singapore și din grupul FormContent (2010-2014). Anca Rujoiu este doctorandă în practici curatoriale la Universitatea Monash cu o cercetare intitulată *First-Person Institutions* în care utilizează metodologii feministe pentru explorarea instituțiilor fondate de artiști.

[4] Tot acest centru a găzduit în anul 1987, *Pasaraya Dunia Fantasi* (Magazinul Lumea Fanteziei) o expoziție remarcabilă realizată de artiști indonezieni care într-o estetică similară (cea a unei instalații totale) au creat un magazin fictiv. *Pasaraya Dunia Fantasi*, realizată înainte de căderea regimului militar al președintelui Suharto își merită locul în istoria globală a expozițiilor.

Arhiva de artă a lui Koh Nguang How găzduită de Centrul de Artă Contemporană din Singapore, 2014

Cartierul Soarelui din Timișoara, 13 decembrie 2018

Taman Ismail Marzuki, Bienala din Jakarta, 2013

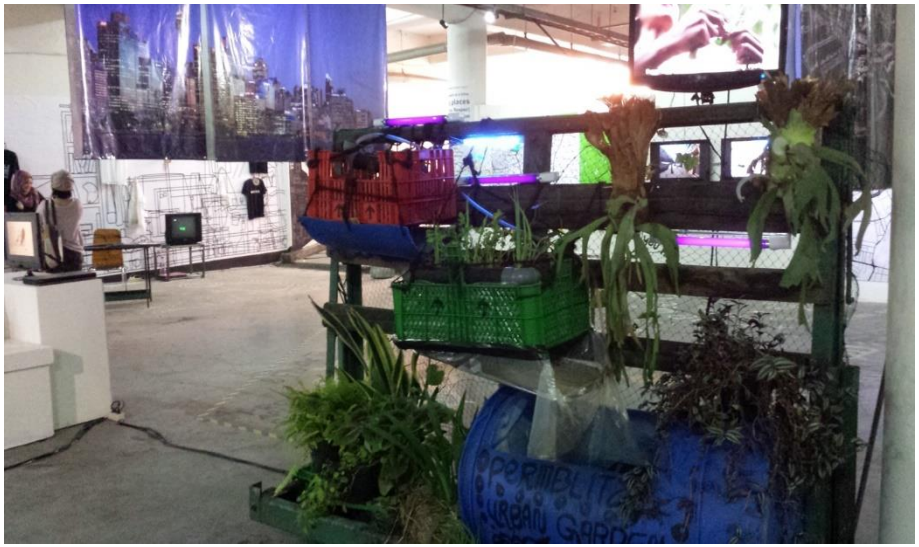

On the Vitality Needed in Landlocked Worlds

Work that grows out of love is never easy to let go, yet detachment is the greatest joy. To look at five years of propositions, invocations of guiding spirits, and attentive observations of a world as opaque as it is demanding, even needy, is to flow once again with memories that have not become fixed in dogma, knowledge or claims. If the world is all the time everything it can be, there is no need for nostalgia, just as there is no need to cling to a future seen as deserved.

Procedural thought culminates when procedure ceases to recognize itself, infers François Jullien from Zhuangzi's writings. ODD was the way, my manner of developing a philosophy of immanence. How does one live? Not just in the limited context of a Bucharest lacking any love of wisdom, any reference points outside the great imitation game; but in this world itself, broken by rationalism, emptied of breath, furiously engaged in finding happiness so that it can write its damnation more adamantly? Efforts to engage in public action are to be read as limited attempts tributary to a dialectical upbringing. The real work is to inspire, to ease: to bring about creation that nourishes, not just disturbs. Antagonism may be the norm, and it has indeed brought us great suffering: how to let go when forgetting is performed according to an agenda imposed from above? how to learn when memory is an action movie with an anticlimactic ending, whose authenticity has been denied before it could become a fertile myth? If only we could stop trying to place the blame here or there and embraced the process with all the sacrifices it requires.

The process that was ODD relied very little on external resources, thus limiting the greed of appearances. A woman in the Romanian world is pushed in decorative functions, encouraged to freeze inside the images that break the spirits of all the others who seek to flow. The strategy can only be personal, non-repeatable, idiosyncratic almost. It ensures that feedback cannot be given – better said, it should not be expected. Truths are rediscovered with an alarming periodicity, trust is broken even faster. To create is to justify: not to justify is to choose detachment. Beginning

to untangle from expectations can take place under the guidance of another generous woman, one of whom, Magda Cârneci, stands at the foundation of my own opening towards the world. To pass that gesture on to younger women has been the principle at the core of years of attentive work. Revista ARTA stands as a space of potentiality where before there was nothing.

Returning from a decade in the western world was another founding event: reuniting with the place which I had the privilege to have been raised in, a place which had given me chaos certainly, but had not left me to face the world hopeless, loveless. Bucharest can deny in an instant the value of all criticality, if only channelled towards vitality without regrets, without explanations. Very few thinkers have tried to understand the power of this place, many have just denied it outright and accepted to be absorbed by bigger cultures which did not waste time in erasing their origin. To flow is also not to let yourself get pinned down, tagged. To flow is to know that everything is already there, and daydreaming of European capitals is to refuse to have imagination.

Yet Bucharest itself tends to localize thought, to narrow the scope of vision: the refusal to think the world, accepting to trade courage for assimilation, may be symptoms of a generation landlocked from global flows and whose imagination has been violently captured. ODD was instead a result of grounding, which came about because of an intense work to face past, present and future without despair. From an effort to subvert the periphery, it came to reject it altogether and move towards systems which resisted the lures of modernity. From epistemology to ontology: refusing to endlessly multiply categories, so as to ground thought. From ontology to immanence: letting go of history and knowledge to become one with the world. Thinking politically is very limited, and we must question why this has been assigned to us while at the same time our spirituality is injected into the dying body of the culture we aspire to belong to. Before attempting any kind of comparison, the work must take us towards the inside: the vast time and space which we are trading off for limited models of acceptable thought and radical positions which pull us apart, so that we can never make a world to live in. by **Cristina Bogdan**

Cristina Bogdan is a researcher who writes for various publications and has edited books on art, theory, and design. She founded & edited the online version of Revista ARTA between 2014-19. She created ODD in 2014, a space for theoretical discussion and social gatherings of all kinds, grounded in the Romanian imaginary and looking to act upon the world. At present she is developing the research and design studio Forest Cybernetics in Assam, India.
Website: evenweb.org

1, 2, 4 4yearsODD, 2018. Credite foto: Petre Fall. DT Credite foto: Cristina Bogdan.

Doina Anghel

După 20 de ani

Au trecut 20 de ani de la terminarea Facultății de Istoria și Teoria Artei, Universitatea de Arte București. Nu s-a organizat nicio întâlnire, nici un eveniment cu colegii, care să ne reunească măcar pentru câteva ore. Fac parte dintr-o generație de „individualiști", fiecare a încercat să se desprindă de mediul academic, cât mai repede, un mediu care nu ne oferea deloc un cadru flexibil, deschis, de cercetare sau creștere.

Unii dintre noi, inclusiv eu ne-am îndreptat spre instituții de artă, muzee (Muzeul Național de Artă al României, Muzeul de Artă Contemporană etc.) în care căutam să ne practicăm profesia, să învățăm, să evoluăm, dincolo de limitele și piedicile rigide ale unui sistem împietrit în forme cu ierarhii și cutume cu iz feudal, înecat în birocrație și tot felul de rețele greoaie, în care ne-am împotmolit la un moment dat, în ciuda entuziasmului nostru tineresc.

Eu am stat câțiva ani în secția de Educație la MNAR, unde am învățat foarte multe lucruri, despre care în facultate nu vorbea nimeni. Dincolo de programele pe care le organizam, ateliere pentru copii, familii, ghidaje prin expozițiile muzeului, pentru orice categorie de public (o experiență foarte bună, pentru a înțelege ce impact are sau nu are arta asupra publicului larg) am descoperit un întreg univers, în atelierele de restaurare. Tehnici, analize, cercetare, punerea sub lupă a unor picturi vechi de sute de ani, este fascinant cum în laborator totul capătă altă dimensiune. Și când un copil te întreabă în muzeu, de ce e mare sau important cutare pictor (doar toți au pictat cam aceleași teme) se schimbă total discuția. Cred că, legat de relația cu originalul, vizitele în laboratoarele de restaurare sunt foarte necesare pentru orice student, profesionist în domeniul artei. Generația mea, în anii de studenție nu a avut acces la granturi, burse, călătorii, abia se redeschisese Muzeul Național cu câteva expoziții, Muzeul Colecțiilor, expozițiile de la Artexpo și cele câteva galerii din oraș erau prea puține pentru o „formare" cât de cât mai extinsă. Cărțile, publicațiile erau destul de vechi, profesorii updatau cum puteau informațiile. Îi amintesc deruta pe care o simțeam la cursurile de istoria artei cu diapozitive decolorate, din care se întrezărea vag cum ar putea arăta „originalul". În schimb, am petrecut mult timp în ateliere de artiști, în biblioteci, săli de cinema, teatre, peste tot de unde puteam absorbi tot ceea ce lipsea la cursuri.

În anii petrecuți la muzeu, am avut tot felul de colaborări externe, era perioada cu salarii foarte mici, iar pentru a supraviețui aveam diverse joburi paralele, în cazul meu foarte „formatoare" (traduceri, translator din franceză, la diverse cursuri și evenimente, mai ales despre comunicarea relațională, a lui Jacques Salomé).

Au fost câțiva ani foarte frumoși, între 2005-2010, în care am participat la niște proiecte de suflet, cu Asociația E-cart (Raluca Voinea, Angelica Iacob, Edi Constantin). Proiecte despre DADA, trasee urbane despre arhitectura Bucureștiului, spațiul public, Knot etc. O perioadă plină, cu ieșiri multe prin Europa, super creativă și efervescentă.

Din cei zece ani petrecuți la muzee de artă am descoperit un domeniu care îmi place foarte mult și pe îl practic și azi cu drag: educația prin artă. Lucrez cu copii între 5 și 14 ani, cărora mă străduiesc să le transmit o pasiune, un mod de a vedea lumea, un mod de gândire creativ și fără obstacolele impuse de „cadre" pedagogice rigide.

În anul 2012 am fondat Studio Creativ, unde organizez cursuri de artă pentru copii. Este profesia ideală pentru mine! În primul an am organizat ateliere la librăria Cărturești (plecând de la cărți pentru copii, ilustrație de carte) și la MNAC, în diverse expoziții de artă contemporană.

Din 2012 am trecut în atelier, avem un spațiu al nostru, cu cursuri în fiecare seară și în weekenduri. Sunt copii care vin ani de zile la ateliere, nu doar cei care vor să meargă mai departe spre școli de artă sau arhitectură. Locul a devenit pentru ei și pentru mine un laborator de idei, un loc de relaxare și libertate. Arta în cazul copiilor devine ceva foarte familiar, orice temă poate fi abordată jucăuș și creativ. Trecem prin istoria artei, ca pe un teren de joacă, prin ochii copiilor totul e proaspăt, fără prejudecăți și fără snobisme. Pentru mine e mereu ceva uimitor: cum reușesc copiii să "simtă" artiștii buni, au un soi de detector impecabil, cu care nu se lasă minți, păcăliți de forme goale, oricât de înzorzonate ar fi.

Tipul astă de transmitere funcționează chiar și online, anul acesta a fost o mare provocare, timp de câteva luni ne-am mutat în spațiul virtual. Copiii m-au surprins și de data aceasta, cu capacitatea lor incredibilă de a se adapta, de a transforma o „constrângere" în joacă. Informația vizuală are un impact la fel de mare, se pierde însă mult la partea de interacțiune. În schimb, partea de confort personal e uriașă: să vezi un copil care desenează, inspirat de Hokusai, de exemplu, în mijlocul patului, cu pisică și cățel, răsfățat de mama cu tot soiul de bunătăți, e cadrul perfect pentru a învăța orice! ☺

Online, am abordat teme te tip poveste, despre artiști, stiluri, perioade din istoria artei. De exemplu, un ciclu de teme, pe care lucrăm mult în vacanța de vară, „Artă și călătorie", despre locuri și artiști din lumea întreagă. Sunt teme la care copiii rezonează foarte bine.

Am reluat cursurile în atelier, în septembrie, un soi de *back to normal*, cu toate măsurile de precauție, se poate, fără panică, cu atenție și bucuria de a fi din nou împreună. Pare ciudat, dar cu cât trece timpul, cu atât mă simt tot mai aproape de generațiile de copii, am încredere în viziunea lor despre lume, în instinctul lor de a păstra doar ce le face bine, de a filtra în amalgamul de informații doar cele necesare, în forța lor de a nu se lăsa definiți, etichetați, limitați de sisteme depășite și greoaie.

Personal, mai e o componentă importantă, o sursă foarte puternică de bucurie și relaxare, în ultimii ani am redescoperit sportul: înotul mai ales, bicicleta, pe munte și mai nou, caiacul! Când petreci mult timp cu copiii, înveți zi de zi să fii liber și să descoperi orice îți mărește orizontul de adult rezervat și nu, nu e regresie, eu zic că e „creștere" pe dinăuntru!

Iris Ordean

Fără titlu

Consider că a scrie un text pertinent despre contextul instituțional românesc în condițiile în care nu sunt înscrisa în acesta este o dovadă incontestabilă de aroganță. Luând în calcul faptul că viața mea profesională de până acum s-a desfășurat cu precădere în circumstanțe internaționale (instituționale dar și în inițiative independente), se poate spune că mă aflu încă într-un proces de aculturație vizavi de scena de artă contemporană românească. Deși păstrând mereu un ochi vigilent și ascultând poveștile de viață ale celor ce profesează în aceste structuri, acuratețea cu care aș fi capabilă să evaluez astfel de sisteme este totuși limitată. În schimb, voi vorbi aici despre două aspecte pe care le estimez ca fiind cruciale în cadrul procesului de curatoriat ce m-a caracterizat pana în acest moment. Voi începe prin a reflecta asupra efectelor globalizării artistice și a internaționalizării scenei de arta din acest moment; voi vorbi despre apartenența în procesul de internaționalizare inerentă, exemplificând prin prisma a două proiecte ce au avut loc în anul 2019, într-o lume pre-pandemica. Voi continua prin a interoga ideea de ,,specific'' în contextul curatorial propriu, urmând ca mai apoi să abordez mult problematizata relație curator – artist, atât de mediatizată, și totuși atât de crucială în cadrul domeniului nostru de activitate.

Asistăm la un proces galopant de internaționalizare a scenei de arta, iar scena românească nu face excepție. Deși acest text nu examinează filierele prin care schimburile culturale se realizează (deși un astfel de studiu este extrem de necesar), la o prima examinare se poate observa o evidenta evidențiere a mobilității artiștilor și lucrătorilor culturali înspre și dinspre teritoriul romanesc. Pe cât de binevenită, aceasta mobilitate și acest schimb intensificat aduce cu sine un proces de uniformizare artistică din ce în ce mai vizibilă, de multe ori (dar nu întotdeauna, încă) în detrimentul reperării anumitor elemente de specific local, atât de necesar în multe situații. În contextul acestui text, voi numi acest fenomen un ,,manifest internațional'', făcând aluzie atât la caracterul sau eminamente nomadic și internațional(izat), cât și la subtilitățile politice la care termenul ,,manifest'' face aluzie. Altundeva (Dosar Curatoriat, Revista Arta, nr. 43-44, 2020; dosar tematic coordonat de Ruxandra Demetrescu și Diana Marincu) vorbeam despre *nomadism*, ca o consecință aproape inevitabilă în lumea artei de astăzi, ce ne aruncă de multe ori în situații paradoxale. Stilul de viață promovat de nomadism a devenit o exacerbată necesitate profesională la care subscriu din ce în ce mai mulți membri ai breslei artistice actuale. Acest ,,nou'' mod de a trăi (reconsacrat acum ca o noutate, însă în sine existent de câteva milenii) este bazat atât pe o acumulare, pe o de-teritorializare a unor spații socioculturale într-o manieră eminamente deleuzoguattariana, dar și pe o diluție inevitabilă a unor parametrii rigizi, asociați cu vechile obiceiuri de sedentarism și de rigiditate naționalistă (unele reminiscente ale perioadei politice pre-decembriste, în cazul spațiului românesc). Nomadismul, așadar, aduce cu sine o internaționalizare fără precedent, reflectată în multe feluri în mediul artistic, de la posibilitatea de a fi domiciliat în mai multe locuri de pe mapamond, până la alegerea anumitor tematici și subiecte în munca artistică și culturală. Mai mult decât în multe altele, domeniul artistic este în general apreciat ca fiind mult mai ,,tolerant'', și mai ,,permisiv'' față de depășirea unor mentalități iactuale, rigide și discriminatorii, precum cele legate de naționalitate, preferințe sexuale, sau etnie (ca și reușim sa le depășim la modul real, asta este alta discuție).

În ce mă privește, mi-am pus adesea întrebarea dacă mă pot considera un lucrător cultural cu un oarecare ,,specific''. Pregătirea academică și profesională primită din afara granițelor României cu siguranță duce lucrurile la un alt nivel; rafinarea unei viziuni transculturale pe care pun mare preț, se compensează prin pierderea (temporară, ce-i drept) legăturii cu spațiul de exprimare artistică autohtonă. În momentele de cinism profund, mă simt ca fiind cu câte un picior în două lumi, dar nefăcând realmente parte din niciuna. Pentru un ochi extern, viziunea mea curatorială probabil păstrează ,,reziduuri'' culturale locale juxtapuse deopotrivă unor experiențe specifice traiului în diaspora. Relevante în acest sens sunt imaginile cu numărul 3, 4 și 5 atașate acestui text, ce reprezintă capturi personale a unor momente inspiraționale trăite în ultimii ani, cu precădere în medii internaționale.

În contextul rezidenței O vila pe cont propriu (A Villa of One's Own), organizate împreună cu curatoarele Anca Mihuleț (RO / KOR) și Isabelle Henrion (FR), eveniment înscris în cadrul Sezonului România – Franța 2019,[5] concepte precum transculturalitatea și comuniunea interculturală au marcat însăși nucleul funcționalității comune a participanților în proiect. În pofida proliferării

[5] Rezidenta artistica *O Vila pe Cont Propriu. O Rezidenta Mobila pentru 10 actori și două locații* (A Villa of One's Own. A mobile residency with 10 actors and 2 locations), a avut loc intre 21 martie și 29 mai 2019 în Vila Rohannec'h din Saint-Brieuc (Bretania, FR) și Cetate Arts Danube din Cetate (Oltenia, RO).
Artiste invitate: Adriana Chiruță (RO), Clara Denidet (FR), Aurélie Ferruel și Florentine Guédon (FR), Adina Mocanu (RO), Johanna Rocard (FR), Casandra Vidrighin (RO).
Cu participarea artiștilor culinari Luc Avargues (FR) și Claudiu Ciprian Popa (RO)
Curatoare: Isabell Henrion (FR), Anca-Verona Mihulet (KOR / RO) și Iris Ordean (UK / FR / RO).

,,manifestului internațional'' de care aminteam mai devreme – gândit ca o condiție implicită într-un astfel de proiect, atât curatorii cât și participanții în rezidența s-au confruntat cu întrebări și dileme referitoare la felul în care medierea și conviețuirea interculturala poate fi obținută în cele mai bune condiții. Internaționalizarea prezenta în mod implicit nu a mai constituit o unealtă suficientă pentru a satisface nevoile grupului. În consecință, rezidența O vila pe cont propriu (A Villa of One's Own) s-a transformat într-un exercițiu critic deosebit de util suprapus conceptelor de uniformizare internațională.

Și totuși, alte experiențe dovedesc contrariul, punând în balanță și relevând în același timp complexitatea acestui subiect. În cadrul școlii curatoriale The Autumn School of Curating, organizată de Centrul Cultural Clujean, prin proiectul ECCA – Centrul European de Artă Contemporană și Fundația Art Encounters Timișoara. Organizată în spațiul românesc (în Cluj și Timișoara), cursul a fost condus de curatoarea poloneză stabilită la Berlin Joanna Warsza, și a adus împreună un număr majoritar de participanți din spațiul european. Printre multe altele, această școală curatorială a reușit în mod activ și responsabil să estompeze granițele și barierele socioculturale și lingvistice inerente în cadrul evenimentelor de acest tip, printr-o serie de exerciții de critică și coeziune a grupului, prin vizitarea unei bienale internaționale de artă contemporană (Bienala Art Encounters Timișoara), dar și prin organizarea unei prelegeri și a unei discuții deschise vizavi de IAE (International Art English), o formă de jargon internaționalizat al limbii engleze ce se utilizează de către profesioniștii din domeniul artistic. În acest fel, păstrând caracterul critic atât de necesar în astfel de situații, The Autumn School of Curating a reușit să adreseze în mod direct problematici asociate diferitelor spații culturale și a globalizării artistice actuale.

Un loc important printre interesele mele actuale legate de sfera curatoriatului îl ocupă teoretizarea relației curator-artist, o temă deosebit de complexă și de dezbătută în ultimii ani. Dincolo de conștientizarea numeroaselor puncte de vedere prin prisma cărora putem aborda acest subiect, am fost interesată să descopăr unicitatea fiecărei interacțiuni cu artiștii și cu ceilalți lucrători culturali cu care am colaborat. Abordarea curatorială pe care o consider cea mai potrivită în acest moment implică o un dialog mai degrabă de lungă durată împreună cu artiștii cu care colaborez. În experiența mea, a fi curator nu a însemnat niciodată doar a te însărcina cu îngrijirea unei/or produse artistice (afirmație valabilă doar pentru arta contemporană, și aș îndrăzni să spun, pentru munca cu artiștii care sunt în viață), ci implică acompanierea unui artist pe un drum stabilit de comun acord.

Casandra Vidrighin, *Je m'appelle Gloria. Victoria, Gloria*. Documentatie fotografica a evenimentului final din cadrul rezidentei *O vila pe cont propriu*, Villa Rohannec'h, Saint-Brieuc, 28.04.2019.
Credit foto: Estelle Chaigne

Adina Mocanu, *UFO Festival / Festivalul extraterestru*, prima editie. Documentatie fotografica a evenimentului final din cadrul rezidentei *O vila pe cont propriu*, Cetate Arts Danube, Cetate, 25.05.2019.
Credit foto: Martin Wallmen.

Capturi de ecran ale secțiunii *mood board* de pe website-ul autoarei. Secțiunea poate fi interpretata ca o selecție curatoriată a unor momente inspiraționale traite de autoare in ultimii 5 ani, in contexte internaționale.

Capturi de ecran ale secțiunii *mood board* de pe website-ul autoarei. Imaginea reprezintă un cumul de capturi de ecran al filmului *notas sobre cuerdas / notes on rope*, o colaborare împreuna cu artista si regizoarea de lungmetraj Pilar Aldea (montaj video in lucru). Octombrie 2018, Formentera (ES).

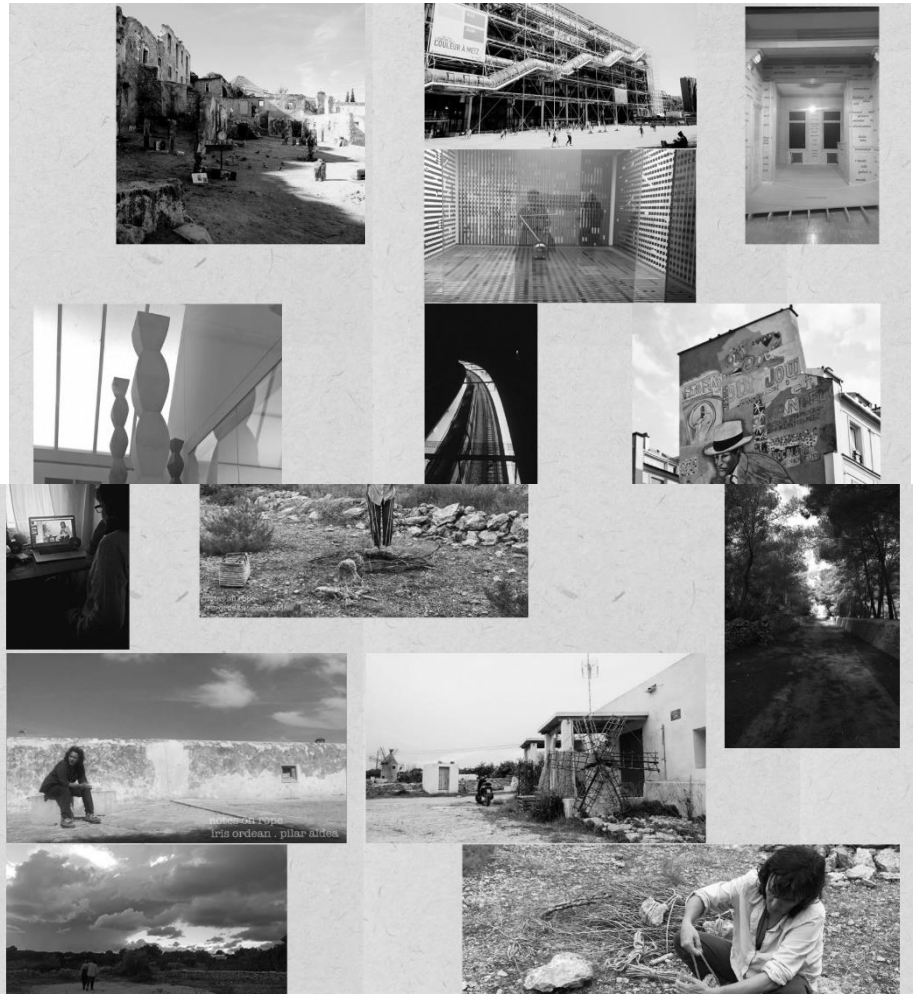

Valentina Iancu

Dragă Lia,

În primul rând mulțumesc pentru invitație, îmi asigură un timp important să mă opresc și să mă uit la ce lucrez cu intenția de autoistoricizare. Lucrez în haos dintotdeauna, într-o relație mai relativă cu timpul. Cu această scuză nu rezerv timp să reflectez suficient. Sunt pasionată până la varii obsesii de fenomenul istoriei, propria istorie însă nu s-a preocupat până acum. Practica mea este hibridă, fac foarte multe lucruri. Baza este textul. Scriu mult. Tot felul de chestii. Tone de mail-uri, aplicații, studii de istoria artei, texte curatoriale, poezii, aforisme.

În ultimii ani mă învârt în cercuri cu o dorință nesigură: fondarea unei instituții queer mai complexă, dedicată producției culturale, istoricizării, educației și suportului comunitar. E greu. O mișcare nu crește în această precaritate generalizată. La un moment dat, prin 2016, la scurt timp după moartea unui prieten apropiat, artistul și activistul Sorin Oncu (1980-2016), am visat un consiliu științific muzeal într-o arhitectură viitorist-SF. Discuțiile se învârteau în jurul programului instituției pentru anul următor. Pe geamul din fața mea se vedea blocul de la intersecția străzilor Mircea Vulcănescu, Calea Griviței și Bulevardul Dacia. M-am trezit cu revelația că această construcție se afla pe locul unui fost wc public care a funcționat în anii comunismului ca loc de întâlniri sexuale (cruising) pentru homosexuali. Mi s-a părut inteligentă idea de reconversie a WC-ului într-o instituție muzeală. În drumul meu zilnic spre MNAR am trecut adesea prin fața acestui WC contemplând imposibilitatea.

Muzeul culturii queer a devenit o instituție în imaginația mea, pentru care lucrez în câteva direcții.

Queer nu necesarmente ca umbrelă pentru diversitatea LGBT+

Queer în sensul de gândire critică non normativă orientată spre o înțelegere intersecțională. Discuția despre contextul istoric care diferențiază prin politici violențe de excludere diferențele specifice orientării sexuale homosexuale și neconformității genului cu sexul biologic este necesară în cultura locală. Queer adică acea producție culturală născută cu intenția de schimbare, cultura ca reacție, cultura ca demers activist din dorința eliberării de sub dictatura heteronormativă. Cercetez felul în care ne imaginăm evadări din hegemonia neoliberală actuală. Mă întreb des de ce gândim cum gândim despre homosexuali. Care este natura stereotipurilor care

articulează homofobia locală. De ce un popor creștin tolerează cu ușurință pe zidurile orașului mesaje de tip “moarte homosexualilor”. Sunt foarte multe întrebări care mi-au congestionat mintea ani de zile, plecarea la MNAR și acest timp consistent dedicat cercetării artei contemporane prin prisma teoriei queer este un program de sănătate mintală pentru mine.

Vara asta am învățat foarte multe lucrând cu artistul polonez Karol Radziszewski. Ne-am cunoscut acum doi ani la Berlin, in cadrul unei conferințe despre cultura queer în Europa de Est. În estul vestului suntem inexistenți din punctul de vedere al culturii queer. Estul corupt, vezi doamne înapoiat și naționalist ascunde multe. Chiar de noi înșine când căutăm să ne imaginăm pe sine prin comparație. Contextele istorice și interesele geopolitice ne separă mult cultural. Vestul este alienat. Gândirea radicală este comodificată, o altă culoare a diversității. Estul mai spera. Construiește narative noi, asimilează. Se auto-colonizează pe mai multe nivele. Karol Radziszewski reflectează la aceste dinamici ale diferențelor geografice. Vorbește vestului despre est. Are o practica foarte consistentă bazată pe cercetarea, arhivarea și explorarea creativă a artefactelor de cultură queer din Europa Centrală și de Est. Din 2015 acționează ca instituție culturală, Queer Archives Institute: un hibrid interesant care are foarte multe în comun cu arhiva ta. Același tip de pasiune pentru cunoaștere i-a orientat și lui Karol practica artistică spre istoricizarea acestor fragmente fragile de memorie. Nevoia de intervenție asupra diferitelor absențe care ne constitue mă bântuie, în alt fel, și pe mine. A fost o reală plăcere să descopăr o muncă artistică atât de consistentă dedicată istoricizării homosexualității. Îmi vine-n minte titlu manifestului ACT UP “Queer Nation”: “istoria este o armă.”

Cu acest gând m-am aventurat într-un proiect de cercetare mai amplu care își propune să aducă împreună comunitățile queer și aliații pentru imaginarea unei instituții de cultură locală. Nu sunt convinsă că îmi doresc să înființez un muzeu de cultură queer pe bune. Instituția muzeală cu toată istoria ei colonială este problematică. Admir programul Van Abbe Museum! Între momentul în care am visat Muzeul Culturii Queer la București viziunea mea era diferită, idealizam mai mult posibilitățile instituției muzeale, acum văd mai clar limitele. Astăzi mi se pare mai relevant ca modelul propus de Van Abbe Museum ca practică queer decât construcția unui muzeu axat pe istorie minoritară. Cimitirele astea de patrimoniu existente în toată lumea au nevoie de reinterpretare, limbajul artistic este o sursă de inspirație creativă care poate genera înțelegeri multifațetate. Istoria artei poate fi relevantă pentru societatea contemporană din nenumărate unghiuri de vedere, e important să se intervină periodic în imaginația depozitarilor “comorilor” umanității în instituții de

gândire critică, educație etc.. Ne-am așezat prea mult. Muzeele de artă l-au transformat pe Gombrich în biblia curatorilor. Caracterul permanenței unor expuneri ar trebui din punctul meu de vedere să dispară în favoarea valorificării spațiilor corespunzător nevoilor culturale actuale. Transformarea instituției muzeale este un alt subiect pe lista intereselor mele de cercetare, momentan imaginarea unui muzeu queer îmi ocupă mult timp.

Anul acesta am demarat proiectul de cercetare 20POST200. Muzeul Culturii Queer? cu sprijinul logistic al asociației Mozaiq, în cadrul căruia propun o primă sistematizare a cercetării despre care vorbesc.Am format un colectiv curatorial împreună cu scriitoarea Carolina Vozian și activistul Vlad Levente Viski și pregătim împreună o serie de evenimente dedicate culturii queer produse în România în ultimii 20 de ani. Am luat ca reper anul 2001, anul în care homosexualitatea devine legală. Anul viitor sărbătorim 20 de ani de la eradicarea articolului 200 care criminaliza activitatea sexuală homosexuală. Este o cercetare dificilă, un proces mai lent decât de obicei. Mișcarea LGBT din România este marcată de foarte multă violență, rușine construită și din interior și din exterior. Nu sunt ușor de digerat subiectele aduse în discuție.

Alt aspect foarte dureros al subiectului este faptul că lucrez cu artă contemporană, cercetez opera unori oameni din generația mea care nu mai sunt în viață: Ioana Nemeș, Adriana Jebeleanu, Sorin Oncu, Alina Popa, Mircea Nicolae. Sunt oameni cu o practică artistică queer care au lăsat în urmă proiecte artistice excepționale. Mi-e foarte greu să studiez arta lor, deși o iubesc, deși am obișnuința lucrului cu artiști morți.

Cercetarea 20POST200. Muzeul Culturii Queer? este într-un fel o formă de comemorare.

M-am relocat temporar la Berlin pentru o oarecare distanță de această istorie. Descopăr aici o comunitate LGBT mare în diaspora românească, oameni care nu și-au găsit liniștea în România. În societatea în care unii nu au loc să trăiască am impresia că este imperativă o schimbare. Îmi doresc o schimbare.

Cu drag,

Valentina
2.10.2020
Berlin

Ryszard Kisiel, Public Toilet, crusing spot at the crossroads of Grivita, Dacia and Mircea Vulcanescu streets, Bucharest, 1985.
Courtesy of the Queer Archives Institute

Anca Mihuleț

(...) „During my studies, curating was pretty cryptic and a power profession – few people had access to the type of curating that is now happening extensively.(...) In certain cases, I prefer working with the same artists because we already have a mutual understanding – of a moment, a phenomenon and a practice – which translates into respect for the job each of us does.(...) Political...I always think about the Romanian context which is hyper-politicized. I've decided to stop being political and to find the missing piece – I often joined the aesthetic field, personal decisions or histories that have a political stem.(...)When I mentioned earlier that art can create self-sustaining worlds, I was also thinking whether art's role shouldn't be that of asking questions that aren't asked. Specific political questions are already asked in specialized political contexts. I can't tell whether those who engage in art can ask questions in this same manner, or answer them with these same tools – perhaps it is worth asking the questions in the background, or the little questions hiding behind the big question.(...) It's hard to self-evaluate, but I would say that I generally try not to stray very far from my professional path. I think the personal trajectory is needed in any profession, it makes us aware of our temporary presence on this earth, it gives us consistency and prevents us from self-instrumentalization. For me, curating was also a way of learning about the world, of understanding it. In art, you learn to learn better.(...) I am interested in the exhibition technique and the way in which you exhibit an idea, because an art show means so much more than that. I also see a ritualistic dimension: the way in which you prepare the show, the context, the ways of finding a space". (fragments from a dialogue with **Cristina Bogdan**)

„Cred că acum nu mai trăim într-o singură lume, ci mai degrabă experimentăm lumi în lumi. Experiența individual a devenit atât de puternică, încât generează un univers distinct. Suntem conectați tot timpul, schimbăm idei într-un mod spontan, ne confruntăm cu avatarul nostru prin folosirea facebook-ului sau a instagramului. **Așadar, am intrat, deloc timizi, într-o nouă eră, în care trebuie să învățăm să ne situăm, să selectăm, uneori chiar să devenim curatorii experienței cotidiene"**

(fragment din dialogul cu **Oana Ciucă Lazăr** în **Capital Cultural**).

#AccessArt „interviuri despre parcursul artiștilor români și al spațiilor care au susținut scena de artă contemporană românească, influențe, creativitate și programe estetice despre arta contemporană românească 1989 - 2020.

(ACCESS ART este un program online cultural, finanțat de Ministerul Culturii prin programul Acces Online, cofinanțat de Consiliul Județean Timiș, partener strategic: Fundația ArtEncounters toate lecțiile vor putea fi găsite și pe canalul nostru de Youtube).

(http://bit.ly/youtube-ACCEESSART) și pe www.tmcult.ro/accessart"

Interviuri cu curatori despre arta contemporana românească – fragmente

Bogdan Ghiu Artă și spațiul public „Arta în spațiul public aduce monumente, dar și altceva decât monumente (mici obiecte sau dispozitive, instalații sau intervenții), care conștientizează în rândul oamenilor necesitatea de a se cunoaște și vedea unii pe alții ca o comunitate. În spațiul public societatea se recreează și găsește un loc în care întâlnește simboluri politice, economice, sociale sau religioase."

Cristian Nae Arta conceptuală în România „Ce te face să fii artist și ce anume face o lucrare să fie considerată artă? Cristian Nae vorbește în această lecție despre arta conceptuală în România după anul 1990, cum a început ea și despre câteva mecanisme care stau la baza acestui tip de producție artistică, care de cele mai multe ori este mai puțin seducătoare vizual la prima întâlnire".

Daria Ghiu Pavilionul României de la Veneția „Bienala de la Veneția este unul dintre cele mai importante evenimente din lumea culturală internațională, un dialog cultural cu lumea artei contemporane. Prima participare a României în cadrul bienalei a fost acum mai bine de 100 de ani, iar în acest interviu, Daria Ghiu ne povestește istoricul expoziției Internaționale de Artă de la Veneția și drumul pe care l-au parcurs artiștii români care ne-au reprezentat țara".

Diana Marincu Curatoriatul - repere istorice „Care e rolul unui curator? Cum și-au lăsat de-a lungul timpului unii curatori amprenta asupra tendințelor din lumea artei contemporane? Diana Marincu ne vorbește despre cât de importante sunt în viața unui curator: relația cu artistul, mobilitatea, asumarea unui discurs, un punct de vedere ancorat în prezent și nevoia de a include mai multe perspective".

Irina Cioș „**Arta participativă** în România...atunci când artiștii sunt preocupați de întâlniri cu comunitățile și fac loc unor interacțiuni creative, putem spune că vorbim de o manifestare artistică ce poartă numele de artă participativă. În acest tip de artă angajată sau socială sau relațională, artistul interacționează cu oamenii într-un mod în care nu aduce doar el conținutul estetic, ci lucrurile se întâmplă împreună cu cei implicați în procesul creativ”.

Daria Ghiu

Liviana Dan „pentru mine **curatoriatul** este mai mult o practică decât o teorie (…) curatorul este un fel de catalizator de atelier, este partea cea mai frumoasă, să stai în atelierul artiștilor să lucrezi efectiv cu ei să încerci să le găsești contextul și să-i ajuți să ajungă cât mai sus în această grilă…curatorii mari pot să facă și să rupă cariere de artiști…eu sunt un curator care face expoziții (…) trebuie să-i cunoaștem pe artiști, eu

cred că tot ce am învățat în instituțiile noastre în curatoriatul nostru și scrierile noastre am învățat de la artiști”

Olivia Nițiș

Arta feministă

„Mișcările feministe au adus cu ele în creațiile artistice o altă perspectivă asupra dinamicii existențiale. Teama de a li se atribui eticheta feministă s-a simțit în rândul artistelor din România, astfel că, la noi în țară am avut de-a face cu abordări destul de timide.

Olivia Nițiș explică ce înseamnă arta feministă, originile ei și o descrie ca fiind un instrument critic care încearcă să schimbe mentalități sau să ne determine să gândim în alți parametri”.

Valentina Iancu

„Am găsit un interviu superb cu fondatoarea ODD și a revistei Arta-online, **Cristina Bogdan**, altă minte superb, plină de energie și inițiativă care s-a retras din scena românească unde solidaritatea este o ficțiune suprarealista și energia creativă un păcat:

"For many years I was doing time instead of creating: I had been misled to think that my role was to build connections and thus ensure the visibility and relevance of others. I worked selflessly and sincerely. Until I learned the hard way that the more I acted like an organiser, the more people wanted me to obey their orders: that meant

keeping me tucked well inside the curator's box, from where I could only utter praises for the artists I promoted. But the real beauty of ODD was the assemblage of all of its infinite vibrating details, an assemblage which gave birth to a spiritual being; it was a work of love, my love, and the closest thing to art I know. Only those collaborators who cared to match that labour are for me truly intelligent. Those who treated ODD as a link to the next best thing have probably seen some of their ambitions decompose before their eyes – or they are still clinging to sad notions of visibility. I used to think it was important to work with friends, but I refined that thought: what is important is to create connections to subjectivities of all orders. This also means that more often than not, people who just happen to be in your vicinity don't make a community. Better to use your own brain to think and re-organise the conditions of the world you live in. Even if you are its only inhabitant"...

http://blokmagazine.com/qa-odd-bucharest/?fbclid=IwAR2d-uRq1I1RVy6s4el7OxKoFgi2jvUOqnW9R6SXeGlGMVdj-DgZKY5MEd8

Raluca Voinea

„Raluca Voinea is one of the most respected curators on the Romanian scene, activating via tranzit Bucharest, as well as independently, in projects that question the public space. Through her work, Raluca facilitated for numerous artists the access to vital resources and has represented an ethical stance in a generally difficult context.

I see this series of interviews as a document that could help young people learn how to become curators. This is why I would like to start with your studies.

College is the most painful subject of all. I studied AHT (Art History and Theory) at the end of the 90s – a school belonging to the category "what to to do when you're not interested in your livelihood, when your existence does not depend on your studies", all very elite, 10 spots in the whole country, serious entry exam, you could't get in with just your baccalaureate grades, there was no mandatory reading list, just the possibility of practice – hopefully with someone who could intervene in the selection process, although this wasn't my case, but I did prepare with someone that knew the requirements (Ruxandra Ionescu, the director of Ploiești's Art Museum and a teacher at the Art High School; unfortunately she suddenly passed away shortly after I graduated so we never had the chance to further discuss my experience). Surprisingly, I got accepted on my first try. I had just finished 5 years of pedagogical high school – I had a secure workplace, this is why I could choose to study there, I had nothing to lose.

I gave up the teaching position I was offered and enrolled full time; with my parents' support, I did not have to work. But college turned out to be like nun school – something I will never forgive. Everywhere you looked there was medieval art, visits to churches not just for the iconography, but for the dogma as well…It was pretty sad: on one hand you had a myriad of possibilities, on the other hand there were too few people that could help you navigate these possibilities while you were forcibly fed the same type of food *ad infinitum*. If you suddenly started complaining in your forth year you were met with reproach – for example if you had something to say about Răzvan Theodorescu's excessive number of courses within the university. I hope things are different now: there is another dean, there are new people. For example, back then there was a single contemporary art course with Mr. Adrian Guță; there was no system for optional courses, there were no parallel courses. The internet came to be when I was finishing up my studies; back then Romtelecom would bill your waiting time in addition to the time you actually spent online: information was literally very expensive. It was obviously a shock: after years of studying Byzantine or Renaissance art with black and white projection slides, one could find a much bigger world online. There was a small compensation: the trip to Italy. But it was no different; to get an idea of the general interest for contemporary art: we went to Venice in a Biennial year, but earlier in the year before the opening. We saw mosaics and frescoes, all in byzantine style if possible. It was an eye-opening trip; for many of us it was our first time abroad. When you realize you are more interested in contemporary subjects and there is no one to turn to for advice, you make it on your own. One finds books, one book leads to another, but there is no one there to shed some light. For me, it was the French Institute where I was able to find the books I needed.

Did you visit art exhibitions as well?

There were very few and I wasn't in the habit of visiting them. The MNAR collection wasn't even open because the building was being renovated at the time. I didn't visit artist studios that often either, only when there were open studio days; I wasn't in the habit of directly visiting artists and catching up on their work. At least our department was within the University of Arts: it did not matter that we only had partial contact with the other departments, at least you felt that your studies were related to artists and art works. But we rarely communicated with "craftsmanship" students (haha, I haven't even looked up whether it's still called that). I can't remember if the photography and video section was up and running back then; can't remember when the NEC was founded but I remember I went to a few conferences there, maybe after I graduated.

So you got to contemporary art via books.

Mostly yes, and it already was passé art: when I was reading ArtPress, the art I read about was already classic. I remained in the theoretical zone for a long time because I lacked sufficient information on artists or works to have the confidence that I truly understand them. I wrote my bachelor's paper on aesthetics, on the sublime. I was the only one who ever wrote their paper under the supervision of the Aesthetics professor who was generally disliked because his course was the analysis of *The Critique of Judgement.* The curriculum structure wasn't to blame, it actually gave you a broader perspective which you couldn't get from somewhere else. But the lack of people and resources to back up these courses was depressing. In the meantime things changed and the University started catering more to the students rather than the professors who had to teach there indefinitely.

When did you break away from the academic context?

When I met Dan and Lia Perjovschi. Their studio was located inside the University, but I never got to visit it during my studies. I spent two years around them, a time when I recovered everything I lacked during school. They were my door to everything contemporary, but I was also exposed to a completely different approach: you are no longer competing, you are in a place of knowledge where it is more important to share than to keep for yourself; art is not an isolated place, it is linked to everything else; the art space is one of generosity, curiosity, change and constant learning. I met Dan and Lia in 2002 when Edi [Constantin] and I proposed them to do an interview – we wanted to make a series of filmed interviews with contemporary artists; I went to their studio and the first meeting lasted six hours. I went together with Edi and a roommate, Oana Râpeanu, a film student, who had a camera, a VHS I think.

In the meantime you had graduated. Did you start you working in the field?

It took me about a year to figure out what I wanted to do. Then I got a job at MNAR, in the recently opened Education department where I remained for two years. It was a mostly boring job: the ones who usually solicited guides were official delegations who only checked the visits in their to do lists, they weren't really interested in what they were seeing. The museum's collection was always the same; I found a small avant-garde display to be interesting, but unfortunately it did not attract too many visitors. But overall it was ok, the department was young, we were all the same age, there was a certain energy; my office was in the attic with a view towards the Palace Hall, we had plenty of ideas, we would also do education programs for children where we did our very best. I worked with Angelica Iacob and Doina Anghel who later became my colleagues at E-cart.ro (Angelica was actually the co-founder of the E-cart.ro association; together with Edi, they took care of the papers back when I was

still in London, we worked together for a long time). In any case, the department grew and it became one of the first in the country that experimented with all kinds of museum educational formats. Raluca Bem Neamu, who ran the department for many years, together with other colleagues, still work in the field, are part of NGOs or the private sector (those who left MNAR).

How did you end up at the Curating MA program at the Royal College of Art in London?

In 2003, a group of Royal College students came to Bucharest together with Claire Bishop to see the Iași Peripheral Biennial as part of their foreign journey. Lia Perjovschi invited all of us to dinner at the TNB terrace, *The Motors*. Claire told me about the course and asked if I wasn't interested; it all seemed sci-fi to me: the idea of curating, the idea of taking this course and the idea of London. During the same year, in September, I went to the Istanbul Biennial. Meanwhile, we (Edi Constantin, Simona Nastac, a programmer friend, Mădălin Geană and I) created the online magazine *e-cart.ro*; we made this decision on our way home from the Peripheral, when we realized that someone needed to talk about it. We still solemnly keep a piece of paper with the summary of our first issue that Simona, Edi and I wrote on the train ride home. The magazine was online from the start, we knew we could not afford anything else. It was a way of learning about contemporary art by directly writing for the magazine, inviting artists and critics to write and translate texts (the magazine was bilingual from the beginning). Obviously, everything was self-thought, including our navigating through the virtual world, accepting its limitations (I remember during our first issue, the website would constantly crash because there was a cleaning lady who always unplugged our server when she cleaned up). But coming back, I met Claire in Istanbul during one of the Biennial parties. I kept in touch with her and she asked me again if I wasn't interested in applying for the master's program. Sometimes it doesn't even matter how badly you want to do something, but rather what counts is that someone encourages you to go into one direction. Mrs Ruxandra Ionescu, who trained me for art school, along with Lia and Claire were the people who showed up in my life at the right time. So I applied, I went to the interview and I got accepted on the spot, problem was how to pay for it. I found a scholarship via the Ion Rațiu foundation that helped with the rent and food, but there was still the problem of the college tuition. Romania wasn't in the EU at the time and we were seen as *overseas*: the taxes ranged to tens of thousands of pounds per year.

I thought this course was totally supported financially at the time and it was only recently that this ceased to happen.

It was financed in the sense that there were a lot of money for the course and scholarships for British and EU students, but not for the ones *overseas.* I waited until the last possible second, I was only able to obtain this *living expenses* grant via the Romanian subsidiary, but it was already August and if I wasn't there in September on the first day of enrolment, everything was lost. I was in Câmpina when Claire called to tell me to get my visa, that everything would be ok. Teresa Gleadowe, the course's director, found a way and a foundation would cover my tuition fees.

I am surprised to hear RCA sponsored students. They wouldn't do the same today.

Teresa was the one who managed to make up the most international course in RCA history. But all that changed soon after she left. It all happened very fast. Thursday I went to get my visa, I didn't get it so I went again on Friday; meanwhile, Teresa called the embassy and that's how I got the visa, otherwise I wouldn't have been able to prove that I had sufficient funds to support my stay in London for two years. On Saturday I packed my bags and left on Sunday. I had no idea where I was going to live. I was lucky with Simona [Nastac] who got accepted at Goldsmith and was already settled in London, so I stayed with her for my first week.

Was RCA brilliant?

Yes, I think we should have a separate discussion about this topic! At first, there was nothing I could compare it to. It was all very fine, but this was a system that prepped you and offered a lot of opportunities if you chose to remain there. I graduated in 2006 and if I stayed in London for a while longer, it wouldn't have been so difficult. But I didn't want to stay there anymore, it was clear to me that I needed a break from London. I took an internship at the Van Abbemuseum, then I returned to Romania and shortly after I took this job with Marius Babias for the project *Bucharest public space 2007*, which lasted a year. The Goethe Institute was the main organizer and I finally had a well-paid job that enabled me to move back to Bucharest and work in the field. It may sound dramatic, but back then it was impossible to stay in London even for a week after graduation with no money. No job was enough, you needed livelihood to live. At the same time, my internship was paid by the college with the possibility of getting hired after; some of my colleagues found work in the field right away – entry-level jobs, not as custodians, but decent positions nevertheless. But I, for one, felt that I don't belong there, that I can do something more motivating. The experience itself was also very tiring: the fact that the school was paying for my taxes came with certain obligations, the course was basically a full-time job. I was lucky I didn't have to work, to have side jobs, but everything was very precarious, I needed a break.

You had a big graduation project; did you work on other independent projects during the course?

No, I only did projects via school, I didn't venture on my own. The final project was a group exhibition called *Again for tomorrow;* we were 13 curators and we chose 13 artists after a tough negotiation process that ended up in tears and blackmail. The exhibition was at the Kensington gallery, we even had public programming. The process of organizing the exhibition involved all the activities we learned during the course, from visiting exhibitions and openings to taking trips via the course. At the end of the year we had to decide where to go: some of my colleagues went to South America (Argentina and Chile), while the four of us who remained went to Eastern Europe for three weeks, from Istanbul to Budapest to the Balkans, with all means of transportation. For me, it was my first time visiting some of these places like Sofia, Tirana or Skopje. It was interesting from a practical and theoretical perspective: I ended up back in my region via this London detour. I read Marx for the first time in London, I had to go to London to be able to visit Sofia, I went to London to write about the East because my master's dissertation was about Eastern European exhibitions. During this trip I met part of the artists selected for the final exhibition. We had an immense budget, 40.000 pounds if I remember correctly, and the selected works were very good, the exhibition sustained itself as a whole, the links between the artists were not random, we had discussed every detail beforehand – basically, there was no possibility of failure with this project. Usually, the RCA exhibitions were not seen as student exhibitions.

What do you feel you've gained after this course?

The completely different way of working compared to UNArte. We had round table discussions instead of courses where we just sat at our desks and listened; Teresa would invite specialists that were passing by through London each week to talk to us about their practice. It was fascinating but it also got frustrating after a while – I was at an age where I wanted to act rather than to just listen to other discourses. But the fact that I had contact with these people gave you numerous perspectives, I realized there were no formulas, no sure way, there was nothing more important that something else in this field so I could do absolutely anything, from working in the public space to working in museums, small galleries, radio shows or publications. I gradually detached myself from this college because I realized that it was operating in a very western and very established context and if you wanted to do something else, what you learned or the people you met weren't of much help.

One thing is certain, RCA makes you a professional.

On the other hand, the school did prep you for that specific reality, but only a certain kind of reality because it was part of an elitist bubble. I would take the 38 bus from East End to Kensigton every day and I would pass through all these other parallel realities, I would see the border behind which everything was changing and I could clearly see where this school belonged. The London experience was very important, so was the fact that I lived in various areas of the city.

Tell me about the first project you were involved in after you returned to Bucharest, Bucharest public space 2007.

I was to project coordinator, meaning the person in charge of everything. The project was curated by Marius Babias and Sabine Hentzsch, they invited the artists. It lasted nine months and had various components; there were spring activities – a conference that launched the project – then we launched the website that was managed by Edi (who also designed it) and I, published by *E-cart.ro*. Then we had the projects during the fall. The artists were Romanian or from Romania, the projects were commissioned either for the city, or in the vicinity of the public sphere – for example h.art coordinated a space for projects that was open daily, where they bought groups who, at the time, were pretty marginal and invisible, to talk about their rights and ways of making it in a patriarchal and hateful society. (...) Goethe was supporting this project when Romania was entering the EU and Germany was presiding over it. We had funding from various sources: from Allianz Kulturstiftung, from ICR who was under Patapievici at the time, who was very open. It was a pilot project and Marius' wish was that a Romanian institution would take over the idea and transform it into a permanent institution where public art does not just involve statues on horses or tricolour benches. Nothing like this was done for a long time. I had a very good relationship with Marius, he wasn't just a simple handyman, on the contrary, we did a lot of activities that I myself did later as a curator. I was involved in all the projects from the start. It was an important experience: Marius had a different working style from Berlin and this was my first real job in the field. I was trying to use my experience as a museum mediator to negotiate with the state institutions but I realized it was impossible: it's one thing to mediate a 19th century painting and something else to mediate a project in the public space that doesn't even exist except in the form of a sketch when we presented it to the authorities. People are not in the habit of imagining something that does not exist yet and are used to say no, it's more simple. But with all the institutions backing us up, it wasn't so hard. Oana Lăpădatu, project assistant at Goethe, was also involved; she did the contracts and general bureaucracy – all the activities that take up most of my time that I fortunately did not have to perform. I tried, in a symbolic way at least, to take

Marius' idea further: when I returned from Berlin I founded *The Department for Art in the Public Space* as part of E-cart.ro.

What was your Berlin experience?

I had a six months scholarship to work for the Berlin Biennial as assistant curator. I arrived pretty late – I got there in January and the Biennial would start in April – so I only caught the end of the organizing process, when things were already settled so I did not really find a role for myself. The grant was from IFA, a foundation in Germany that granted scholarships for curators, researchers, museum professionals to visit a German institution for six months. The institution applies and then sends the invitation your way. During each Biennial, the Berlin folks would attempt to bring someone via this grant so they wouldn't have to pay them. It wasn't what I imagined. I worked with Adam Szymczyk who turned out to be a very difficult person, the kind of moody star curator. And because I arrived so late in the preparation process, Adam found me a project which I would handle and have autonomy over. In one of the Biennial spaces, the Schinkel Pavilion, there were six exhibitions curated by artists. They already worked within the Biennial and had been invited to answer with a project for the practice of an artist from another generation, some of which weren't even alive anymore. It was a difficult pavilion with glass architecture which was hard to integrate in a contemporary art project. One of the most interesting aspects of my work there was my collaboration with a team of technicians that installed the exhibitions. I didn't do much, let's say I supervised the entire process and I sometimes mediated. If you are working with good artists who know what they want and a production team that is not only ready in time, but also finds solutions, there's no point in getting too involved; instead, you learn a lot, you use that time for research and dialog with the artists.

And sometimes it is very interesting to take part in the intimate work process of a good artist.

During that trip with the RCA group in Eastern Europe, I went to Mladen Stilinović's apartment. He told us about the 70s space that he was managing: his principle was to give the key to the artist and return during the exhibition opening. This was my curatorial principle for a long time.

In 2010, when I started to be interested in curating, in Bucharest there was this idea flying around that a good artists does not need a curator.

Unfortunately, the curator ended up playing an important role in the life of an artist, but I don't think this was the initial role. Initially, the curator of a museum would take

care of the works belonging to artists who were no longer alive; then, their role was not to influence what artists do and what they display, but to maintain a link between the fragile art world – which is sometimes self-sufficient and other times it is in danger of being attacked by all kinds of demons – and the rest of the world. I think the most interesting aspect of a curator's work is the way in which they maintain this link: the institutions you build in order to make this link authentic and interesting for yourself as well as for others while avoiding to instrumentalize the content.

*There are various contexts in which one can do a curator's work: one can work with archives, coordinate group exhibitions where coordinating the artists is an important part, organizing live events (…) fragments from an interview b*y **Cristina Bogdan** https://revistaarta.ro/en/curators-3-raluca-voinea/)

Simona Năstac

'There is already a good deal of art that has been and continues to be made that engages with injustice, racism, classism, sexism, authoritarianism, cultural genocide, and environmental degradation. We can embrace that history and take strength from it. We know that during economic downtowns, conceptually driven and socially engaged art gets more attention from the press and the public. But much of it falls outside of what traditional institutions and galleries can manage because it does not take the form of objects — it involves performance, pirate radio, public art, digital interventions, multiples, DIY publications, and social practice. Museums have a much easier time absorbing this kind of art long after the fact — when the artists are dead or nearly dead, the Bohemia they inhabited is gone, and the issues that troubled then are past. When arts professionals bring the troubles of the present into the holy spaces of high culture and finance, they are far less welcome, despite the recent parade of declarations from arts institutions in support of Black Lives Matter.

I don't think we need "new" art. The arts professionals that have been protesting in the streets and sending out declarations on social media are calling for institutional changes, not new aesthetic movements. They want to cut through the pieties that circulate in academia and arts institutions about art as a calling because they are struggling for survival in a milieu that pays lip service to high-minded values but is perversely unequal in its distribution of resources. They want to stop allowing "awareness" of diversity or sensitivity to racism to substitute for the implementation of policies that chip away privileges of the one percent. Equity won't be achieved by a new biennial, another emerging artist of color survey, or a record auction sale by a Black artist.'

Cultura vizuală

"Chestionarea așteptărilor filozofice, ideologice, estetice, sociologice, politice, morale…

Critica/analiza, mediere…(Istorie culturală, Geistesgeschichte, judecăți contemporane…gândire critică…)

Elementele lucrării de artă - formă , conținut, context…

Are criticul ceva de câștigat/pierdut în critica ei/lui?"...

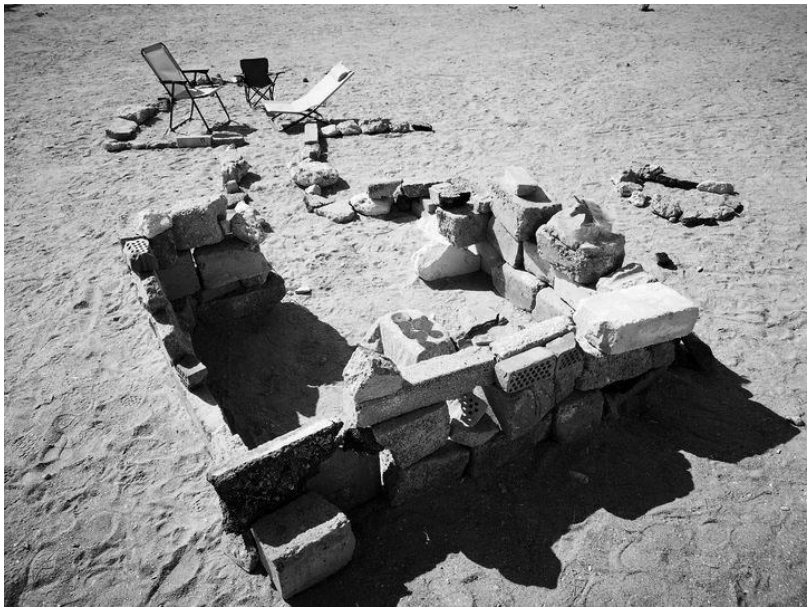

Re-evaluation of the Art World is necessary and healthy

„Do we learn from crisis?

Although the peak of the COVID-19 crisis is perhaps still to come for most of us, it is clear that the pandemic will end someday and that humanity will survive, yet it is equally clear that the world will have changed inexorably. What it might look like, how will our value systems have changed as well as our attitude towards things, other people, and art – are questions that Arterritory.com has posed over these last days (in the form of an email interview) to many people intrinsically involved in the art world.

The opinion of Daniel Hug, the art director of Art Cologne

How do you feel in this new reality which is neither a book nor a sci-fi film, and is happening to all of us in the here and now?

I go back and forth between being optimistic and very nervous. I'm worried most about the effects of misinformation and, of course, the people out there who don't have the means and resources to deal with this situation.

COVID-19 has achieved in a matter of months what the climate change movement and frequent formal meetings between heads of state have failed to. Everybody talked about the need to 'get out of the bubble', but nothing ever really changed. The emergence of the coronavirus has served as a kind of 'higher power', showing humans their true place in the planet's ecosystem.

The question is, are people even capable of comprehending this 'shutting off' of the world that we are in right now? Can we learn from it, and is it possible to permanently retain what we learn? So far, modern society has responded to the situation by pushing the economic shutdown button (taking into consideration that the virus is not quite as wholly destructive as the plague). Yet the question is much more fundamental than that. Once it is all over, will people realize that we need to change? Will we come out of this better than when we entered? Or perhaps in the future, when we look back on this, it will turn out to only have been 'a gentle warning'...?

When Covid19 passes, things will return to the way they were before, except most people will be a bit poorer. Despots and right-wing politicians will use this to set forth their xenophobic agendas; events like this tend to exacerbate the situation already on hand.(...)

(...) **The crisis has hit the art world very seriously. It's almost clear that art institutions and structures and artists should find new tools on how to survive and how to deal with the post-pandemic consequences. Calling to save the art world curator Hans Ulrich Obrist in London mentioned Roosevelt's "Federal Art Project", Manuel Borja-Villel, the Director of Museo Reina Sofia was calling for a Marshall Plan etc. What would be the tools that could help artists and the art world survive?**

Despite the negative effects on the economies of the world, a cleansing, or re-evaluation of the Art World is necessary and healthy. Most artists before COVID19 did not sell, few artists today can actually make a living from their Art.(...) the 80s boom market; the glamour, money, celebrities ...Apart from art magazines like Flash Art and Artforum, nobody seemed to give a shit about contemporary Art in the 1990s, which is generally how the art world always was until the noughts... was a smaller and more intimate art world – normal people could buy art, art was actually affordable, and most importantly, art was more intelligent...One really got the impression everyone involved in the art world in the 1990s did it for the love of art, not the money. ...I don't want to downplay the importance of the art world, but the last thing we need to do is artificially support the art market. Art institutions and non-profits need help! The art market will be fine, it has weathered much worse. We need to find ways to help all people, not just the art world.

Do you have a vision of what the art scene will look like? What will be the main shifts and to which direction will they shift?

In the most extreme scenario, only the absolute core of the art market will remain. Gagosian will still be around, most serious collectors will remain, most of the young galleries will continue, the secondary market dealers will be fine, the big auction houses will remain, prices for names from art history will rise, the market for Modernist artists and blue-chip post-war artists will remain. The mid-level dealers will have problems, so will the trendy over-priced artists, and young artists whose work is being sold for over €50,000. Most art fairs will suffer, many art fairs will stop due to fewer galleries existing. Things will become more local, less global. The art world is pretty predictable; what is not predictable is how nations, economies, politicians, and industry will weather this crisis. I'm guessing about 85% of businesses out there will be impacted negatively, while around 15% will profit from Covid19. The world will suddenly have new top dogs, new has-beens, new concerns and values. How the art industry will be affected remains to be seen, but a correction in the Art Market has been long overdue". (**Arterritory.com2020**)

Could Empty Museums Be a Good Thing?

(...)" how we handle history are nothing new. Questions of ownership and restitution, to whom culture belongs and the ways in which history is used to construct wider contemporary ideological positions are not only part of postcolonial and postmodern interrogations of culture but have been for some time. They are an intrinsic part of culture itself.

(...) Void-as-museum is not a new strategy. Think of the huge emptiness created in the heart of the old Bankside Power Station when it was converted into Tate Modern at the turn of the millennium. Excavating the already large turbine hall created a space in which the scale of old industrial production was transferred to cultural production. And in doing so, it demanded a new kind of art emerge that could respond. Two decades later though, post-industrial cultural spaces don't have the same spark. But a post-museum cultural space, now that would be something. Perhaps, indeed, it should be the next thing.

Since Tate Modern opened in 2000, the idea of the museum has been propelled by frantic expansionism: vast new acres of galleries, ever-bigger blockbuster shows, demands for ever-increasing visitor numbers and revenue streams. Much of this is propped up by individual benefactors, corporate sponsors with wealth derived from oil, pharmaceuticals, banking and cheap labour. This idea of growth – especially in a post pandemic world – has created structural tensions that threaten the very model of the museum they intend to support. Even in its pomp, the museum as a form of spectacular entertainment, forever chasing something bigger, had become banal. It's the other things that have begun to capture the imagination of curators – collection centres where the backstage machinations of cultural production are made visible, engagement with communities and places outside of the museum walls are all signs of a new emerging idea of what such an institution might be.

(...) But equally it might offer an opportunity to explore alternative possibilities of the museum: to reverse the Enlightenment trajectory of the museum as a site for the top-down production and policing of knowledge, as a public space, in which history is a spectacle, disseminating the aura of the authentic, so that the past is used to fabricate the future, a future fixated with objects. Most of all it offers the chance to accept doubt and to project questions into the spaces in which history is narrated. Which, in turn might lead to a different kind of public space in which many more narratives might be explored". **(2020artreview.com)**

unele instituții ca la noi

în lunga listă de adaptări locale pretențioase MnAC în Palatul Parlamentului (mai mult spațiu alternativ decât muzeu) …Art Safari anunțat ca Muzeu Temporar, Pavilion de Artă (de fapt expoziția cu de toate a casei de licitații Artmark…Muzeul copilului un spațiu improvizat cu un design de tranziție… Kunsthalle Bega un kunsthalle privat…

Coco Fusco

We Need New Institutions, Not New Art

„Coco Fusco writes on why “equity won’t be achieved by a new biennial, another emerging artist of color survey, or a record auction sale by a Black artist.”

Hyperallergic has partnered with the Ford Foundation to publish select pieces from the foundation’s ongoing series Creative Futures. In the midst of the COVID-19 pandemic, the Movement for Black Lives, and other epicenters of social upheaval in 2020, the foundation has commissioned 40 provocations from creatives working in journalism, documentary, and arts and culture. This provocation is by Coco Fusco, on the theme of “Artmaking” — about the work and practice in art.

The prompt given to writers for these Creative Futures provocations references “reexamining our shared myths of justice and equity.” For those of us who live with injustice on a daily basis, this feels like a ruse. I’m skeptical about the idea that artists should whip up new works for a liberal elite that appears to be open to “heart-wrenching” tales of injustice and an “uplifting” imagining of better futures. Artists have been asked to do that before, and, after a brief period of what Herbert Marcuse termed “repressive desublimation,” during which we’re supposed to supply quick and shallow responses to complex issues that essentially end discussions before they really begin, we’ve encountered backlashes of all kinds. We’ve been called too simplistic, too strident, unmarketable, not representative, and anti-art — and then we’ve been forcibly disappeared from the art world landscape when critics and curators “discover” new trends and funders roll out another pressing agenda.

(...)There is already a good deal of art that has been and continues to be made that engages with injustice, racism, classism, sexism, authoritarianism, cultural genocide, and environmental degradation. We can embrace that history and take strength from it. We know that during economic downturns, conceptually driven and socially engaged art gets more attention from the press and the public. But much of it falls outside of what traditional institutions and galleries can manage because it does not take the form of objects — it involves performance, pirate radio, public art, digital interventions, multiples, DIY publications, and social practice. Museums have a much easier time absorbing this kind of art long after the fact — when the artists are dead or nearly dead, the Bohemia they inhabited is gone, and the issues that troubled then are past. When arts professionals bring the troubles of the present into the holy spaces of high culture and finance, they are far less welcome, despite the recent parade of declarations from arts institutions in support of Black Lives Matter.

I don’t think we need “new” art. The arts professionals that have been protesting in the streets and sending out declarations on social media are calling for institutional changes, not new aesthetic movements. They want to cut through the pieties that circulate in academia and arts institutions about art as a calling because they are struggling for survival in a milieu that pays lip service to high-minded values but is perversely unequal in its distribution of resources. They want to stop allowing “awareness” of diversity or sensitivity to racism to substitute for the implementation of policies that chip away privileges of the one percent. Equity won’t be achieved by a new biennial, another emerging artist of colour survey, or a record auction sale by a Black artist. And while justice and equity may be goals for a democratic political culture, they have never been the principles that drive the most powerful patrons and artists of the art world. We’d do well to consider who actually views the arts as an arena in which social justice should prevail. We can’t assume that it’s a shared value”.

CAZUL 101

„Cazul101 este un artist-run space multidisciplinar inițiat de un grup de artiști din București la începutul anului 2018. Încă studenți la UNArte, fondatorii acestui proiect au simțit nevoia de a oferi scenei emergente de artă din România un spațiu liber, ce caută să creeze un context care să încurajeze și, în același timp, să incomodeze opera de artă.

Cazul a funcționat în primul an într-un spațiu din Cotroceni, unde a organizat 9 evenimente artistice diverse urmate de alte două evenimente nomade în spații alternative. Deoarece este un proiect viu într-o continuă schimbare, Cazul101 deschide la începutul anului 2019 o nouă locație situată tot în Cotroceni: un garaj de 3x5mp transformat într-un spațiu expozițional destinat instalațiilor și lucrărilor site-specific. Echipa Cazului propune astfel un mediu care constrânge spațial, dar care încurajează arta actuală oferind libertate totală de exprimare artiștilor invitați”.

Art Encounters

Art Encounters „lies at the intersection between an experimental art festival and a contemporary art biennial, and focuses on Romania’s cultural connections with its geographic neighbours.

The Art Encounters Foundation is an independent cultural institution, which was set up in 2015 with the aim of insuring support for the development of the contemporary art scene in Romania. The programs initiated by The Art Encounters Foundation intend to play a role in consolidating the position of the art scene, by supporting and encouraging art, promoting the artistic production, through encouraging various participatory artistic practices, the development of new forms of artistic expression, the organizing of exhibitions, the publication of books and albums of contemporary art, but also by supporting key institutions of art and culture.

Activating both locally, nationally as well as internationally, The Art Encounters Foundation operates as a flexible structure, by mediating a new status of contemporary culture through a constant dialogue between artists and their public. It supports cultural diversity through promoting some of the most valuable Romanian contemporary artists, but also by encouraging and sustaining young initiatives.

What conveys real value to the program run by The Art Encounters Foundation is not only the quality of the involved artists and curators (covering different generations), but, mostly, the end product – the exhibitions, publications, workshops and conferences, as well as the range of educational activities”. **Source: www.artencounters.ro**

Raluca Țurcănașu

Bienala Art Encounters 2019

„The main focus should be kept on **Anca Rujoiu**’s personal involvement to re-engage with the Romanian context, as well as on her goal to rethink the city’s art system in which she found herself, after living abroad for many years(...) Can we rethink our own limit in giving too much importance to the display of a biennale? (...) Are we reassuring the hegemonic model that prioritizes the artist as an individual creator if we fail to represent several actors involved in the line of production? Can we give agency to several members of the art system by making them visible? (...) If state funding disappeared, would private individuals and institutions be interested to support alternative solutions created in opposition to models already existing in the west, that might even criticise them? The return of many curators and artists from Central Eastern European who left to the west, gained experience and got disillusioned by it, like Anca Rujoiu, might not change Timișoara 2021 and the next Art Encounters Biennale, but I would not like to lose hope that these individuals will use their expertise to make positive change!” **Raluca Țurcănașu**

Mircea Nicolae

Art Safari București 2014...

anunțat ca “Muzeu Temporar, Pavilion de Artă… eveniment cultural unic în România ca structură, concept și amploare…așază Bucureștiul pe harta marilor capitale europene culturale”….

(*de fapt expoziția cu de toate a unei case de licitații* Artmark)

Art Safari

„Încerc să-mi explic ce este, de fapt, Art Safari. Primul răspuns: un eveniment din bani publici, finanțat din bugetul primăriei Bucureștiului, cu o taxă de intrare foarte mare (...) este, deci, destinat părții de sus a clasei de mijloc, capabilă să cheltuie atâta pe o expoziție de artă.

Spuneam anul trecut că bugetul pentru ediția din 2017 a fost de 100.000 euro din bugetul primăriei, cheltuiți pentru a face profit unei firme private, în măsura în care poate încasa bani din bilete. (În 2014, Artmark, cel mai mare jucător de pe piața licitațiilor din România, a creat Art Safari, despre care spunea că este „primul târg românesc de artă, cea mai mare platformă de interacțiune între galerii și publicul iubitor de artă.")

Evenimentul nu e unul democratic sau popular, deși e făcut din banii populației. Asta se vede și din designul pavilionului, așezat în apropierea Ateneului, care arată ca o variantă elevată și extinsă a unui pavilion de loisir de pe marginea nordică a lacului Herăstrău. La intrare, primul lucru care te întâmpină e chiar barul.(...)

Ce înseamnă asocierea Art Safari cu un specialist român de top

Ce mă interesează, însă, pe mine în mod intim la Art Safari, ca iubitor de artă contemporană, e Pavilionul Muzeal, a cărui curatoare este anul acesta Alina Șerban. Alături de Raluca Voinea și Magda Radu, face parte dintr-un trio de curatoare românce importante, care pot fi considerate liderii profesionali ai câmpului unde activează.(...)

Prin alegerea unei curatoare românce, femeie, cu o foarte bună reputație profesională pe scena locală și internațională, Art Safari încearcă să atingă mai multe scopuri în același timp. În primul rând, se urmărește transformarea lui într-un eveniment de calitate culturală de vârf, care să devină probabil un reper la fel de important ca și profesioniștii cu care se asociază. Renunțarea la calitatea de târg de artă arată că Art Safari migrează către categoria expozițiilor temporare de tip bienală, chiar dacă are loc în fiecare an.

Dincolo de ambițiile culturale, rămân totuși mărcile vizibile ale unui comercialism destul de virulent, dacă nu enervant. Însăși ideea de Art Safari e preluată din inventarul colonial, unde fie capitalistul de vârf, fie un bogătan de talie medie vânează cu pușca, la modul metaforic, niște tablouri sau niște sculpturi. La o scară liliputană, înarmat cu un smartphone, cam asta pare să fie și misiunea unui turist cultural autohton sau internațional.

Art Safari ca o problemă de interes public

Ce îmi creează disconfort este faptul că Primăria București e un partener dificil și criticabil pentru scena de artă bucureșteană. Ca să dau doar un exemplu, anul acesta ARCUB și-a retras, pe tăcute, linia de finanțare pentru proiecte independente de artă contemporană, care era a doua sursă de finanțare pentru sectorul independent.

Cealaltă, AFCN, e posibil să se transforme în viitor în finanțatorul programelor culturale ale instituțiilor din administrația locală. Există riscul ca începând cu anul acesta, fundațiile și asociațiile din sectorul independent să nu mai aibă nici un fel de finanțare publică. Dacă ne reamintim o clipă că, așa cum am zis, Art Safari e un eveniment din bani publici la care se plătește un foarte scump bilet, asocierea cu acest eveniment mi se pare problematică.

El pare să fie marca vizibilă a disprețului Primăriei București pentru oamenii din lumea artei contemporane, pe care nu îi mai finanțează, construind însă un foarte scump pavilion select în spațiul public, pe care îl folosește ca pe o justificare a cheltuielilor pe cultura vizuală modernă și contemporană.

Catalogul Art Safari 2018 se deschide cu un cuvânt inaugural al Gabrielei Firea, Primarul general al Buureștiului

Asta, deși Creart și ARCUB aveau anul trecut împreună un buget de 25 de milioane de euro, ceea ce înseamnă de 250 de ori mai mult decât a costat ediția din 2017 a Art Safari. Ca să fie clar, bugetul unui centru independent de artă contemporană în București, important și activ, este de 100.000 de euro pe un an, cu toate cheltuielile incluse.

Dacă și anul acesta Art Safari a primit o finanțare de 100.000 de euro bani publici, ar însemna că se investește pentru un spectacol de o săptămână bugetul unui centru de artă pentru un an. Și, exagerând, lăsând la o parte celelalte arte și cheltuielile ARCUB dincolo de arta vizuală, există un buget care ar face posibilă în București existența a 250 de centre de artă contemporană independente. În capitală, însă, sunt doar două - Tranzit și Salonul de Proiecte -, și niciunul nu funcționează pe bani publici.

Apoi, Art Safari este și marca unui dispreț față de cetățenii Bucureștiului, care, conform enormelor sume de bani disponibile pentru cultură în bugetul primăriei, *ar trebui să poată vizita gratuit* acest pavilion. Primăria București e un actor instituțional bogat, cu un buget uriaș pentru cultură, dar un actor extrem de zgârcit, care acționează punitiv, deși are și misiunea, și mijloacele de a proteja și de a sprijini cultura independentă - cea care, în mod real, e mândria orașului, la nivel local și internațional. Preferă, în schimb, să-i direcționeze preferențial spre instituții de cultură supuse, multe dintre ele nou înființate chiar de către Primărie".(...)

Mircea Nicolae

Artă non - stop

un spațiu mic in Sibiu

str Tribunei 13

Centrul de Interes Cluj

”deschis în 2017, este cea mai mare comunitate artistică din Cluj, care include spații expoziționale (SPAȚIU INTACT, Bazis Contemporary, ATRIUM), spații artist-run (CAMERA), spații de rezindență (ATELIER INTACT, BAZIS Project Space, CAMERA Project Space), spații de proiecte (Galeria Nano, A+ Project Space, FRICHE) și ateliere de lucru (ale unor artiști precum Alex Mirutziu, Zsolt Berszan, Istvan Betuker, Andrei Ciurdărescu, Valentin Ionescu, Gabriel Marian, Ovidiu Leuce, Dan Măciucă, Irina Dumitrașcu Măgurean, Adrian Ghiman, Mihai Plătică, Florin Ștefan, Szilard Gaspar, Veres Szabolcs). Centrul de Interes s-a stabilit rapid ca un spațiu de referință pentru iubitorii de artă contemporană”.

„Amplasat într-o fostă galerie de artă, Diptych (deschis în 2019) continuă expunerea artei contemporane în paralel cu un spațiu creativ, un atelier.

Cartierul unde se află este un exemplu de ce-ar fi putut deveni Bucureștiul unor politici de urbanism și arhitectură armonioase: dorința de oraș-grădină, ilustrată prin chiar numele străzii – Plantelor, locuințe în stil neoromânesc, Art Deco și Modernist, construite în special în perioada interbelică. Multe dintre ele au rezistat comunismului, iar acum continuă să reziste lipsei de interes administrativ (și) prin artă. Clădirea, construită inițial ca han, este acum monument istoric. Cartografia zonei este foarte densă din punct vedere artistic: trei galerii de artă, un studio foto și ateliere de creație.

Numele spațiului expozițional provine în primul rând de la arhitectura locului – sunt două camere suprapuse, un diptic arhitectural legat de scări –, dar și de la scopul acestui loc – acela de a prezenta publicului bucureștean atât artă contemporană românească și internațională, cât și moduri de exprimare artistică inedite.

Artiștii invitați să participe cu expoziții personale sunt din medii de artă foarte diferite – se expune de la pictură și obiect, la fotografie; de la foto-video, la sunet; de la instalație, la performance și poezie. Vor fi prezenți artiști inediți, puțin sau deloc vizibili în oraș și țară.

Am inaugurat spațiul cu expoziția artistului maghiar Sandor Pinczehelyi – Visionary/Works 1973-2014; a urmat expoziția Angstwurm al lui Micleușanu M., Maria Balabaș – Performing Intimacy iar pandemia a închis ușile Diptych cu expoziția Raport de șantier al artistului Claudiu Cobilanschi. Plănuită anul trecut și realizată on line, a fost lansarea Aliaj Barsa, o alianță a patru artist-run spaces din București (Alert Studio, Atelier 030202, E T A J și Diptych) prin expoziția Scurt circuit.”

„Înființat în mai 2018 în apartamentul din str. George Enescu 43 al artistului Mircea Modreanu, E T A J a găzduit și organizat până în prezent peste 30 expoziții și evenimente. E T A J este un artist-run space, un catalizator care vizează eficiența actului artistic în contextul actual. Mai mulți artiști își asumă aici rolurile necesare vitalizării și coordonării spațiului. Obiectivele principale E T A J sunt axate pe creșterea vizibilității artiștilor emergenți în căutare de soluții alternative pentru lansarea și etalarea publică a creației lor.

Direcțiile estetice pe care și le propune E T A J sunt eclectice, spontane și, de multe ori, experimentale. Există însă și elemente ordonatoare specifice precum caracterul in situ al lucrărilor expuse și concepute de artiștii promovați. Celor care expun aici li se cere să-și gândească imaginea expusă în acord cu o experiență care o depășește pe cea strict vizuală. Artiștii sunt provocați să-și pună creațiile într-un context senzorial complex. Se dorește ca experiența estetică să fie fi posibilă din diverse ipostaze: spațială, tactilă, acustică, interactivă sau de dialog, toate subordonate unei gândiri în imagini optice. Nu de puține ori expozanții și-au dus lucrările la un nivel care corespunde tendințelor artei la nivel global. Prin ceea ce noi numim obiectualizarea desenului, a imaginii bidimensionale, creațiile capătă existența plenară și forța estetică necesare în contextul practicilor actuale.

Spațiul a găzduit în general artiști tineri, unii cunoscuți, alții încă neafirmați pe scena artei. Prin numărul mare și frecvența de expoziții, E T A J radiografiază practicile din comunitatea artiștilor independenți și a absolvenților facultăților de artă. Au existat și excepții de la colaborarea cu tineri artiști emergenți sau cunoscuți. În 2019 a fost organizată și găzduită expoziția lucrărilor artistului Gheorghe Berindei, care s-a dovedit o provocare curatorială interesantă pentru echipă.

În ceea ce privește spațiile de expunere, echipa E T A J caută, în spiritul culturii artist-run, să identifice posibile locații care să aducă laolaltă publicul și artiștii. E T A J consideră că o abordare artist-run este necesară și esențială pentru închegarea unei comunități consistente de artiști și consumatori de artă. Modul de organizare artist-run este foarte cald în raport cu publicul, ceea ce îi conferă autenticitate și prospețime. În octombrie 2019, la invitația lui Dimitrie Grigorescu și în colaborare cu echipa K41, a fost vernisată o expoziție colectivă în inima orașului danez Copenhaga, într-un un spațiu de evenimente artistice care funcționează după modelul celui din București.

Un proiect conex este E T A J on wheels, o galerie mobilă de tip pop-up, prin care se dorește explorarea caracterului nomad al expunerii și creației artistice. Proiectul a debutat printr-o expoziție colectivă pe terasa blocului de ateliere din str. Eforie și are în vedere deplasarea prin mai multe locații din țară.”

CULTURE

”is an umbrella term which encompasses the social behavior and norms found in human societies, as well as the knowledge, beliefs, arts, laws, customs, capabilities, and habits of the individuals in these groups.

Humans acquire culture through the learning processes of enculturation and socialization, which is shown by the diversity of cultures across societies.

A cultural norm codifies acceptable conduct in society; it serves as a guideline for behavior, dress, language, and demeanor in a situation, which serves as a template for expectations in a social group”...

ONE WORLD ROMANIA

„**Festivalul de film documentar** despre drepturile omului **One World** România a ajuns la a treisprezecea ediție...

One World România 2020 vorbesc despre discriminare și stereotipuri, dar în egală măsură despre diversitate”. / SCENA 9

Diversity...the state of being diverse; variety...the practice or quality of including or involving people from a range of different social and ethnic backgrounds and of different genders, sexual orientations, etc..."equality and diversity should be supported for their own sake".

Human rights ...are the basic rights and freedoms that belong to every person in the world, from birth until death. ... These basic rights are based on shared values like **dignity, fairness, equality, respect and independence**. These values are defined and protected by law.”

ONE WORLD ROMANIA
DOCUMENTARY FILM FESTIVAL ON HUMAN RIGHTS

Alina Teodorescu

M-am născut la Slănic Moldova, unde mi-am petrecut copilăria în natură maiestuoasă și darnică pe care o considerăm normalitate. Atunci când am început să iau contact cu elemente din exteriorul cadrului idilic în care trăiam, faptul că veneam dintr-un loc așa de izolat a devenit un dezavantaj in comparație cu deschiderea pe care o aveau tinerii din orașele mai mari.

Tatăl meu a fost profesor de desen pe Valea Slănicului și mama profesoară de biologie. Amândoi m-au sfătuit vehement să mă fac orice, dar nu profesor.

Am înmagazinat adânc în subconștient sfatul lor, întărit și de ideea la fel de populară acum că atunci că „artiștii mor de foame". Astfel, după ce am urmat Liceul de Artă George Apostu din Bacău, am hotărât singură că e mai bine să îmi canalizez talentul într-o meserie practică. Am ales să merg la București să studiez arhitectură de interior și proiectare de mobilier în cadrul Universității de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu. După absolvire, au urmat ani cu activitate intensă în design interior și jurnalism de specialitate realizate în paralel, lături interconectate care mi-au dat acces spre lumea târgurilor internaționale de design și înțelegere a detaliilor de estetică și de concept de viața adaptate trendurilor globale. Cu o specializare ulterioară în design de magazine la Instituto Europeo di Design din Milano, am realizat o serie de proiecte de retail în perioada exploziei de malluri din România, precum și proiecte rezidențiale de anvergură.

A fost o perioada frumoasă de acumulare intensă și dedicare absolută, dar care după 7 ani de activitate a lăsat să încolțească în mine sentimentul de irelevantă și efemeritate a procesului creativ pus în slujba clientului, generată în principal de schimbarea periodică de trenduri în amenajări. De asemenea, investeam enorm în concepte care ajungeau să se implementeze într-o proporție prea mică pentru a susține motivația mea la cotele cu care îmi obișnuisem colaboratorii. Concept storurile din malluri la ale căror proiecte lucrăm câte șase luni nu mergeau și ajungeau să se transforme peste noapte în magazine de desfacere producție de masă. Visam să creez fără constrângeri și fără justificări, fără să compromit procesul creativ în nici un fel.

Pe fondul schimbării aceleia de perspectivă, a venit un moment dur de viața personală când mi-am pierdut cel mai bun prieten care îmi era și partener în proiecte, precum și tatăl, în decurs de un an. Atunci am știut că trebuie să fac exact ce simt și am plecat la Londra unde mi-am cumpărat un shortcut în lumea artei contemporane printr-un curs de Art&Business la Sotheby's Art Institute. Din nou s-a confirmat că nu vreau să mai am de-a face cu businessul în domeniul creativ. Dar nici artist nu știam cum să încep să fiu. A fost o tranziție de un an jumătate în care am călătorit prin lume desenându-mi viața pe iPad, într-un jurnal intim semifigurativ care mă elibera și mă

proteja de expunerea totală a bagajului cu care veneam. În India am cunoscut oameni care prin ceea ce făceau m-au trimis cu forța în direcția în care sunt astăzi. Am cunoscut în Mumbai artiști- cetățeni, activiști, filozofi, poeți care lucrau colaborativ și care militau prin artă pentru o lume mai dreaptă. M-au încurajat să-mi expun lucrările și am făcut asta o perioadă prin proiecte independente în diferită țări. Am participat la rezidențe de creație care mi-au întărit convingerea că muncă colaborativă și apartenența la o comunitate este esențială.

Cert este că am plecat din Slănic când aveam 14 ani și de atunci am umblat și trăit în multe colțuri din lume, parcurs prin care m-am certat adesea în mintea mea cu lipsa de relevantă a locul din care vin. Și pe cât de mare mi-a fost mâhnirea în față rasismului generat de naționalitatea mea în cele mai surprinzătoare situații în țările dezvoltate, pe atât de clar a fost că dintre cele mai puțin dezvoltate, în locul din care am plecat, experiența mea și-ar găsi in mod natural sensul.

În întreg acest ciclu, dorința de a face ceva pentru Slănic s-a construit așadar organic, în paralel cu conștientizarea valorii resurselor naturale ale regiunii în contextul încălzirii globale a cărei efecte le-am înțeles în unele dintre țările direct afectate în care am ajuns.

Doi dintre artiștii pe care i-am cunoscut în India care erau de 12 ani organizatorii unui proiect de rezidență internațională de artă contemporană prin care aduceau artiști străini să lucreze cu comunitatea dintr-un sat de 10.000 locuitori în Partapur, Rajastan. Sub îndrumarea lor am scris în 2016 proiectul de rezidență pentru Slănic, sub conceptul de "Dezvoltare regională prin economie creativă" În Context Slănic Moldova. În Londra, împreuna cu Simona Nastac, curatoarea proiectului, l-am șlefuit în formă în care există și astăzi. La început, proiectul s-a blocat în primărie până atunci când s-a schimbat echipa în 2017 și am primit pentru prima dată încurajare și susținere din partea autorităților locale în implementarea programului.

De atunci, artiști vizuali și muzicieni din Brazilia, India, Islanda și România au produs o serie de 38 de lucrări de artă contemporană, 29 de acte de muzică experimentală în locații inedite. S-au realizat ateliere și intervenții transdisciplinare destinate să contribuie la dezvoltarea creativității în școlile din regiune și să inspire căutarea colectivă de soluții și idei pentru prelungirea vieții pământului și a speciilor de animale și plante care îl locuiesc, în contextul colapsului ecologic pe care îl experimentăm din ce în ce mai accelerat.

Aveam nevoie de un spațiu permanent și în 2019, am reconvertit cu ajutorul voluntarilor clădirea unei foste centrale termice dezafectate în spațiu de creație, expunere și dezbatere în Centrală Artelor În Context. Studioul arată asemănător spațiilor consacrate de artă contemporană din marile centre culturale ale lumii, dar cu vedere spre una dintre ultimele păduri virgine ale Europei. Am lansat invitații de colaborare altor proiecte independente din România, punând-o la dispoziția

creativilor români și susținătorilor acestora, în speranța generării unui hub de experimentare creativă unde să ne putem trata în egală măsura afecțiuni ale trupului prin resursele naturale de aici și cele ale spiritului prin conceptele dezvoltate în proiecte noastre. În țară, inițiativele acestea nu au avut încă mare impact, ideile mele despre construirea acestui laborator de supraviețuire fiind în continuare ascultate cu mai mult entuziasm în afară țării. Participarea lui Dan Perjovschi în proiect anul acesta a fost o încununare a demersului de până acum și unul dintre puținele momente din parcursul In Context în care am simțit că nu sunt chiar nebună în năzuințele mele. Sunt recunoscătoare și îmi păstrez speranța că vom avea într-o zi la Slănic Moldova un centru cultural de referință pe plan internațional, care să genereze experiențe bazate pe investigație, cercetare, interacțiune și cooperare și să încurajeze oamenii să gândească singuri, să înțeleagă complexitatea lumii globale și să acționeze solidar cu natură și generațiile următoare.

12AMTODAY.COM
Studio multidisciplinar de creație înființat de Iulia și Ștefan Mihailov

Ștefan Mihailov

Stefan, 35, Artist, Designer, absolvent UNarte, București. Iulia, 29, Designer, absolventă UAD Cluj.

12 AM Today este rezultatul colaborării noastre profesionale din 2014, anul în care ne-am cunoscut și am realizat că putem face lucruri interesante, mai bine împreună.

Lucrăm de oriunde cu clienți din diverse domenii: artă, educație, fashion, retail, turism, mobilier, r&d, robotics, consultanță, coaching etc. și oferim servicii adaptate în funcție de proiect, fie că este vorba de crearea unei identități vizuale sau a unui concept de interior/ produs.

Freelanceri în carantină, before it was cool

În 2019 am revenit la București după o serie lungă de călătorii, 5 ani de experiență valoroasă și colaborări internaționale cu brand-uri și organizații de la care am învățat lucruri utile, cu mulți dintre ei colaborăm în continuare.

Trend Union/ Studio Edelkoort, Vilebrequin, ALL Autour du Louvre Lens, Maliparmi, 0.88 by Philippe Airaud, Otzar, Colisée, Palette Zurich.

O selecție de proiecte relevante le puteți vedea și pe site-ul nostru 12amtoday.com

În pandemie cu Lia

Părinteala ne-a prins mai nepregătiți decât pandemia, de când a apărut Lia în viața noastră luăm decizii mai sustenabile și sântem mai ancorați în realitate. Mutatul la Slănic Moldova a fost una dintre aceste decizii.

De 5 luni ne-am relocat și ne desfășurăm activitatea de la Centrala In Context, un proiect foarte drag început încă în 2016.

Sântem în punctul în care încercăm să aplicăm experiența noastră internațională și în proiecte locale, cum ar fi

Pe Ape/peape.eu un concept de structuri flotante care ar permite viața sustenabilă pe ape sau în zone naturale protejate.

La genul acesta de proiecte ne bazăm pe resurse personale sau căutăm oameni interesați să investească în ceva inovativ și durabil.

Sântem mereu bucuroși să colaborăm cu profesioniști în diverse domenii, ne place să formăm echipe mixte, să fim alături de oameni specializați care pot să ne împărtășească din experiența lor. Facem și noi asta ocazional sau atunci când suntem solicitați, la Centrală ne-am înconjurat de un grup de voluntari foarte dornici de a învăța dar și de a face lucruri noi. Empatizăm cu problemele lor legate de școală/ sistem și încercăm să găsim soluții împreună.

Identatea ca un pattern sau pattern-ul ca o identitate. Nu am găsit până acum un echivalent reușit în limba română al cuvântului *pattern*, ne place să lucrăm cu ele, să le observăm în natură dar și la oameni. Avem câteva proiecte de pattern design care ne-au motivat de-a lungul timpului să încercăm medii noi, stiluri grafice diferite dar și materiale, resurse, idei pentru alte proiecte.

Încercăm să explorăm repetitivitatea ca o modalitate de a ne păstra coerența, de a stabili ordine între elemente, ceva ce perfecționăm la fiecare colecție dar și odată cu fiecare decizie importantă pe care o luăm în viață.

Toți clienții pe care îi avem în țară ne sunt și prieteni, am lucrat cu drag alături de echipa Modulab pentru Liminal- festival anual de artă și tehnologie, iar acum sântem implicați într-un proiect de roboți capabili să dezinfecteze spații interioare prin intermediul luminii UV (MUV Sanitiser) și să ajute spitale/instituții în lupta cu virusul covid19. Găsiți mai multe detalii pe agorarobotics.com

Alături de VAMA am lucrat la albumul lor în limba engleză BETTER, o experiență care ne-a scos un pic din zona de confort și a lăsat mult loc pentru joacă.

Să rămânem în țară a însemnat pentru noi să ne găsim confortul într-un scaun mai puțin confortabil, citat împrumutat de la Bruno Munari, dar cum totul este diy in viața noastră, am desenat unul care să ne convină, e în faza de prototip.

Ne bucurăm totuși că încă mai avem libertatea de a munci de-acasă, de a fi aproape de Lia iar uneori de a merge la pescuit în Deltă.

Institutul Prezentului

(IP) este o platformă de cercetare și resurse artistice în domeniul culturii vizuale și performative concepută de Ștefania Ferchedău și Alina Șerban și lansată în 2016. Centrat pe artiști și istoriile lor personale, pe experiențe determinate temporal și forme de (auto)arhivare, Institutul examinează diverse practici și situații din trecutul recent până în prezent din perspectivă transnațională și transculturală. Formatele de lucru includ: proiecte de cercetare, laboratoarele Lumea potrivit lui... și COLLEGIUM; seria de conferințe Privind spre viitor, privind în trecut; expoziții-document, precum 24 de argumente. Conexiuni timpurii în neo-avangarda românească 1969-1971, găzduită de Muzeul Național de Artă al României (7 noiembrie 2019 – 2 februarie 2020), bazată, între altele, pe o cercetare în arhivele Demarco de la Edinburgh, arhiva Bienalei de Tapiserie de la Lausanne, Institutul de Artă Modernă din Nűrnberg ș.a.; reconstituiri precum, recent, piesa Geneză, 1970, de Miriam Răducanu, reinterpretată de Mădălina Dan; editare de publicații în format bilingv, română-engleză, precum seria tipărită Parkour, dedicată interviurilor de artist, și online, platforma editorială www.institutulprezentului.ro.

Prin demersurile sale, Institutul Prezentului susține accesul publicului larg, dar și al noilor generații de artiști și producători din domeniul culturii performative și vizuale, la resurse de cunoaștere semnificative, la contactul nemediat cu personalități și momente-reper ale scenei artistice românești și internaționale. Între artiștii cu care Institutul Prezentului a lucrat în ultimii ani în proiectele sale se află: Constantin Flondor, Ion Grigorescu, Peter Jacobi, Lucian Mețianu, Octavian Nemescu, Miriam Răducanu, Diet Sayler, Matei Bejenaru, Lia Perjovschi, Borut Vogelnik/Grupul IRWIN, Helgard Haug/Rimini Protokoll, Vera Mantero, Xavier Le Roy.

Ivan Gallery

Founded in 2007 by Marian Ivan, the gallery focuses on promoting Romanian contemporary artists **ADDRESS**

Dimitrie Grecescu 13 **CONTACTS**0721 261 242 ivangallery.com

Kunsthalle

„In German-speaking regions, a Kunsthalle or Kunsthaus is a facility that mounts art exhibitions, similar to an art gallery. A Kunsthalle is often operated by a non-profit Kunstverein ("art association"), and has associated artists, symposia, studios and workshops. It is distinguished from an art museum by not having a permanent collection”.**(wikipedia)**

Kunsthalle Bega

(un kunsthalle privat)

„BEGA ARTPRIZE 2019

„KUNSTHALLE BEGA acordă premiul BEGA ARTPRIZE 2019 curatorului independent ANCA VERONA MIHULEȚ.

Anca Verona Mihuleț este istoric de artă și curator independent. Proiectele propuse de Anca Mihuleț sunt motivate de coordonatele istorice și sociale specifice, de cadrele instituționale în care au loc, dar și de colaborările artistice și curatoriale care de regulă se dezvoltă pe parcursul mai multor ani. În 2016, a fost premiată cu una dintre „Bursele Igor Zabel". La ora actuală, lucrează în echipa curatorială a Bienalei de la Singapore, ediția 2019, cadru în care a cercetat cazuri de deplasare și naturalizare artistică, dar și moduri în care transmedialitatea poate influența percepția noastră asupra viitorului.

BEGA ARTPRIZE este premiul anual acordat de KUNSTHALLE BEGA și un juriu de specialitate unui curator român activ în țară sau internațional, cu vârsta maximă de 40 de ani.

KUNSTHALLE BEGA este un proiect al Fundației Calina inițiat de Alina Cristescu, Liviana Dan și Bogdan Rața.

Juriul BEGA ARTPRIZE 2019: Călin Dan, artist vizual, curator, director Muzeul Național de Artă Contemporană Liviana Dan, curator Lia Perjovschi, artist vizual, fondatoarea AAC/CAA - Arhivei de Artă Contemporană/Centrului pentru Analiza Artei și KM - Muzeului Cunoașterii Mara Rațiu, teoretician al artei, prorector Universitatea de Arte și Design Cluj-Napoca Anca Rujoiu, curator, co-curator Bienala Art Encounters 2019 și doctorand la Universitatea Monash în Melbourne."

In numele transparentei...

Lista curatorilor, criteriile au fost stabilite din mers de Liviana Dan ...in final dupa multe dezbateri au ramas Livia Pancu 3 voturi si Alexandru Niculescu cu 2 voturi...propunerea juriului a fost sa fie contactati daca sint disponibili (pentru departajare desi era clar)...Liviana Dan a revenit cu propunerea Anca Mihulet (anulind toata ziua de discutii)...Lia Perjovschi si Anca Rujoiu au spus ca fiind o institutie privata bordul KH poate decide ce vrea dar sa-si asume gestul de anulare a deciziei bordului pentru premiu (au fost implicati si bani publici - AFCN)...nu au facut-o...regretabil... deci nu a fost unanimitate.

Kunsthalle Bega 2020

„Bega ARTPRIZE, aflat acum la a doua ediție, își continuă misiunea de a încuraja profesionalizarea activității curatoriale din România. Juriul din acest an format din Liviana Dan, Călin Dan și Mihai Pop a cartografiat situația actuală a scenei tinere, sub

40 de ani, în toată varietatea ei de personalități, de la cele încă în formare, dar care au ajuns să aibă o voce proprie, precum Cristina Stoenescu, Flaviu Rogojan sau Georgiana Buț, la nume consacrate de acum pe scena internațională, precum Cosmin Costinaș.

Pentru anul 2020, decizia juriului a fost unanimă, realizată prin consens, alegerea mergând către Sandra Demetrescu, în intenția de a stimula o abordare strategică a profesiei de curator, prin îmbinarea unei cunoașteri aprofundate a mediului instituțional și a celui independent deopotrivă, ca garanție a realizării unei sinergii între diverșii actori ai scenei artistice. Sandra Demetrescu a parcurs într-un timp record etapele de la junior, la 'assistant' și apoi la curator cu responsabilități depline, conducând în prezent secția Curatoriat a Muzeului Național de Artă Contemporană. A realizat de-a lungul timpului, independent sau în colaborare, o serie de expoziții cu tematică și miză variată, de la mari retrospective la expoziții de grup cu tematică complexă, având în același timp capacitatea de a construi discurs în colaborare cu artiștii tineri și foarte tineri în afara cadrului instituționalizat al Muzeului.

Bega ARTPRIZE este o inițiativă a Kunsthalle Bega, premiantul primind suma de 5.000 Euro, precum și invitația de a realiza un proiect curatorial. Kunsthalle Bega și membrii juriului vor sprijini și asista în toate etapele dezvoltarea și prezentarea proiectului.

Program co-finantat de AFCN.

Programul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării".

MARE

Expoziția din senin / Out of the Blue

Artiști: Olimpiu Bandalac, Dan Basu, Michele Bressan, Alina Buga, Titi Ceară, Codruța Cernea, Traian Chereches, Tudor Ciurescu, Elena Copuzeanu, Doru Covrig, Alina Crasovschi Feneș, Tudor Crîșmăriuc, Cristian Dițoiu, Daniel Djamo, Florina Drăguș, Arantxa Etcheverria, Norbert Filep, Dimitrie Luca Gora, Vasile Gorduz, Dumitru Gorzo, Teodor Graur, Lucian Hrisav, Gheorghe Ilea, Nona Inescu, Regina Ionescu, Makkai István, Marius Leonte, Maxim Liulca, Cristian Macovei, Micleușanu M., Cosmin Moldovan, Grupul Monotremu, Vlad Nancă, Ocu, Pandele Pandele, Alexandru Papuc, Neculai Păduraru, Alexandru Păsat, Alexandru Rădulescu, Alexandru Răduță, Larisa Sitar, Ștefan Tănase, Ionuț Vancea, Naiana Vătavu, Bogdan Vlăduță, Kristin Wenzel, Kero Zen, Victoria Zidaru.

„În perioada mai-iunie 2020, MARe/Muzeul de Artă Recentă București a lansat o campanie extraordinară de achiziții de artă contemporană românească, sub titlul *E albastră!*

Prin campania *E albastră!* MARe se deschidea pentru prima dată către fenomenul artistic foarte viu și contradictoriu al momentului, nu făcea cereri de opere, ci accepta oferte. MARe a primit oferte venite de la toți artiștii interesați, de la galerii, grupări artistice și moștenitori sau rude ale artiștilor, de la agenții și instituții artistice. Nu este de mirare că au răspuns apelului peste 600 de artiști, care au prezentat aproape 7000 de lucrări!

Din senin, echipa curatorială MARe a fost confruntată cu entuziasmul fără precedent al lumii artistice din România: artiști din toată țara și de toate naționalitățile, artiști

străini locuind în România, artiști români locuind în străinătate, artiști emigranți sau nomazi, cu trecere meteorică prin țara noastră, artiști consacrați și tineri studenți, artiști care utilizează mijloacele tradiționale și artiști care explorează mijloacele alternative, cu toții au identificat în campania MARe acel element tonic, capabil să susțină vocația lor creatoare.

Entuziasmul acestora s-a reflectat în efortul de mai bine de două luni al echipei curatoriale MARe care a selectat, evaluat, analizat și susținut în final pentru achiziții peste 80 de lucrări create de circa 50 de artiști, suma totală a achizițiilor depășind 200 000 de euro. Lucrările selectate au fost realizate de artiste și artiști care locuiesc în România sau în străinătate, cu diverse apartenențe etnice, din generații extrem de diferite (de la consacrați la tineri aspiranți), și care s-au prezentat fie individual, fie în grupuri sau sub egida unor galerii de artă sau a altor instituții similare. Majoritatea lucrărilor au fost bidimensionale, fie pictură, fie grafică, dar printre achiziții se numără și sculptură, instalații, artă video și audio, artă conceptuală și fotografii, chiar și performance.

Campania *E albastră!* s-a dovedit astfel una dintre cele mai de succes inițiative de susținere dar și de cercetare a artei românești contemporane, dincolo chiar de contextul în care s-a derulat, acela al crizei coronavirusului.

Expoziția, intitulată *Din senin*, pentru a sublinia faptul că și pentru echipa curatorială, ca și pentru artiști, întregul demers s-a deschis ca un imens prilej de revelare reciprocă, împreună cu catalogul său, vor constitui o veritabilă fișă de observație a marilor direcții și posibilități ale artei și artiștilor locali, dar și a sistemului artistic actual, cu limitele și capacitățile acestuia.”

Erwin Kessler, curator

În expoziție sunt prezentate 61 de lucrări semnate de 46 de artiști contemporani români.

Catalogul, care va fi lansat la mijlocul toamnei, va conține toate cele 90 de lucrări achiziționate de la cei 48 de artiști.

CONCEPT

MARe prezintă publicului peste 150 de opere, expuse într-o clădire de 1200 mp desfășurată pe cinci niveluri, dotată cu toate spațiile, echipamentele, serviciile, programele și cadrele de specialitate cerute de exigențele muzeografice actuale. Conceput de **YTAA (Youssef Tohme Architects and Associates)**, noul muzeu va prezenta o colecție permanentă cu cele mai reprezentative lucrări de artă românească realizate din anii 1960 și până astăzi. După Muzeul Simu, MARe este primul muzeu privat de artă care se deschide în România în ultimii 100 de ani, într-o clădire care îi este dedicată exclusiv, nu într-o construcție oarecare, convertită la sarcina de muzeu.

Decizia de a deschide muzeul în acest an are o motivație aparte. În 2018, România sărbătorește 100 ani de la unirea Transilvaniei și Banatului, a Bucovinei și a Basarabiei cu Vechiul Regat, întregind România modernă. Colecția permanentă MARe propune o perspectivă unică asupra artei românești din perioada dictaturii comuniste până la Revoluția din 1989 și asupra direcțiilor artistice actuale, prin care este surprins procesul de re-modernizare a discursului artistic românesc după renunțarea la ideologia realismului socialist, oglindind apoi ciocnirea cu civilizația consumului și divertismentului. Colecția MARe cuprinde peste 550 de lucrări realizate de artiști români : pictură, sculptură, instalație, fotografie, obiect, colaje, artă conceptuală și video. MARe abordează teme contrastante ale artei românești, reconsiderând critic subiecte precum progresul și regresivitatea, estetismul, utopia și distopia, construcția și disoluția, dizidența, credința și blasfemia, tradiția și inovația.

Prin accentul pe care-l pune pe arta românească produsă din anii 60 până astăzi, MARe oferă vizitatorilor o perspectivă critică asupra riscurilor, a reușitelor și a compromisurilor artiștilor români în timpul dictaturii comuniste și după căderea regimului în 1989. În iulie 1965, la cel de-al IX-lea Congres al PCR, ideologia oficială s-a dezis de dogma realismului socialist în scopul de a încuraja ”diversitatea stilistică” în domeniul artelor, dar fără a depăși limitele impuse de regim. Din acel moment, artiști ignorați până atunci, precum autodidactul Ion Țuculescu au fost transformați în eroi și profeți ai înnoirii. Artiștii mai tineri au preluat repede tehnicile și mijloacele artei occidentale, de la abstracție și neoconstructivism la fotorealism și de la performance la instalații și land art. În expoziția permanentă apar lucrări-cheie de Ion Țuculescu, Andrei Cădere, Ion Grigorescu, Paul Neagu, Ștefan Bertalan, Nicolae Comănescu, Roman Cotoșman, Pavel Ilie, Diet Sayler, Alexandru Chira, Horia Bernea, Florin Mitroi, Marian Zidaru, Ioana Bătrânu, Vioara Bara, Teodor Graur, Dan Perjovschi, Dumitru Gorzo, Victor Man, Ecaterina Vrana, Vlad Nancă, Gili Mocanu, Anca Mureșan, Ovidiu Feneș, Cristina David, Ion Bârlădeanu și mulți alții.

Concepută ca vilă privată în 1939, clădirea originală a fost asociată cu nomenclatura comunistă, fiind reședință temporară a temutei Ana Pauker, ministru de externe și port-drapel stalinist în România. Cartierul (Primăverii) își consolidează reputația de cartier exclusivist după venirea la putere a lui Nicolae Ceaușescu, care și-a construit reședința (astăzi muzeu) la doar două minute distanță, pe același bulevard. YTAA a primit sarcina ca pe de o parte să salveze memoria locului și a clădirii inițiale (inclusiv a buncărului din subsol), iar pe de altă parte să ofere noii clădiri o identitate proprie, creând un spațiu public deschis, care să rezoneze cu comunitatea actuală. MARe are cinci niveluri, două terase cu perspective inedite și o grădină-amfiteatru. Lumina soarelui pătrunde în clădire prin luminatorul din tavan, străbate atriumul de-a lungul a patru niveluri, până la parter, oferind vizitatorilor posibilitatea de a vedea ”în secțiune” construcția disecată. Privit din afară, muzeul pare să ”plutească” deasupra solului, pe un parter transparent, vitrat integral, un efect de ”plutire” întărit de aspectul de monolit, de ”buncăr” etanș al etajelor superioare, îmbrăcate în cărămidă aparentă de culoare întunecată, ce trimite la istoria recentă a totalitarismului și a izolării României.

Interiorul clădirii contrazice intenționat așteptările și preconcepțiile pe care vizitatorii ar putea să le aibă atunci când se gândesc la un muzeu. În locul spațiilor albe, neutre, de tip ”white cube”, clădirea cuprinde un labirint de coridoare și de încăperi, de luminișuri și ocnițe, tocmai pentru a încuraja și pentru a spori gradul de intimitate dintre vizitatori și lucrările de artă. În fostul spațiu al buncărului subteran, MARe a amenajat un Auditorium perfect antifonat, cu tehnologie audio și video de ultimă generație, dedicat conferințelor, dar mai ales experimentelor curajoase în domeniul acustic și video.”

MATCA

„MATCA artspace este un spațiu independent gestionat și curatoriat de la începutul lui 2017 de trei artiști vizuali din Cluj-Napoca (Matei Toșa, Alexandru Muraru și Alexandra Mocan), inițiat din nevoia acestora de a se distanta de practicile definitorii ale așa-zisei etichete a „școlii de la Cluj”, un proiect-platformă menit să cerceteze și să încurajeze definirea artei prin conținut înaintea propunerii vreunui demers tehnic. Proiectul s-a inițiat regenerând un fost atelier de pielărie care a fost convertit în spațiu de expunere. În cadrul proiectelor pe care le desfășoară, MATCA urmărește să repereze felul în care arta se formulează în prezent, în special pe plan local, având ca motivație integrarea în spațiul vizibil a unor practici care reflectă posibilitățile de dezvoltare și reflecție ale artiștilor într-un timp în care valorile și reperele se modelează și remodelează constant. Prin programul expozițional pe care îl mobilizează, inițiativa propune să investigheze producția vizuală contemporană prin prisma intențiilor și a contextelor ce stau la baza creației artistice.”

O altă miză importantă a spațiului este aceea de a juca un rol de instrument de cercetare în arta locală din Cluj-Napoca, care vizează să declanșeze un dialog non-ierarhic între artiștii tineri și cei consacrați, odată cu dinamica selecției de artiști cu care colaborează. O motivație constantă MATCA artspace legată de ceea ce privește investigarea modului în care arta se definește, a fost aceea de a repera momentul de maturizare și desprindere a artiștilor tineri de ambientul preluat și învățat odată cu parcurgerea studiilor de profil, ca nevoie de a găsi și enunța artiștii în perioada apropiată așezării într-un specific personal și asumat al practicii lor. Odată cu anumite colaborări, parte din artiștii expuși aici au reușit să intre în contact cu alte instituții care le-au mediat practica, iar acest aspect este unul pe care spațiul dorește să îl păstreze activ în zona sa de specific, de a facilita integrarea artiștilor cu care colaborează într-un așa-zis ansamblu de circuit. Abordarea în acest sens a presupus mereu apropierea, dialogul și empatia cu artiștii cu care s-a colaborat, sperând, în mod asumat, ca acest lucru sa fie un specific ce definește spațiul pe piața culturală – deschiderea față de nevoile artiștilor cu care colaborează reprezentând mereu o prioritate.

Mare parte din expozițiile organizate aici sunt cele de grup, care sunt concepute într-o mare măsură pentru a reuni diverse viziuni și angajarea receptivității unui public divers.”

MnAC

Palatul Parlamentului ...

„The National Museum of Contemporary Art is a contemporary art museum in Bucharest, Romania. The museum is located in a new glass wing of the Palace of the Parliament, one of the largest administrative buildings in the world.

Founded in 2001, the National Museum of Contemporary Art of Romania (MNAC Bucharest) has grown into a lively institution, dedicated to exhibiting, researching, and promoting Romanian contemporary art (and *the museum director*). Located in a building with strong symbolic meaning, the Palace of the Parliament – known in the 1980s as the People’s House, MNAC Bucharest has the largest space dedicated to contemporary art from Romania, where it produces shows of relevant local and international artists, while valorizing its own collections in a far-reaching approach of visual culture.” (wikipedia)

Muzeul Național de Artă Contemporană al României

www.mnac.ro

„**Apel achiziții (criteriile de achizitie ascunse in open call) de opere de artă 2020. Guvernul, prin Ministerul Culturii, acordă MNAC 2.000.000 lei pentru creșterea patrimoniului cultural al României (?).”**

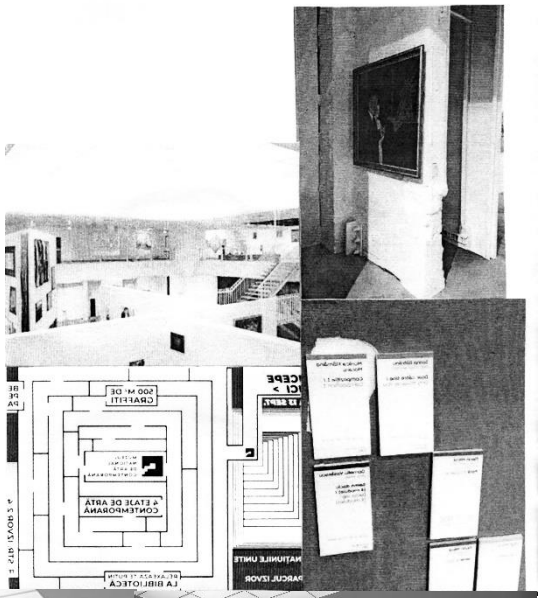

MNaR

„2013 MNAR Mitul Național Contribuția artelor la definirea identității românești 18301930...Curatori: Monica Enache și Valentina Iancu în colaborare cu Lucian Boia Documentare: Alexandru Davidian, Teodora Dinu”

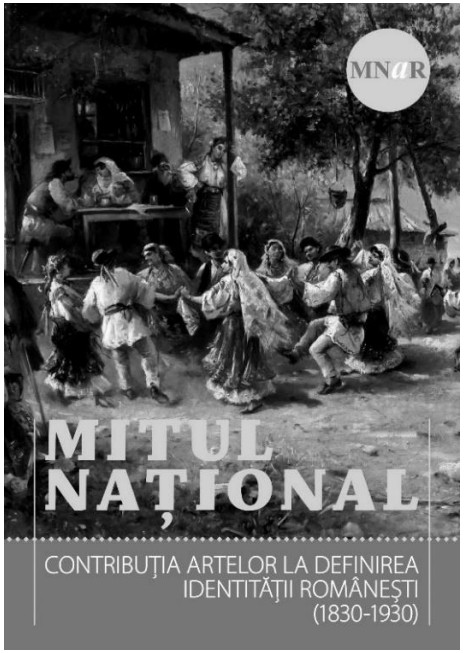

Horia Bernea

Muzeul Copiilor București

„110 încăperi, structurate pe secțiuni tematice ...Secțiunea științe: expoziții digitale sau instalații interactive de explorare a mediului înconjurător; mini-laborator de experimente ale unor fenomene chimice și fizice; Secțiunea geografie: Harta interactivă a României - spațiu de jocuri de cultură generală, dezvoltare sustenabilă, planetariu și astronomie; Secțiunea istoria orașului: Expoziție fotografică și interactivă - Bucureștiul de ieri și de azi; Secțiunea tehnologie și inovație: Instalații luminoase interactive pentru copii, Realitate Virtuală și Robotică;- Secțiunea gastronomie: Spațiu gastronomic creat ca o bucătărie a copiilor, complet utilată - unde se pot organiza ateliere de gătit sau nutriție pentru părinți și copii și unde cei mici pot învăța despre alimente și despre mâncatul sănătos; Secțiunea artă și cultură, cu expoziții de costume de teatru, istoria filmului și a fotografiei, creație grafică, ateliere de desen, teatru, scriere creativă și chiar un mini-studio de radio-tv pentru înregistrări și transmisiuni live;

un spațiu educativ, creativ și inovativ, care oferă copiilor acces la resurse culturale și educative (spații expoziționale, ateliere, laboratoare, spații de experiment) și în care aceștia își pot exersa talentul și creativitatea sau își pot petrece timpul liber într-un mod util și distractiv....o suprafață totală de 1.850,77 mp, fiind desfășurat pe patru tronsoane, echivalentul a patru scări de bloc, fiind structurat în parter + mezanin”. AGERPRES

Muzeul Memoriei

„Muzeul Memoriei este un proiect al ONG-ului cultural **Punctart**, o capsulă digitală a istoriei colective care se construiește, zi de zi, cu amintirile tuturor.

În **2017**, am început cercetarea prin arhivele muzeelor, colecționarilor și publicului interesat, aducând la lumină fotografii, documente, scrisori, cărți poștale, obiecte, melodii care vorbesc despre viața cotidiană de la începutul secolului trecut.

În **2018** și **2019**, materialele adunate și-au găsit locul într-o expoziție interactivă, deschisă publicului larg. **Muzeul Memoriei: expo** a încercat să aducă la viață vocile și trăirile celor de dinaintea noastră, construind din fragmente o perspectivă personală asupra Centenarului. **Muzeul Memoriei: expo** a călătorit în București, Iași, Constanța, Suceava și Ploiești.

Contextul pandemic ne-a mai înfrânat din călătorii, dar nicidecum din idei. Această perioadă a însemnat pentru noi oportunitatea de a transpune experiența Muzeul Memoriei în online și de a prezenta munca de teren din ultimii trei ani într-o manieră unică și curatorială. Vom adăuga conținut constant și vom dezvălui noi secțiuni din site pe parcurs.

În curând vom lansa **Harta Multimedia** – un produs cultural educațional pentru materiile Istoria Românilor și Geografia României, cu prezență online și offline.

Despre Punctart

Suntem un **ONG cultural**, pornit în 2015, plin de idei și creativ.

Facem și desfacem proiecte culturale de tot felul.

Așa că aruncă un ochi pe site-ul nostru!”

www.punctart.ro

REZIDENȚA BRD SCENA9

„Rezidența BRD Scena9, înființată în 2018, este un centru cultural destinat tinerei generații de creatori de cultură contemporană. Este un spațiu de exprimare, explorare și experiment pentru creatorii de cultură contemporană, care provoacă și generează dialoguri semnificative între artiști, idei și public și care răspunde nevoii de identificare pe harta culturală a orașului a unui spațiu capabil să implementeze un program previzibil și coerent de evenimente culturale.

Structura programelor dezvoltate de Rezidența BRD Scena9 are la baza trei piloni: comunitate, accesibilitate culturală și educație culturală. Localizarea într-una dintre cele mai frumoase zone ale Bucureștiului, parcul Grădina Icoanei, vecinătatea cu o mulțime de alte spații de cultură sau evenimente care deja au amprentat viața culturală a orașului de mai bine de zece ani, oferă Rezidenței BRD Scena9 un context favorabil pentru a dezvolta o serie de programe care susțin familiarizarea publicului larg cu evenimentele de artă contemporană.”

20post200

20post200 investighează posibilitatea și necesitatea unei instituții (muzeu?), dedicate complexității practicilor queer:...

mozaiQ · REPLIKA

Proiect finanțat prin Granturile SEE 2014 – 2021 în cadrul Programului RO-CULTURA

MUZEUL CULTURII QUEER?

Imaginarea unei instituții muzeale queer, atât ca expresie de gândire critică a ceea ce înseamnă instituție muzeală în particular, și cultură în general, cât și ca articulare afirmativă artistică a unei culturi comunitare queer.

Iceland Liechtenstein Norway grants

SwitchLab

Opened in 2018, „is a contemporary art space located in the heart of the Bucharest city.

Founded and run by three Romanian visual artists, Dani Gherca (www.danigherca.com), Nicu Ilfoveanu (www.ilfo.ro) and Patricia Morosan (www.patriciamorosan.com)

SwitchLab primarily produces its own exhibitions and contemporary art events with a focus on young and emerging visual artists based in Romania.

Our team produces and coordinates, also, exhibitions in collaboration with other contemporary art institutions. Usually, these exhibitions are hosted by our partners, not by the SwitchLab space".

Salonul de proiecte

Contemporary art space in Bucharest, focused on research and production. Team: Alexandra Croitoru, Magda Radu and Ștefan Sava. www.salonuldeproiecte.ro

State of the Arts

„Un proiect independent care trece în revistă ultimii 30 de ani de artă vizuală în România din perspectiva proiectelor pe care le-a generat... un fel de hartă, un ghid care să ne ajute să înțelegem nevoile și intențiile care generează astfel de inițiative, a mecanismelor care stau în spatele evenimentelor și proiectelor de artă, a provocărilor pe care le presupun.

Cum ajunge produsul vizual la public este la fel de important ca produsul în sine.

Un proiect coordonat de: Ștefana Mărmureanu, Ariadna Ponta, Dragoș Tudor

Co-finanțat de AFCN

A project that surveys the last 30 years of visual art in Romania seen through the projects it generated. For today's public of artistic events, the visual arts scene means not so much a chronology of artists and trends, as rather a menu of exhibitions, projects (one-offs as well as recurrent) and events...

a sort of map, or guide would come in handy in order to better understand what needs and intentions lie behind these initiatives, what mechanisms prompt such art projects and events, what challenges they face. How the artistic product reaches the public is as important as the project itself.

A project coordinated by Ștefana Mărmureanu, Ariadna Ponta, Dragoș Tudor
Co-funded by AFCN
Parteneri:
Uniunea Artiștilor Plastici din România
Revista Arta , MNAC Bucharest
Modernism Punct Ro"
https://www.facebook.com/State-of-the-Arts-101680285026843
http://www.stateofthearts.ro/"

White cuib Cluj

„We're a group of friends with a passion for the arts,
providing a blank space for whatever matters.
In downtown Cluj, Romania".

"tranzit.ro has the distinction of being a network. Founded in 2012 in Iasi, TRANZIT.RO Association is active in three permanent spaces in Romania (in the cities of Bucharest, Cluj, Iasi), with an additional annual project taking place in Sibiu and numerous national and international collaborations. tranzit.ro is based on solidarity and the sharing of resources, and it keeps its balance through maintaining the autonomy of each centre and opening up to collaborations with different organizations. Its main purpose is maintaining a decentralized institution which in each place: offers a hub for ideas on positive social change; provides a safe space for experimentation and exchange; is dedicated to an integrated and open understanding of contemporary art as a gateway to a whole spectrum of knowledge; and is raising awareness on the responsibilities and rights of today's citizens".

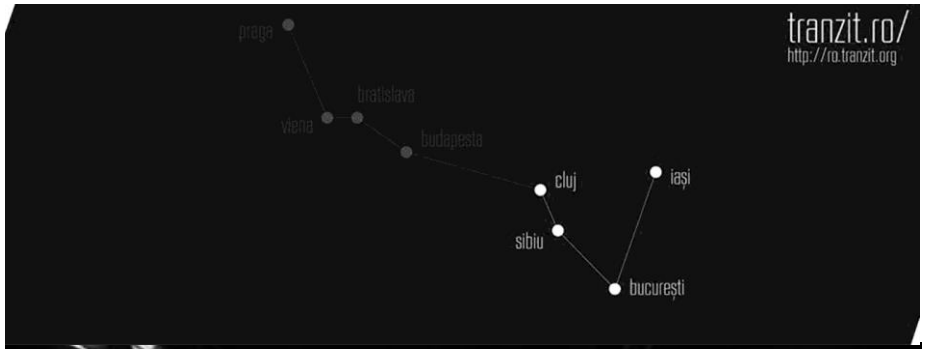

"The Legacy Bucharest opened last week on Gazelei 44, in the former space of tranzit.ro/Bucuresti.

Ionut Badica, who is now the president of the Permaculture Institute, one of the organisations involved in The Legacy helped shape the Tranzit Garden, back in 2014 and lay it on permaculture principles, which afterwards we tried to implement also in the social relations and in our work with the art space.

We are happy the space is now in good hands and the Garden and its spirit are kept alive. That's what a Legacy truly means. Institutul de Cercetare în Permacultura din România

Ionuț Badica...ERSTE Foundation https://www.instagram.com/p/CDCkGDWJYrt/..."

tranzit.ro Cluj

CAMP PROJECT

„tranzit. ro/Cluj is engaging in a new type of collaboration and experiment which seeks to provide an inspirational space and context for artistic research and discussions.The camp is a self-sustainable, environmentally conscious, forward-looking mutual-education project located in the village Câmpu Cetății (Mures district) in the Transylvanian Mountains of Romania.More details here: https://ro.tranzit.org/en/project/0/2021-01-01/camp-project Photo: Construction detail. Architecture concept by Alex Whitton, 2019”

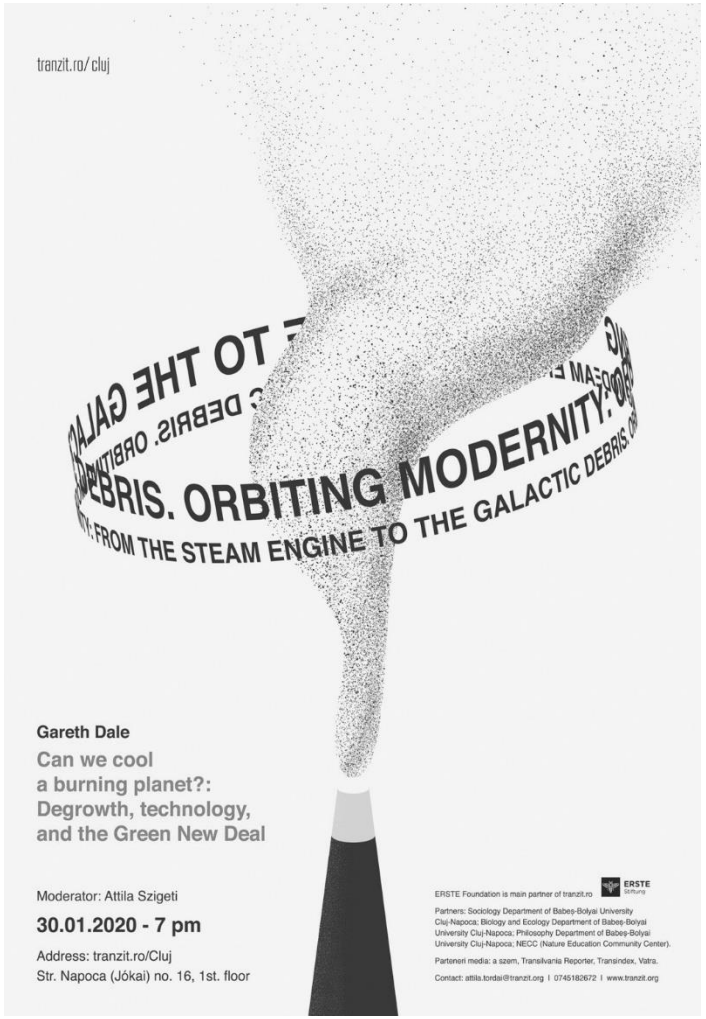

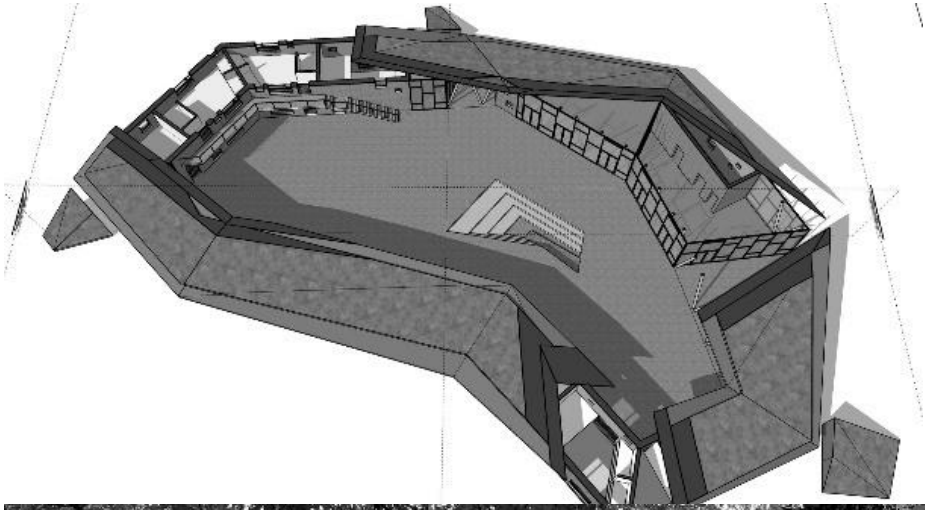

In the frame of tranzit.ro/Sibiu, I (lia perjovschi) organises a yearly meeting/ **brainstorming** on different topics. The first meetings took place at the artist's studio and later on at Astra Library in Sibiu. List of meetings: **b1/ 2012 – on the responsible cultural agent**/ the art institutions, curators, the artist's role in a time of change; **b2/ 2013 – the artists of an indifferent context**/ survival strategies and tactics/ a national survey of those involved in the change in the Romanian context; **b3/ 2014 – aggression, conflict, violence, trauma, negotiation**/ a survey of the world from various points of view; **b4/ 2015 – read and tell your strategy**; **b5/ 2016 – dada 100: 1916-2016** – re-reading with specialists; **b6/ 2017 – making sense of today**/ a new survey of the Romanian art scene; **b7/ 2018 – People**/ personal stories/statements/ living in Sibiu, in the local, national, global context; **b8/ 2019 – 30**/ Romania 30 years after the fall of communism; **b9/ 2020 – artists, curators, institutions local and global context ...**

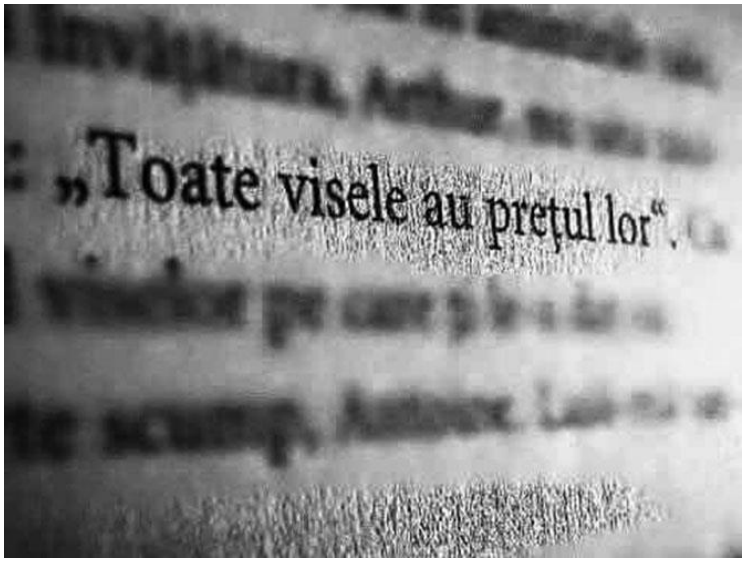
„Toate visele au preţul lor".

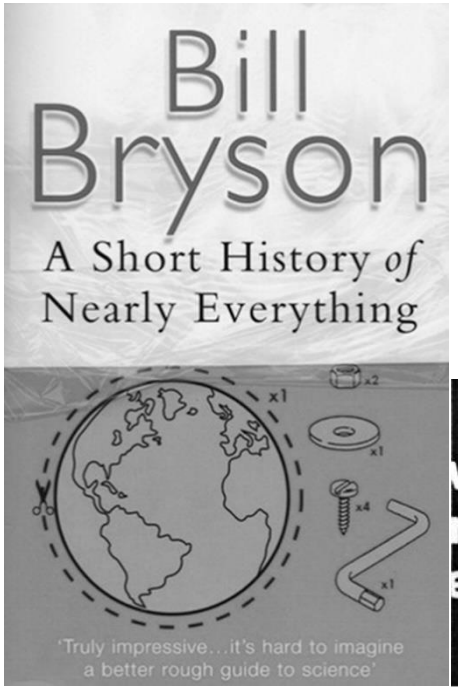
Bill
Bryson
A Short History of
Nearly Everything
'Truly impressive…it's hard to imagine
a better rough guide to science'

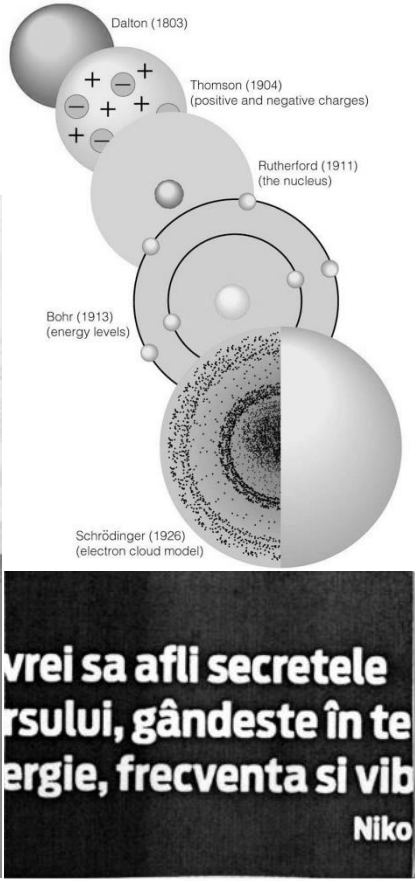
Dalton (1803)
Thomson (1904)
(positive and negative charges)
Rutherford (1911)
(the nucleus)
Bohr (1913)
(energy levels)
Schrödinger (1926)
(electron cloud model)
vrei sa afli secretele
rsului, gândeste în te
ergie, frecventa si vib
Niko

Science

“Science (from the Latin word *scientia*, meaning "knowledge")

is a systematic enterprise that builds and organizes knowledge in the form of testable explanations and predictions about the universe.

The earliest roots of science can be traced to Ancient Egypt and Mesopotamia in around 3500 to 3000 BCE. Their contributions to mathematics, astronomy, and medicine entered and shaped Greek natural philosophy of classical antiquity, whereby formal attempts were made to provide explanations of events in the physical world based on natural causes. After the fall of the Western Roman Empire, knowledge of Greek conceptions of the world deteriorated in Western Europe during the early centuries (400 to 1000 CE) of the Middle Ages but was preserved in the Muslim world during the Islamic Golden Age.

The recovery and assimilation of Greek works and Islamic inquiries into Western Europe from the 10th to 13th century revived "natural philosophy", which was later transformed by the Scientific Revolution that began in the 16th century as new ideas and discoveries departed from previous Greek conceptions and traditions. The scientific method soon played a greater role in knowledge creation and it was not until the 19th century that many of the institutional and professional features of science began to take shape; along with the changing of "natural philosophy" to "natural science."

Modern science is typically divided into three major branches that consist of the natural sciences (e.g., biology, chemistry, and physics), which study nature in the broadest sense; the social sciences (e.g., economics, psychology, and sociology), which study individuals and societies; and the formal sciences (e.g., logic, mathematics, and theoretical computer science), which study abstract concepts.

There is disagreement, however, on whether the formal sciences actually constitute a science as they do not rely on empirical evidence. Disciplines that use existing scientific knowledge for practical purposes, such as engineering and medicine, are described as applied sciences.

Science is based on research, which is commonly conducted in academic and research institutions as well as in government agencies and companies. The practical impact of scientific research has led to the emergence of science policies that seek to influence the scientific enterprise by prioritizing the development of commercial products, armaments, health care, and environmental protection”.(From **Wikipedia**)

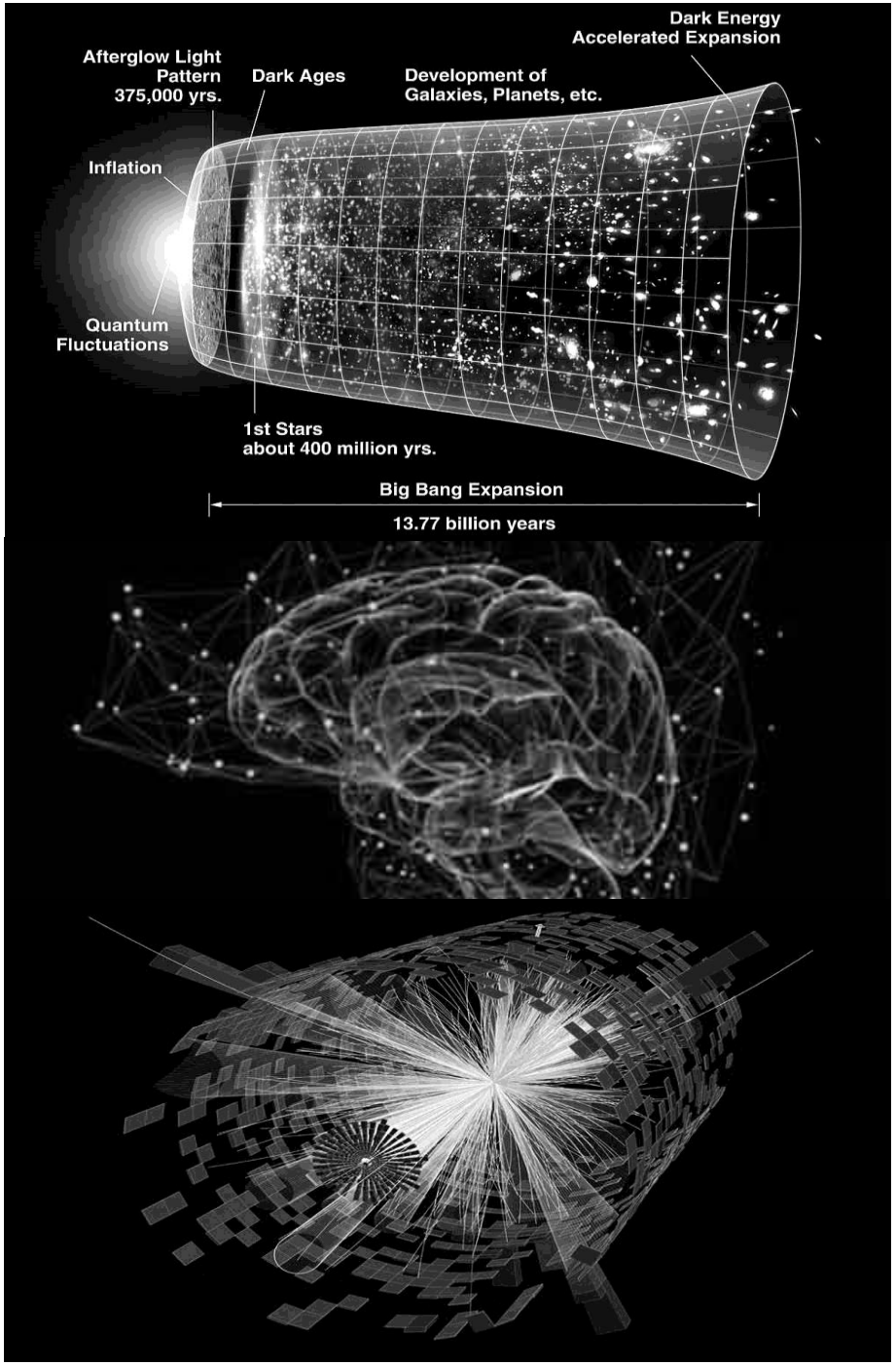

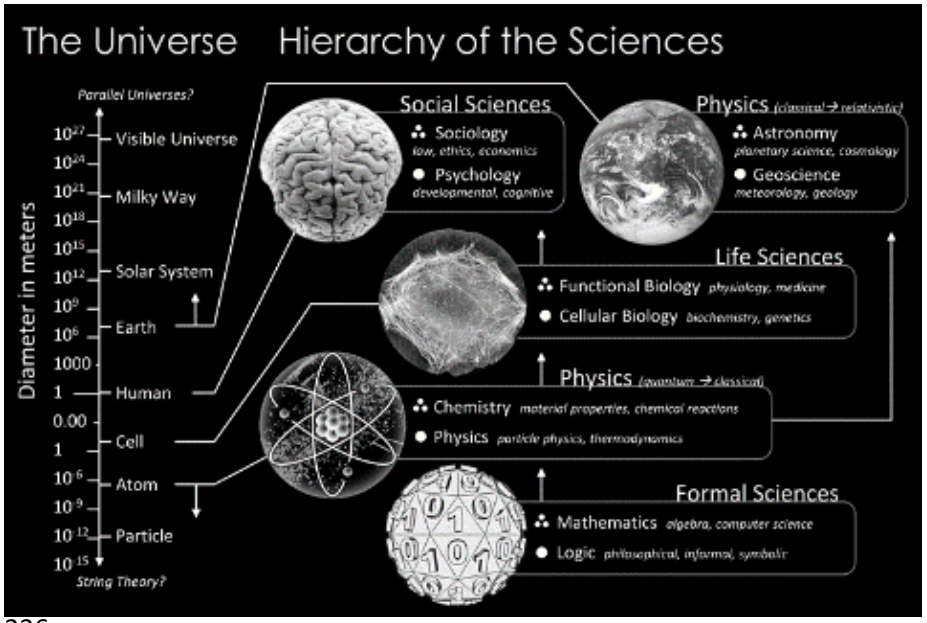
The Universe
Hierarchy of the Sciences
Parallel Universes?
Diameter in meters
10^{27} Visible Universe
10^{24}
10^{21} Milky Way
10^{18}
10^{15}
10^{12} Solar System
10^{9}
10^{6} Earth
1000
1 Human
0.00
1 Cell
10^{-6} Atom
10^{-9}
10^{-12} Particle
10^{-15}
String Theory?
Social Sciences
Sociology
law, ethics, economics
Psychology
developmental, cognitive
Physics (classical → relativistic)
Astronomy
planetary science, cosmology
Geoscience
meteorology, geology
Life Sciences
Functional Biology physiology, medicine
Cellular Biology biochemistry, genetics
Physics (quantum → classical)
Chemistry material properties, chemical reactions
Physics particle physics, thermodynamics
Formal Sciences
Mathematics algebra, computer science
Logic philosophical, informal, symbolic

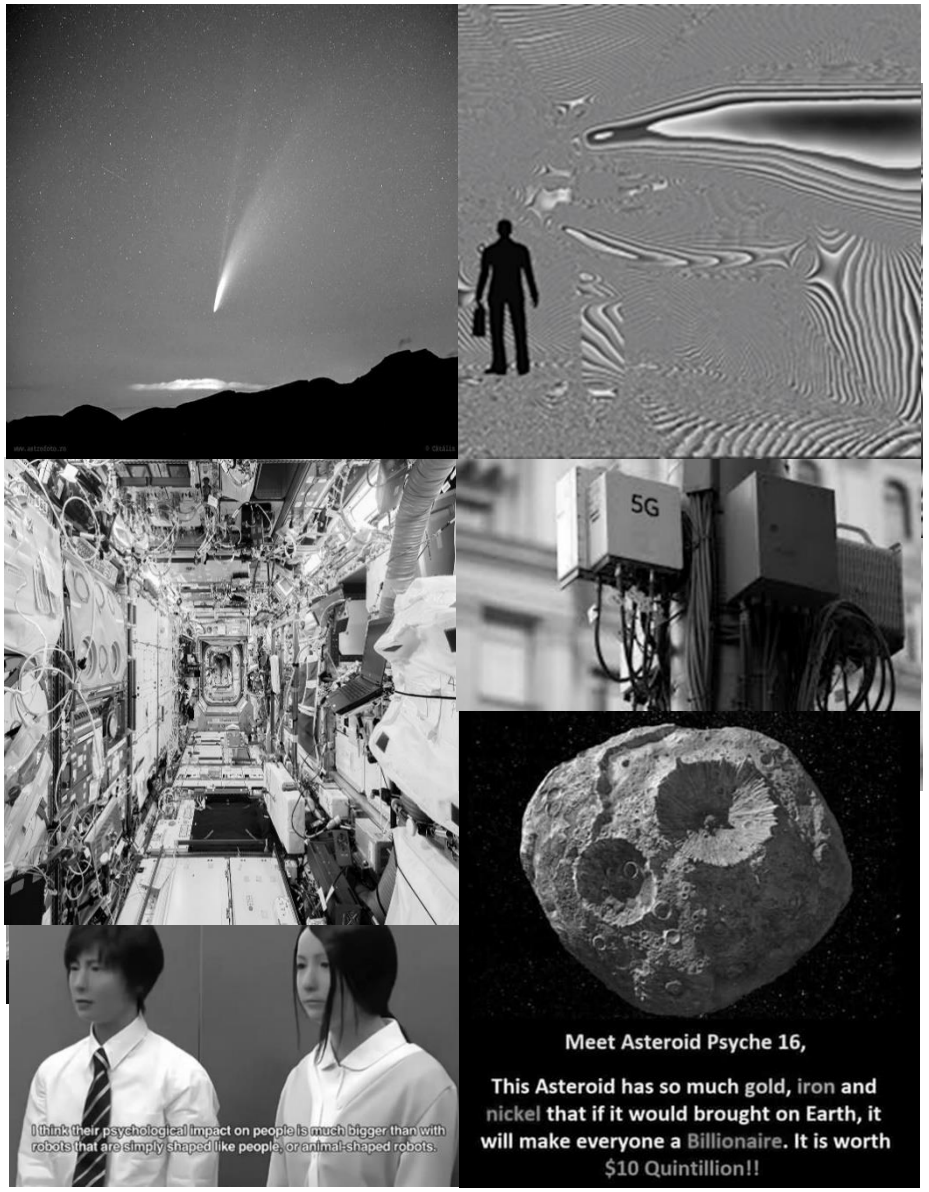
5G
I think their psychological impact on people is much bigger than with robots that are simply shaped like people, or animal-shaped robots.
Meet Asteroid Psyche 16,
This Asteroid has so much gold, iron and nickel that if it would brought on Earth, it will make everyone a Billionaire. It is worth $10 Quintillion!!

Modern science is typically divided into three major branches that consist of the natural sciences (e.g., biology, chemistry, and physics), which study nature in the broadest sense; the social sciences (e.g., economics, psychology, and sociology), which study individuals and societies; and the formal sciences (e.g., logic, mathematics, and theoretical computer science), which study abstract concepts.

There is disagreement, however, on whether the formal sciences actually constitute a science as they do not rely on empirical evidence. Disciplines that use existing scientific knowledge for practical purposes, such as engineering and medicine, are described as applied sciences.

Science is based on research, which is commonly conducted in academic and research institutions as well as in government agencies and companies. The practical impact of scientific research has led to the emergence of science policies that seek to influence the scientific enterprise by prioritizing the development of commercial products, armaments, health care, and environmental protection".(from **wikipedia**)

New theory of consciousness proposed by Surrey Scientist

„Electromagnetic energy in the brain enables brain matter to create our consciousness and our ability to be aware and think, according to a new theory developed by Professor John joe McFadden from the University of Surrey.

GETTY IMAGES

(...) Professor McFadden posits that consciousness is in fact the brain's energy field. This theory could pave the way towards the development of conscious AI, with robots that are aware and have the ability to think becoming a reality.

(...) McFadden proposes a scientific form of dualism based on the difference between matter and energy, rather than matter and soul.

The theory is based on scientific fact: when neurons in the brain and nervous system fire, they not only send the familiar electrical signal down the wire-like nerve fibres, but they also send a pulse of electromagnetic energy into the surrounding tissue. Such energy is usually disregarded, yet it carries the same information as nerve firings, but as an immaterial wave of energy, rather than a flow of atoms in and out of the nerves.

This electromagnetic field is well-known and is routinely detected by brain-scanning techniques such as electroencephalogram (EEG) and magnetoencephalography (MEG) ...McFadden proposes that the brain's information- rich electromagnetic field is in fact itself the seat of consciousness, driving 'free will' and voluntary actions. This new theory also accounts for why, despite their immense complexity and ultra-fast operation, today's computers have not exhibited the slightest spark of consciousness; however, with the right technical development, robots that are aware and can think for themselves could become a reality

John joe McFadden, Professor of Molecular Genetics and Director of the Quantum Biology Doctoral Training Centre at the University of Surrey, said: "**How brain matter becomes aware and manages to think is a mystery that has been pondered by philosophers, theologians, mystics and ordinary people for millennia. I believe this mystery has now been solved, and that consciousness is the experience of nerves plugging into the brain's self-generated electromagnetic field to drive what we call 'free will' and our voluntary actions**."

(Oxford University Press journal ***Neuroscience of Consciousness***)

transit.ro Sibiu

2021

Mobile Knowledge

(spațiu telescopic mobil de cultura generala…)

un ghid vizual, un atlas de idei, o capsula expandata, un kit de călătorie care poate fi împrumutat de instituții de cultura, scoli…

Mobile Knowledge

(general culture telescopic mobile space…)

a visual guide, an atlas of ideas, an expanded capsule, a travel kit that can be borrowed by the cultural institutions, schools…

Spațiul telescopic al cunoașterii...(un kit/selecție din Muzeul Cunoașterii)...biblioteca Astra Sibiu sala de lectură etajul 5 jumate.../The telescopic space of knowledge ... (a kit from the Knowledge Museum)... Astra library reading room floor 5 and a half...

un ghid vizual de cultură generală, un „muzeu imaginar" devenit realitate, o aventură, un spațiu telescopic, un atlas de idei, o navă spațială gata să decoleze, o mică enciclopedie...a visual guide of general culture, an imaginary museum come true, an adventure, a telescopic space, an atlas of ideas, a spaceship ready to take off, a small encyclopaedia ...a walk in Google, Wikipedia"...

https://www.facebook.com/spatiutelescopic/

thank you all for your participation, thanks to Dan Perjovschi (my only volunteer) and my colleagues in tranzit. ro

a tranzit.ro sibiu project (coordinated by Lia Perjovschi) Sibiu 2020

text editing and concept by Lia Perjovschi

(images and texts from books, Internet – Wikipedia, Facebook, Google)

free distributed

ISBN 978-606-069-032-0

tipărit la Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu, Editura Armanis, 2020
242

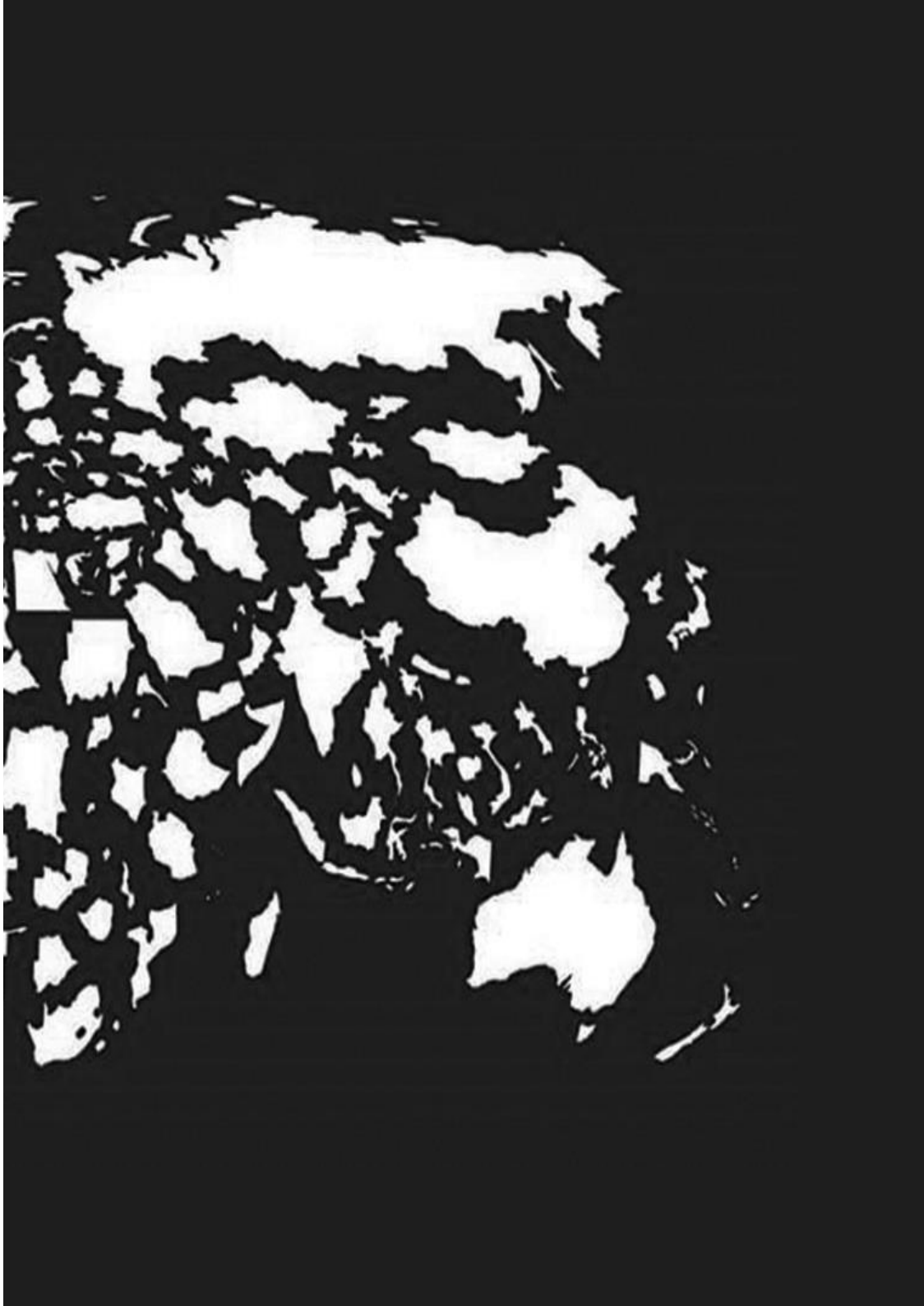

"Fundatia ERSTE este partenerul principal al tranzit.ro/
ERSTE Foundation is the main partner of tranzit.ro"